

САНДРА БРАУН СЛАДЪК ГНЯВ

Превод от английски: Пенка Стефанова, 1997

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Това е последното ти предупреждение, Барнс — каза Мегън Ламбърт с тон, който накара подчинения ѝ да се размърда притеснено на стола си. — Малко е да се твърди, че клиентът е ядосан. Каза ми, че дори не си му споменал за специалната кънтри програма. Бил е готов да купи толкова рекламно време, колкото му предложим.

Младежът се присви неловко на стола си и извърна очи от нетрепващия ѝ поглед. После се покашля.

— Просто не съм си и помислил...

Дланта на Мегън издумка с неочаквана сила по ореховото ѝ бюро в тишината на стаята.

— Точно това исках да разбереш. Не мислиш! За три седмици трети път ми се налага да ти се карам. Всеки път, когато действаш некомпетентно, това струва на телевизионната ни станция хиляди долари.

Тя стана от стола си, заобиколи бюрото, облегна се на ъгъла и кръстоса тънките си глезени.

— Още повече че когато ти се оплескаш, страдам и аз. Трябва да докладвам на управителя на станцията, че не сме изпълнили плана, а тогава той направо ме сдъвка и изплюва. Схващаш ли мисълта ми, Барнс?

— Ъ-ъ... да.

— Какъв е проблемът ти? — попита остро тя.

Острият ѝ тон не беше като на загрижен родител или съчувстващ учител, а по-скоро като на казармен фелдфебел, който не се интересува какъв точно е проблемът, а само иска да бъде разрешен.

Барнс вдигна към нея обнадяващ поглед.

— Ами имам проблем с онова момиче. Тя...

— Спести ми подробностите, Барнс — прекъсна го веднага Мегън. — Не ме интересува към коя са насочени в момента любовните ти копнежи. Не ме е грижа за личния ти живот, освен когато засяга работата ти.

Тя го прониза с поглед и Барнс се сви под него.

— В края на тази седмица ще прегледам отчета ти за продажбите. Трябва в него да личи значително подобрене. И ти предлагам да заведеш господин Торнтън от „Кънтри плочи и музикални магазини“ на обяд и между другото да предложиш рекламен пакет, който ще ни струва част от печалбите, но поне ще го поуспокои.

— Добре — промърмори той.

Мегън заобиколи ъгъла на бюрото си и отново седна. После ненужно подравни купчина книжа и каза:

— А сега, ако ме извиниш, имам друга работа.

Барнс разбра намека и напусна кабинета с облекчението на осъден, чиято присъда е отложена.

Вместо да се почувства доволна от сцената, която така добре беше изиграла, Мегън въздъхна уморено и се отпусна назад в кожения си стол с висока облегалка. Ръката ѝ с поддържан маникюр се вдигна и прибра един непокорен кичур. Не обичаше да нанася удари в ситуации като тази, но това често се изискваше от нея.

Изправи се, отиде до прозореца и поотвори още малко щорите. Пред нея ясно се разкри небето на Атланта, но тя едва го виждаше. Подобно на повечето хора от рекламния отдел, които ѝ бяха подчинени, беше я грижа за Барнс, за това той да харесва работата си, за неговото благополучие. Но му беше казала истината. В качеството си на управител на местния рекламен отдел на УОНЕ трябваше да прави седмични отчети за продажбите пред управителя на станцията. Ако дори една поръчка им се изплъзнеше, това струваше на компанията хиляди долари. Дъг Адъртън щеше да приложи натиска, който се очакваше от него. А тя, на свой ред, трябваше да натрие здравата сол на главите на персонала си. Това беше постоянно прехвърляне на отговорността.

Съчувстваше на Барнс. Една от репортерките беше разбила сърцето му, а после го беше зарязала заради някакъв оператор от екипа на студиото. Вместо да усложнява още повече живота му, на Мегън ѝ се искаше да го утеши, да му даде възможност да ѝ се довери. Но не можеше да си позволи този лукс, особено при положение, че заемаше мъжка длъжност и всеки очакваше от нея повече или по-малко да мисли със сърцето, а не с главата си. Когато ставаше дума за работа, тя

оставяше настрана чувствителната си натура и реагираше на всичко с чист професионализъм. Не позволяваше лични проблеми да повлияят на деловите ѝ решения.

Мегън се завъртя на високите токчета на сандалите си от змийска кожа и огледа обзаведения си с вкус кабинет. Не го беше придобила с нежност и щедрост. Винаги ѝ беше трудно да уволнява хора от рекламния отдел, ако не си изпълняваха плана, но щеше пак да го направи, ако се наложеше. Ръководството на станцията никога не се бе радвало на такива отчети, каквито беше установила с встъпването си на тази длъжност преди две години.

Надяваше се Барнс да се вземе в ръце. Не само искаше да поддържа непрестанния растеж на продадено рекламно време, но и винаги ѝ бе било трудно да се отмята от думата си. Беше му казала, че ако не влезе във форма, ще бъде уволнен — и възнамеряваше да удържи на обещанието си. Много хора можеха да я нарекат инат. Но тя предпочиташе друго определение — непреклонна.

Лампичката на интеркома ѝ светна и се чу тих сигнал. Мегън се върна на бюрото си.

— Да, Арлийн? — попита тя, след като натисна бутона, който ѝ позволяваше да говори със секретарката си.

— Господин Бенет желае да те види. Свободна ли си?

В този момент тялото ѝ се вцепени. Сърцето ѝ сякаш пропусна един такт, а след това заби с двойна бързина и в ушите ѝ задумка придошлата кръв. За момент забрави да диша, а после си пое дълбоко дъх и се почувства замаяна. В продължение на цяла малка вечност остана наведена неподвижно над бюрото си, а след това внимателно се отпусна на стола си.

— Господин Бенет?

Твърдата топка от объркване се беше настанила в гърлото ѝ и караше името му да звучи дрезгаво.

— Господин Джошуа Бенет от агенция „Бенет“.

В добре модулирания глас на Арлийн се усещаше нотка на озадаченост. От агенцията „Бенет“ идваше голяма част от рекламиращите клиенти на станцията. Най-голямата и най-престижната в Атланта, тя имаше клиенти от целия югоизточен район на страната. Мегън знаеше до последния цент сумата на приходите, които агенцията изливаше в касите на УОНЕ, но от самото си

встъпване в длъжност никога не беше работила пряко с Джошуа Бенет. Той знаеше защо и след няколко опита да се срещне с нея не беше настоявал повече. Неговите агенти винаги работеха с една служителка от нейния отдел.

Защо ли сега искаше да я види?

Първата ѝ мисъл бе да си намери извинение, но я отхвърли. Щеше да постъпи като страхливка, но нямаше да позволи Джошуа Бенет да я мисли за такава.

— Госпожо Ламбърт? — попита тихо Арлийн.

Тези думи трябваше да покажат на Мегън, че вълнението ѝ е твърде осезаемо. Кога пък секретарката я беше наричала другояче, освен по име?

— Да, добре. Мога да приема господин Бенет за няколко минути.

Изключи интеркома и се опита да събере мислите си, но те бягаха от съзнанието ѝ като капризни светулки и се разпръскваха в милиони посоки. Първо реши да се изправи, но после размисли и отново седна, главно поради очевидната неспособност да се държи на крака. Нямаше никакво време да се подготви за това изпитание. Той влезе с цялата нагла самоувереност, която Мегън си спомняше.

Джошуа Бенет затвори вратата след себе си. Мегън се почувства пленница на очи с цвета и многобройните отблясъци на топаз. Той я гледа сякаш безкрайно дълго и накрая каза тихо:

— Здравей, Мегън.

— Господин Бенет.

Вместо да се смути от хладния ѝ поздрав, той сякаш се развесели. Но всъщност тя си спомняше, че почти всичко в живота го развеселява. Както винаги, самодоволната му снизходителност я дразнеше и ядът, който той винаги бе предизвиквал у нея, отново започна да кипи. Мегън му се радваше. Сега поне не беше вече в плен на вцепенението, което я бе завладяло в момента, когато чу името му.

Огледа го колкото можеше по-резервирано. Физически не се беше променил от последния път, когато го беше видяла — на погребението на съпруга си. Ако не друго, новопоявилото се сребро в тъмната му коса го правеше по-привлекателен и магнетичен от всякога. Той притежаваше животински чар, който не беше толкова суров, но със сигурност бе опасен. Караше жената да изпитва любопитство, сякаш ако останеше насаме с него, играеше на комар с добродетелта си.

Мегън знаеше твърде добре как той използва чара си и едва се сдържа да не изкриви устни от отвращение.

Високата му фигура все още беше добре поддържана, стегната и силна. Очевидно продължаваше да тренира всеки ден в гимнастическия салон, докато караше подчинените си да работят с такова темпо, че да не могат да се грижат за себе си. Мегън ненавиждаше всеки изваян негов мускул, който се очертаваше под съвършено скроения му тъмносив костюм и ризата с мек син цвят.

Джошуа застана до вратата със спокойната самоувереност, с която се оправяше с всяка ситуация. Мегън нямаше друг избор, освен да продължи със задължителните учтивости.

— Заповядайте, седнете, господин Бенет.

— Благодаря — каза той с фалшива нотка, която накара кръвта ѝ да закипи.

Искаше ѝ се поне веднъж той да покаже истинското си лице и да се изсмее презрително на света, а не да продължава да си играе на котка и мишка с низшите му обитатели. Знаеше, че отношението му е именно такова. Вселената и всички в нея бяха просто негови играчки и той си играеше с тях, както му скимнеше — като някакъв покварен бог.

Джош Бенет седна и кехлибарените му очи я изгледаха лениво. Проучи бавно меката коса с цвят на канела, която падаше назад. Очите му се срещнаха с нейните за кратко, спуснаха се към устата ѝ и останаха там неприятно дълго време. Мегън беше почти благодарна, когато продължиха надолу, но малко след това ги почувства как се впиват в гърдите ѝ под жълтата муселинена блуза с изящни вертикални набори и малки перлени копченца. За свой ужас усети как зърната ѝ се втвърдяват, сякаш се подчиняваха на тихо изречена заповед. Защо бе свалила сакото на гълъбовосиния си костюм?

— Изглеждаш добре, Мегън.

— Благодаря.

— Но всъщност това винаги е важало за теб — каза бързо той, сякаш не беше я чул.

Тя прелисти със зает вид папките, които Арлийн ѝ беше донесла по-рано същата сутрин.

— За днес програмата ми е запълнена, господин Бенет. Какво...

— Странно — прекъсна я той и повдигна едната си вежда с маниер, който предизвикваше истинска бъркотия в сърцата на жените.

Един белег прорязваше дебелината на веждата му и я правеше дръзка и мъжествена. — Секретарката ти ми каза, че днес си свободна. Именно затова ми позволи да вляза без уговорена среща.

Мегън стисна зъби така, че челюстта я заболя. Потисна желанието си да го среже с думите, че програмата ѝ изобщо не е негова работа, и попита, скована от яд:

— Има някакъв проблем с това как движим поръчката на някой от вашите клиенти?

— Не, ни най-малко — каза безгрижно той, разкопча сакото си и вдигна единия си глезен върху коляното на другия крак.

Нехайната му поза усили яда ѝ. Ако сърцето думкаше в гърдите ѝ и дланите ѝ бяха влажни от пот, най-малкото, което той можеше да направи, бе да изглежда поне леко объркан. Главната мисъл в ума ѝ сега бе, че Джошуа Бенет изобщо не трябва да разбира колко я притеснява. Но вероятно знаеше. Беше му известен опустошителният ефект, който имаше над жените, и го използваше безскрупулно. Несъмнено си спомняше нощта, в която тя се бе поддала...

— Запозната ли си със Сийскейп? — върна я внезапно въпросът му в настоящето.

— Сийскейп ли? Да, новият курорт на Хилтън Хед.

Искаше ѝ се да му направи комплимент за забележителната реклама на неговата агенция на разкошния нов комплекс на курортния остров до крайбрежието на Южна Каролина. Навсякъде, по дъски за афиши и в списания, можеха да се видят екстравагантни реклами за курорта, който предстоеше да се открие. Но въпреки това Мегън се въздържа да изрази мнението си. Никога нямаше да признае на Джошуа Бенет нещо друго, освен разрушение.

— Вашата агенция закупи голям пакет рекламно време за него.

— Именно затова исках да разговаряме.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Сумата за телевизионно време, продадено на Сийскейп, беше астрономическа. Нима сега Джошуа Бенет се канеше да им отнеме част от нея? Или цялата? Щеше да бъде съвсем в негов стил да направи нещо толкова извратено. Досега го бяха обвинявали в много неща, но не и в предсказуемост.

Мегън се чувстваше уверена в способностите си. Бяха я назначили на длъжността началник на рекламен отдел преди две години поради отчетите ѝ за извършени продажби. Работата беше

свързана с безгласно напрежение както от раздразнителните клиенти, така и от по-големите началници, на които бе невъзможно да се угоди. Когато изпълнеше един план, даваха ѝ по-висок. До този момент обаче се бе справяла успешно с всяко предизвикателство.

Владееше тези неща, но имаше някои аспекти в работата си, които не можеше да предскаже. Например икономиката. Или решенията, взимани от други хора. Ако играчите на Националната футболна лига стачкуваха и нямаше футболен сезон, тя губеше хиляди долари приходи от клиенти, желаещи да рекламират по време на мачовете. Също така трябваше да се оправя и с мръсните машинации, които понякога се намесваха в работата ѝ.

Ако Джошуа Бенет решише ей така просто да ѝ измъкне тази тлъста сделка, тя не можеше да направи почти нищо. Освен ако той не поискаше нещо от нея. Мегън потрепери при мисълта какво можеше да бъде това.

Тя събра цялата си студенина и дистанцираност и попита:

— Е?

Той се усмихна саркастично с онази крива, сатанинска усмивка, за която може би знаеше, че възбужда сексуално жените с по-малко придирчив вкус от този на Мегън.

— В УОНЕ поръчката е поета от госпожица Хампсън.

— Тя е много добра — защити веднага Мегън служителката си.

— Да, така е. Тя е очарователна млада жена.

Мегън си помисли за пицната фигура и бърливостта на Джо Хампсън и много добре си представи колко „очарователна“ може да я намира Джошуа Бенет.

— Но тя е млада и не вдъхва увереността, от която Тери Бишъл се нуждае в този момент.

— Вероятно говорите за създателя на Сийскейп — каза Мегън, като си спомни, че Джо Хампсън беше споменавала дизайнера и строителя по име.

— Да. Той е гений пред чертожната дъска, с молив в ръка и видения в главата, но в делово отношение има нужда от помощ. Създал е на Хилтън Хед истински рай и са му дадени неограничени средства за реклама. Парите не са проблем, но трябва да го храня с лъжичка на всяка стъпка в лансирането на общата концепция за курорта.

— Ако вие лично отговаряте за тази поръчка, сигурна съм, че няма да се появи никакъв сериозен проблем, господин Бенет.

Той сви раздражително устни, а след това се насили да се усмихне широко.

— Благодаря ти, но господин Бишъп има нужда от второ мнение. Ако искаш, наречи го консултация. — Той се наведе напред на стола си, вече напълно делово: — Искам лично да се занимаваш с поръчката на Сийскейп.

Очите им се срещнаха и в този момент двамата вече нямаха предвид Сийскейп. Вместо това, Мегън се върна назад във времето, когато я беше притиснал на решетъчната стена на беседката и бе казал:

— Искам да ме целунеш и след това да ми кажеш, че обичаш Джеймс Ламбърт.

— Не мога — каза тя сега със същата несигурност, с която му бе отговорила тогава. После облиза устни и откъсна с мъка очи от прелъстителната сила на погледа му. — Не мога. Тази поръчка носи голяма комисионна за госпожица Хампсън. Тя се справя добре. Не мога просто така да ѝ я отнема без каквато и да било основателна причина.

Той се отпусна назад на стола си.

— Не те и моля за подобно нещо. Просто искам да я наглеждаш по-отблизо. Искам Джо да се съветва за всяко свое решение с теб, преди да го приложи. Искам да се срещнеш с Тери Бишъп и да го увериш отново, че вече произведените рекламни клипове са върховни.

— Ако той не се доверява на вашето мнение, защо ще се довери на моето?

— Защото вече му казах колко дяволски добра си — отвърна остро той, най-сетне дал израз на нетърпението, което Мегън знаеше, че е на косъм под повърхността.

Думите му я стреснаха. Тя се изправи и отиде до прозореца за втори път тази сутрин. Слънцето се бе скрило зад един облак и внезапно градът изглеждаше мрачен. „Колко уместно“, помисли си Мегън. Денят бе започнал лошо с нахокването на Барнс. Сега Джош Бенет още повече бе нарушил спокойствието ѝ. Все пак не можеше да не изпита радост от тънкия лъч гордост, че той зачита мнението ѝ до такава степен.

— Защо сте му казали, че съм толкова добра? — попита тя.

— Защото е вярно. Той има доверие на преценката ти. Аз — също. Поне по делови въпроси. — Мегън го чу да става и почувства паника, когато стъпките му се приближиха към нея. — Горд съм от това, което постигна.

— Няма нужда — каза заядливо тя и се обърна рязко.

Разтревожи се, когато го видя да стои толкова близо. Наложил й се да изправи глава, за да го погледне в лицето. Беше забравила колко е висок. Винаги се извисяваше над нея. Съпругът ѝ Джеймс беше нисък, напълно подходящ за миньонския ѝ ръст. Ако не нещо друго, то височината на Джош я плашеше.

— Не искам да чувам снизходителни хвалебствия за горката малка вдовица, която се бори сама в студения жесток свят — рече тя. — Поне не от вас.

— Не се отнасям снизходително с теб, по дяволите! Моите хора казват, че ако винаги работят с рекламен отдел, толкова компетентен като твоя, никога няма да имат проблем.

— Благодаря — каза сковано тя, като му позволи да ласкае подчинените ѝ.

— Защо не пожела да ме видиш след погребението?

Неочакваният въпрос я улучи право в сърцето и отвори раната, която от три години насам не искаше да заздравее.

— Не отговаряше нито на обажданията, нито на бележките ми. Защо? — попита той.

Мегън отстъпи крачка встрани и го погледна с неприкрита омраза.

— Не исках, ето защо! Намирах неискрените ви съболезнования на погребението на Джеймс нелепи и не желаех да участвам в това лицемерие.

Мускулите на лицето му потръпнаха и се стегнаха. Ирисите на очите му проблеснаха като стъкло.

— Когато Джеймс припадна в кабинета си, аз самият му оказах първа помощ. И след като това не помогна, го откарах в болницата, без дори да дочакам линейката. Направих всичко възможно, за да спася живота му. Той беше мой приятел, моят най-добър служител. Как можеш да твърдиш, че не съм скърбял за смъртта му?

— Защото направихте всичко възможно, за да го убиете.

— Знаеш, че не е така, Мегън.

— Не, не го знам. Дългите часове, през които изисквахте да се работи, доведоха дотам. Та той беше на тридесет и пет години! — кресна тя. — Мъжете на тази възраст не се сгромолясват мъртви от инфаркт, освен ако не са подложени на изключително, непреодолимо напрежение. Мислех си, че поне вината ще ви накара да не присъствате на погребението, още повече — да изричате неискрените си учтивости пред мен след това.

— Вина ли? — Белязаната му вежда се повдигна. — Вина за какво? Какво всъщност искаш да кажеш, Мегън? — Изречен тихо, въпросът беше още по-заплашителен. — Не съм насилвал Джеймс да пуши по пет пакета цигари на ден. Не съм настоявал да води различни клиенти на обяд с по три мартинита пет пъти седмично. Не е моя грешката, че не спортуваше. За какво трябва да се чувствам виновен?

Господи, искаше ѝ се никога да не бе повдигала този въпрос! Не можеше, не искаше да го погледне. Знаеше ли той, че сърцето се блъска бясно в гърдите ѝ, че само част от вълнението ѝ се дължи на гнева от това, което обсъждаха? Стоеше тъй дяволски близо! Ухаеше толкова мъжествено. Всеки път, когато заговореше, Мегън вдишваше дъха му като последователка на хедонизма.

— За нищо — каза тя. — Няма за какво да се чувствате виновен. Просто искам да ме оставите сама.

Той се наведе към нея като дива котка, готвеца се за скок към жертвата си.

— Защо трябва да се чувствам виновен, Мегън? Не говорим за работата, която Джеймс вършеше за мен, и двамата го знаем. Говорим за нощта, преди да се омъжиш за него.

— Не!

— Да — каза той и преди Мегън да успее да се дръпне, я хвана над лакътя. — Ето откъде идва цялата ти враждебност — от онези няколко откраднати минути в беседката. След като се оженихте с Джеймс, ме отбягваше като чумав. Когато можеше да го избегнеш, изобщо не се виждахме. Беше ми сърдита още от онази нощ, Мегън.

— Да — изсъска тя. — И защо да не ви избягвам след онова отвратително нещо, което сторихте на мен и на приятеля си Джеймс?

Джошуа се наведе над нея, докато устните му стигнаха на сантиметри от нейните. Топлият му дъх беше уханен и облъхна устните ѝ.

— Ти не ми се сърдиш, задето те целунах. Сърдиш се, защото страшно много ти хареса.

Мегън се вцепени от ярост. В продължение на няколко мъчителни секунди можеше само да го гледа безмълвно. После, когато думите му проникнаха напълно в съзнанието ѝ, издърпа ръката си от силните му пръсти и отстъпи назад.

— Напуснете кабинета ми, господин Бенет! Напуснете живота ми.

Гърдите ѝ се надигаха и спускаха рязко и за неин още по-голям яд, той като че ли беше очарован от гърдите под нежната материя, която ги покриваше.

Когато накрая вдигна с мъка очи към лицето ѝ, мъжът каза:

— Ще си отида. Засега. Но бъди честна със себе си, Мегън, и си признай, че съм прав. Таиш този безсмислен гняв от години. По-добре внимавай с него. Когато е насочен към самата теб, може да се окаже и саморазрушителен.

Джошуа стигна с широки бавни стъпки до вратата. Когато постави ръката си на бравата, се обърна. Мегън стоеше безмълвна, със стиснати юмруци, със скован и изправен като бастун гръб.

— Ще се обадя пак — каза той, излезе и затвори тихо вратата след себе си.

Минути по-късно, когато Мегън успя да отпусне напрегнатите си мускули, трябваше да се хване някъде, за да не се свлече на пода. Отиде със залитане до бюрото си, облегна се на него с една ръка и, с треперещите пръсти на другата натисна копчето на интеркома.

— Арлийн, моля те, задръж телефонните обаждания. Аз... боли ме глава. Ще си почина малко.

— Добре ли си? — попита загрижено Арлийн.

— Да, да — побърза да я успокои Мегън. Не искаше никой да знае колко я е разстроило посещенията на Джош. — Ще взема един аспирин и ще се оправя.

— Това беше първата ти среща с господин Бенет, нали?

— Не — отговори бавно тя, след като си помисли дали да не излъже. — Съпругът ми работеше за него.

— Не знаех. Той е голяма работа, нали? — попита с притаен дъх Арлийн.

Мегън сви горчиво устни.

— Да, голяма работа е.

Когато се отпрати към дългото канапе, което заемаше част от стената срещу бюрото ѝ, почувства краката си като гумени. Изхлузи сандалите си, легна върху грапавата жълтеникава тапицерия и затвори очи, като се опита да прогони от съзнанието си образа на Джош и всичко, което бе казал.

Мислите ѝ бяха разпръснати и мъгляви, но от време на време се сливаха и в паметта ѝ изникваше нощта, която ѝ се искаше да може да изтрие от живота си — нощта, преди да се омъжи за Джеймс Ламбърт.

Майка ѝ и вторият ѝ баща бяха наели голямата зала на селския клуб в чест на сватбата на дъщеря си с Джеймс, млад рекламен агент, с когото се беше запознала, докато продаваше рекламно време за една местна радиостанция. Той работеше за агенция „Бенет“ и за младата двойка бъдещето изглеждаше слънчево. Те поздравяваха гостите си между танците и посещенията на фонтана с шампанско.

Мегън винаги щеше да си спомня роклята. Никога повече не я беше облякла, но я държеше закачена в ъгъла на гардероба в къщата на майка си. След онази нощ повече не искаше да я види, макар че беше хубава. Морскозеленият цвят отиваше на зелените ѝ очи. Тънката материя прилепваше примамливо върху нежните извивки на дребничката ѝ фигура, тъй като роклята беше права и окачена с презрамка на врата ѝ. Гребени със скъпоценни камъни придържаха косите ѝ в мек кок на темето и тя носеше годежния си пръстен на третия пръст на лявата си ръка.

— Джеймс, успокой се, за бога — сгълча го със смях Мегън.

Джеймс крачеше из залата преди тържеството, проверяваше това и онова и постоянно тормозеше наетия персонал, като им се пречкаше. Той я прегърна ентузиазирано.

— Как да се успокоя? Утре ще се ожения за най-хубавото момиче на света. — Тя се усмихна поласкана, но усмивката ѝ изчезна, когато Джеймс прибави: — А и не съм изпусил нито една цигара от три дни насам.

— О, Джеймс, та ти се справяш толкова добре — каза насърчително тя. — А и ми обеща да ги откажеш.

— Знам, знам — рече той и я целуна набързо. — Ще го направя. Но ако тази вечер намеря някой пушач, може би ще застава до него и ще вдишвам дълбоко.

Мегън разбираше прекалената му ентузиазираност. Беше изпил доста чаши шампанско, но тя не го укори, защото знаеше, че пие, за да компенсира липсата на никотин. Обичаше усмихнатото му лице, бликащото му остроумие, нестихващото му желание за живот, безграничната му енергия и амбициозността му.

Беше смятала почитта, която той изпитваше към собственика на агенция „Бенет“, за малко прекалена, но когато Джошуа Бенет влезе в украсената с цветя зала, Мегън трябваше да признае, че хвалебствията на Джеймс не са неоснователни. Този мъж със сигурност правеше поразително впечатление. Висок, строен и великолепен във вечерния си костюм, той излъчваше увереност и чар.

Мегън усети първото трепване, когато Джеймс ги представи един на друг и кехлибарените очи на Джошуа Бенет я подложиха на цялостна преценка. Но това беше само предвестник на вълните, които се разляха по нея, когато той хвана ръката и стисна нежно пръстите ѝ. Мегън едва се сдържа да не я издърпа от наелектризиращата му длан.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Бенет. Джеймс толкова ми е разказвал за вас — успя да изцеди Мегън през свитото си гърло.

— Едва ли толкова, колкото на мен за вас — прошепна уверено той. — И името ми е Джош.

Ако гласовете имаха цветове, неговият щеше да има цвят на уиски, също като очите му. Гласът му беше дрезгав, мек и богат като най-финия бърбън.

Омаяна от тембъра му и повлечена от водовъртежа на очите му, тя едва не забрави за Джеймс, който възторжено поздравяваше група от бившите си състуденти.

— Хей, Джош, ще потанцуваш ли с моето момиче, докато покажа на тези дегенерати къде е истинското пиене? — попита Джеймс работодателя си.

Обхваната от паника, Мегън гледаше как годеникът ѝ я изоставя и още тогава знаеше, че не бива да остава насаме с Джош Бенет. Силната ѝ интуиция сигнализираше за бедствие. Но тя не я чуваше.

Ако тогава се беше вслушала в инстинктите си, нямаше да плаща толкова скъпо после.

— Ще танцуваме ли? — попита той. Веждата му се повдигна въпросително и тогава Мегън за пръв път забеляза белега му.

Преди да успее да измисли някакво извинение, се озова в обятията му и ѝ стана невъзможно да говори. Той я водеше по дансинга с животинска грация, като през цялото време спазваше такта на музиката.

По-късно Мегън никога не успя да си спомни на коя мелодия са танцували. Мислите ѝ бяха съсредоточени върху ръката, притиснала не кръста ѝ, където платът на роклята можеше да ѝ даде поне някаква защита, а по-високо, където кожата ѝ беше гола и уязвима. Вместо да държи безразлично ръката ѝ, беше вплел хлабаво пръстите им и палецът му лениво галеше показалеца ѝ.

Не я държеше неприлично близо, но всеки път, когато се допреше до него, тялото ѝ реагираше безсрамно. Искрено се надяваше той да не забелязва напрегнатите ѝ зърна под плътно прилепналата рокля, начина, по който бедрото ѝ хрисимо се наместваше между неговите, или учестеното ѝ дишане. Без да смее да го погледне, тя бе насочила очите си към ониксовите копчета между колосаните плисета на бялата му риза.

Когато песента свърши и Джош я върна на годеника ѝ, тя едва не се хвърли в обятията на Джеймс. Нямаше да почувства по-голямо облекчение от това, че го вижда, ако я беше спасил от грубо, ужасно изнасилване.

Но се чувстваше изнасилена по по-различен и по-изящен начин. Сърцето ѝ беше покварено.

Страшно ѝ се искаше да се наслаждава на вечерта и тържеството, но присъствието на Джошуа Бенет беше развалило всичко. Чувстваше се нервна и напрегната. Всеки път, когато се осмелеше да погледне към другия край на залата, срещаше пронизващия му поглед. Без да може да пренебрегне хипнозата им, тя, на свой ред, се втренчваше в него и в съзнанието ѝ изникваха невъобразимо еротични картини.

Следващия път, когато я помоли да танцува с него, тя прие, принудена от Джеймс. Очите на годеника ѝ бяха необикновено блеснали и Мегън знаеше, че е направил няколко пътешествия до бара

с приятелите си от студентските години. Тя му отправи разочарован поглед, когато видя на устните му да виси цигара.

Джеймс я прегърна закачливо.

— След като се оженим, обещавам. А сега върви да танцуваш с шефа ми. Може да ме повиши.

Оркестърът свиреше енергично парче, което не изискваше тя и партньорът ѝ да се докосват. Запленена от ритъма на барабаните, Мегън се усмихваше безгрижно на Джош, който танцуваше този вид танци със същата изящност, както и бавните. Едва когато хълбоците им се докоснаха случайно, краката ѝ пропуснаха един такт, а в същото време и сърцето ѝ направи същото. За момент застана абсолютно неподвижна.

— Добре ли си? — попита той и постави загрижено ръка върху голото ѝ рамо.

Тя кимна онемяла и точно в този момент оркестърът засвири бавна мелодия. Без да поиска позволение, той я притегли в топлатата си прегръдка.

— Това повече ми харесва — измърмори Джош. Устните му се раздвижиха срещу косите ѝ. — Обичам да чувствам женско тяло... когато танцувам.

Точно тогава, още при този първи намек, трябваше да се отдръпне от него, да се извини учтиво и да не се срещат повече през цялата вечер.

Но не го направи. Вместо това, подчини се на недоловимото насърчаване на ръката, която беше на гърба ѝ, и се притисна още повече до него. Наистина беше хубаво да танцуват, притиснати така, особено когато другото тяло беше толкова стегнато, мъжествено и топло. Двамата се полюшваха в такт с музиката. Мегън затвори лениво очи. Сърцата им биеха заедно. Мощните му бедра се движеха срещу нейните. Ханшът му... О, господи!

— Аз... Извини ме — каза дрезгаво тя и се измъкна от ръцете му, които се отпуснаха стреснато.

С нещо като — както се надяваше — гротескна пародия на усмивка тя си проправи път през полутъмната зала, като избегна майка си, годеника си и всички, които можеха да прочетат вината в очите ѝ.

Имаше нужда от въздух. Рядко пиеше, а сега беше изпила твърде много чаши шампанско. Те се бяха качили право в главата ѝ и малко я

замаяха. Нощният въздух щеше да проясни ума ѝ и да прекрати тези нелепи фантазии за мъжа с тъмна коса, златисти очи и страхотно тяло, който я вълнуваше така, както никой мъж досега.

Наслаждаваше се на хладния нощен ветрец, докато заобикаляше леко осветения плувен басейн и вървеше към спокойствието на бялата решетъчна беседка. Отпусна се на пейката в осмоъгълната постройка.

Покри лице с треперещите си ръце и се опита без успех да се овладее. Само да можеше сърцето ѝ да спре да препуска! Усещаше всеки негов бумтящ удар в слепоочията си, в ушите си, на върховете на гърдите си и между бедрата си, където сега сякаш беше набъбнала, гореща и влажна.

Но сърцето ѝ не забави ритъма си, а подскочи и замря неподвижно, когато чу скърцането на стъпки по настланата с чакъл пътечка отвън. Мегън не се усъмни ни най-малко чий е силуетът, който се мерзелееше на лунната светлина, докато отваряше вратата на беседката. Той премина под арката и се приближи бавно до нея през сенките.

Настръхнала от страха си от този мъж и реакциите си, тя скочи от пейката и се опита да се промъкне покрай него, но Джош я хвана и я притисна към тялото си.

— Защо се омъжваш за Джеймс Ламбърт?

— Защото го обичам! — извика отчаяно тя.

— Наистина ли?

— Да, разбира се. Да.

— Нещо не ми изглеждаш много уверена.

Бях. До преди час бях.

— Обичам го. Утре ще се омъжа за него. А сега, моля те, остави ме да си отида.

Той направи точно обратното. Притисна я още по-силно към себе си и я поведе заднишком, докато я опря в решетъчната стена. Лунната светлина, която се процеждаше през тънките процепи, хвърляше вафлени отблясъци върху чертите му.

— Искам да ме целунеш и след това да ми кажеш, че обичаш Джеймс Ламбърт.

— Не мога — каза дрезгаво тя.

Даже тогава не знаеше дали иска да каже, че не може да го целуне, или че ако го направи, не ще бъде в състояние да му каже, че

обича Джеймс. Но нямаше време да мисли върху това, защото устните му се сляха с нейните със спираща сърцето власт.

Сега, повече от четири години след това, легнала на канапето в кабинета си и потънала в спомени за онази нощ, тя все още можеше съвсем ясно да си спомни как той без никакво усилие бе завладял устата ѝ. Устните му бяха жарки, но нежни, докато се движеха върху по-неопитните срещу себе си. Колко сладко бе преодолял езикът му преградата на устните и езика ѝ! Как чудесно и щателно бе опознавал устата ѝ, играейки любовен танц с нейния!

Ръцете му хванаха брадичката ѝ и наведоха главата ѝ назад за подълбока целувка. Цялата ѝ съвест и скрупули окончателно се изпариха. Езикът му не остави нито едно местенце в устата ѝ недокоснато.

Едната му ръка я галеше. С палеца от едната страна и пръстите от другата той обхвана долната част на гърдата ѝ. После я повдигна леко и откри, че подутото зърно е достойно за вниманието му. Когато палецът му започна да се плъзга по него, главата на Мегън се отпусна назад и в нощта прозвуча екзалтирана въздишка.

Когато устните му се заеха жадно с шията ѝ, този вещ палец намери изостреното желание на гърдата ѝ и започна омайващо да се движи в кръг.

— Господи, толкова си сладка! Толкова сладка! Знаех си, че си такава. Дай ми отново устата си.

Сега, когато си го спомняше, пръстите на Мегън се свиваха в юмрук от самопрезрение, докато си спомняше как невинно беше предложила устните си на това дяволско удоволствие. И не само устата му я целуваше. Тялото му се движеше срещу нейното като в омагьосваща целувка. Твърдите му гърди бяха притиснати в нея. Бедрото му се докосна до нейните, постоя така, раздели ги, потърка се в тях и застана неподвижно. Ръката му на кръста ѝ се разтвори широко, плъзна се надолу и я хвана отзад. След това я притисна към себе си и потърка в корема ѝ втвърдената си мъжественост със същото провокативно движение, както правеше езикът му в устата ѝ. Някаква демонична стихия в душата ѝ я подмами да отвърне, като повдигне ханша си.

— Мегън, Мегън — прошепна той. — Ти не обичаш Джеймс, щом можеш да ме целуваш така.

Думите му подействаха като леден душ на пламналата ѝ душа. Тя отблъсна ръката, която галеше гърдата ѝ, и се засрами от съжалението, което изпита. В същото време го бутна с дланта на другата си ръка в гърдите и той залитна назад.

— Ти, противен... О, само като си помисля, че... Как може да направиш такова нещо на приятеля си? Как можах... Ти направо си отвратителен!

Обърна се рязко в облак от зелен шифон, избърса целувките му с опакото на ръката си и изтича в тъмнината.

Сега Мегън седна, като чувстваше цялата омраза към Джошуа Бенет от онази нощ. Той не притежаваше чувство за приличие, срам или морал. Преследваше егоистично това, което искаше. Не че я желаше, освен може би за една забегка през почивните дни. Но си беше доказал това, което искаше — че може да накара годеницата на Джеймс Ламбърт да се топи под умелите му целувки и ръце.

— И каква полза имахте, господин Бенет? — попита тя сега в празния кабинет. — Тогава ви презирах. Презирам ви и сега, и то с още повече основания.

Отново прозвуча сигналът на интеркома. Тя се надигна, внезапно невероятно изтощена и апатична, и прекоси стаята, за да отговори.

— Извинявай, че те безпокоя, но се обади господин Адъртън — уведоми я Арлийн. — Иска да те види веднага щом се върнеш от обяд. Каза, че е важно.

— Ще отида — отвърна неспокойно Мегън.

Когато погледна часовника си, видя, че има повече от час, за да се подготви за срещата си с управителя на станцията. Силно подозираше, че важното нещо, заради което иска да я види, е свързано с Джошуа Бенет.

ВТОРА ГЛАВА

Стъпките на Мегън потъваха по дебелия килим в коридора. Тук нямаше постоянно звънящи телефони, забързани репортери, тракащи пишещи машини и пискащи полицейски радиостанции като в стаята на репортерите и редакторите. Долу инженерите, които поддържаха телевизионната станция в ефир, работеха в мрачни стаи, пълни с бръмчащи компютри и светещи циферблати. Директорите и продуцентите използваха малки кутийки до прилични на пещери студия, претъпкани със сценарии и графици.

Но този етаж, където се помещаваха кабинетите на ръководните кадри на УОНЕ, можеше да се види във всяка главна сграда на корпорация в страната. Тихият коридор с нищичко не наподобяваше на онзи, в който бяха натъпкани Мегън и отделът ѝ. Нейният кабинет беше по-хубав от останалите, защото го бе обзавела сама, за своя сметка. Но не беше луксозен като този, в който влизаше в момента през двойните дъбови врати.

— Здравсти — поздрави тя секретарката на господин Адъртън. — Върнал ли се е от обяд?

— Върнал се е и те чака — усмихна се жената. — Влизай направо.

Придавайки си уверен вид, което не отговаряше на начина, по който се чувстваше, Мегън прекоси приемната и влезе в убежището, където главният управител на станцията взимаше всичките си важни делови решения.

— Влизай, Мегън — каза той, като направи леко усилие да се изправи, докато тя заемаше дълбокия плюшен стол пред огромното му бюро. — Кафе?

— Не, благодаря ти, Дъг. Току-що изядох картонена кутия кисело мляко за обяд и е по-добре да го оставя да се слегне.

Дъг Адъртън, оплешивяващ и шкембест, потрепери.

— Господи, ако изям такова нещо, то никога няма да се слегне.

Най-привлекателното нещо в този мъж на средна възраст беше мелодичният му, провлечен южняшки говор. Дори и когато четеше конско на някой от служителите си, гласът му звучеше утешително. Той огледа нокътя на палеца си и попита:

— Как стоят нещата с местните продажби тази седмица?

— Радвам се да докладвам, че планът е преизпълнен. Наложих да извикам Барнс в кабинета си и да го понахокам. Мисля — надявам се — че ще се оправи.

— По-добре е да поставиш всички под бойна тревога. Чух, че група важни клечки от компанията-майка ще ни посетят до няколко седмици. Сигурен съм, че ще искат да увеличат плана ти.

— Нещо ново да ми кажеш? — попита сухо тя.

Дъг кимна разсеяно.

— Сигурен съм, че няма да ни разочароваш. И едва ли би искала да направиш нещо отсега до посещението им, което да ни отнеме някоя поръчка. — Той се покашля. — Мегън, тази сутрин Джош Бенет намина да ме види.

Стомахът ѝ се сви, но тя успя да запази безизразно изражение.

— Е, и?

— Амии — каза провлечено Дъг — иска ти лично да движиш поръчката за Сийскейп.

— И на мен каза същото — рече Мегън, размърда се и постави ръце на облегалките на стола в напразно усилие да изглежда спокойна. — Не виждам нуждата обаче. Имам пълно доверие на Джо Хампсън.

— Да, но клиентът ѝ няма — отговори Дъг. Помръкналите му очи я пронизаха за момент, а след това изражението му отново стана търпеливо. — Знам защо изпитваш антипатия към него, Мегън.

Тя се изсмя рязко.

— Антипатия е твърде слаба дума, Дъг. Аз го мразя. Той умори съпруга ми от работа. Какво друго бих могла да чувствам към него?

— Познавах Джеймс и не смятам, че имаше нужда от експлоататор. Този младеж притежаваше повече енергия от всички, с които съм работил. Просто нямаше мяра. Всъщност той всичко правеше без мяра. — Дъг вдигна ръце, за да ѝ попречи да възрази. — Почакай. Не съм тук, за да говоря за него без уважение. Просто мисля, че си останала сляпа за фактите или поне си ги оцветила в съзнанието си.

— Нима се опитваш да ми кажеш, че са ми се привиждали късните часове, в които Джеймс оставаше да работи, безкрайните коктейли, срокове, капризните клиенти? — Внезапно въздухът в стаята ѝ се стори задушаващ, столът я стягаше и тя се отблъсна от него. После го заобиколи, сложи ръце на подплатената му облегалка и каза: — Гледах как съпругът ми копае собствения си гроб, защото този човек не искаше да го остави на мира. Не ме моли да изпитвам благосклонност към Джош Бенет.

— Ще ти бъде ли невъзможно да работиш с него по тази поръчка?

— Абсолютно. По мое мнение Бенет никога не е направил нещо, заслужаващо похвала. Той е манипулатор и егоист.

Дъг въздъхна и прокара уморено ръка по месестото си лице.

— Седни, Мегън. — И когато Мегън се поколеба, той вдигна властен поглед към нея. — Седни.

Тя осъзна, че думите му са нещо повече от молба и седна обратно на стола си. Инстинктивно, поради причина, която не можеше да назове, сърцето започна да се блъска в гърдите ѝ с лоши опасения. Имаше силното предчувствие, че не иска да чува това, което щеше да ѝ каже Дъг.

— Мегън, има нещо, което трябва да знаеш, нещо, което може би трябваше да ти кажа много отдавна. Джош Бенет беше причината да те приемем на работа в УОНЕ.

Предчувствията ѝ за нещо неприятно се бяха оказали напълно основателни, но не беше очаквала чак такъв опустошителен ефект от думите на Дъг. Гледаше го слисано, като отчаяно се надяваше да не е чула добре. В очите му почти личеше болка. Лицето му изразяваше почти състрадание. Не я лъжеше.

Тя се опита да възприеме това, което току-що ѝ бе казал, но не можа. Беше немислимо. Това, че дължи на мъжа, когото мразеше най-много на света, работата си, целия си живот, какъвто беше днес, не бе за вярване.

— Невъзможно — каза Мегън. — Аз кандидатствах тук по едно хрумване.

— Дори и така да е.

Силите ѝ започнаха да се възвръщат, разумът — също. Спомни си дните след погребението на Джеймс преди три години.

— Отидох до радиостанцията, но те нямаха нужда от служители. След това си подадох молбата тук. Как би могъл да знае Бенет?

Раменете на Адъртън красноречиво се повдигнаха и спуснаха.

— Ами... знаеш как е тук. Стига само да си издухаш носа и вече всички знаят. Ако си спомняш, когато си подаде молбата, ти казахме, че нямаме нужда от хора. И наистина беше така.

— Но седмица след това ми се обадохте и ме уведомахте, че сте преразгледали решението си.

— Да, след като ме посети Бенет. Той беше непреклонен, Мегън. Заплаши ме, че ако не те наемем в рекламния си отдел, ще посъветва всичките си клиенти, които вече рекламираха в тази станция, да харчат парите си другаде. И лично прегледа списъка с поръчки, който ти дадохме, за да се увери, че получаваш честен дял от по-добрите.

— Господи! — прошепна тя и покри лицето си с ръце.

Адъртън се засмя.

— Бенет може да упражни такава сила. Искаше ми се да му кажа да върви по дяволите, но той можеше да изпълни заплахата си и да загубим цяло състояние. О, да, след като си побъбрихме с Бенет, на минутата се съгласих да те наема. — Той се наведе напред и сложи скръстените си ръце на бюрото. — Но не бях разочарован, Мегън. Казах на господин Бенет, че ако не можеш да се справиш, след шест месеца ще изхвърчиш. Той се съгласи на тези условия. Ти се доказва, както ме беше уверил.

Мегън пренебрегна комплимента.

— Та той не е знаел нищо за мен! — извика тя. — И все още не знае. Докато Джеймс работеше за него, правех всичко възможно да го виждам колкото се може по-малко.

Адъртън отново сви рамене.

— Погрижил се е да знае колкото е възможно повече за теб. И всичко, което ми каза, по-късно се оказа точно.

Мегън отново стана и закрачи неспокойно из стаята. Чувстваше се като звяр в клетка и все ѝ се струваше, че стените се приближават към нея. Врхлетя я още една мисъл и тя се обърна към шефа си.

— Когато се освободи място за началник на местния отдел реклама, той имаше ли нещо общо с повишението ми? — попита Мегън. Очите ѝ го гледаха заплашително, сякаш му забраняваха да лъже.

Той поклати глава.

— Не. Управлението вече беше решило, че ти ще поемеш длъжността. Отчетите ти бяха забележителни и имаше необходимите лидерски качества. Винаги беше в състояние да се оправяш с най-трудните клиенти.

— Благада...

— Но — прекъсна я той — Бенет ми се обади и силно препоръча да бъдеш назначена на вакантната длъжност. Бях радостен да му кажа, че вече сме стигнали до това решение.

— Той го е знаел преди мен — каза Мегън със заплашително тих глас.

Адъртън направи пауза, преди да се съгласи предпазливо:

— Да.

— По дяволите! — Тя удари облегалките на стола и отново се отпусна в дълбоките възглавници, обхваната от униние.

Адъртън я остави няколко минути да се съвземе. Мислите ѝ бяха толкова безредни, че дори не го забелязваше, докато той не се покашля тихо.

— Във връзка с това, което ти казах току-що, мислиш ли, че би преразгледала молбата на господин Бенет да поемеш поръчката на Сийскейп?

Мегън повдигна предизвикателно брадичка.

— Че какво ѝ е толкова важно на тази поръчка? Той няма нужда от нея. Вестниците всеки ден го споменават с това, че е дал пари на тази или онази благотворителна организация, че е присъствал на този или онзи благотворителен концерт. Защо пък ще го е грижа чак толкова за тази поръчка?

— Защото е професионалист — изстреля в отговор Адъртън. — Не позволява на лични чувства да пречат на нормалното му делово поведение.

— И, предполагам, мислиш, че с мен не е така — рече разгорещено тя.

— Да, точно така! — кресна Дъг. — Що се отнася до него — да. За пръв път съм разочарован от теб. Не подхождаш към въпроса професионално.

Това болеше. И още повече болеше, защото беше истина. Мегън се опита да погледне сърдито Адъртън, но не можа. Когато сведе очи,

той я попита енергично:

— Мога ли да му кажа, че си се съгласила довечера да вечеряш с него и Бишъп? Госпожица Хампсън също е поканена.

Вечеря. С него. С Джош Бенет. Мегън нямаше избор и го знаеше. Без да го казва направо, Адъртън, в качеството си на неин шеф, ѝ даваше да разбере, че трябва заради кариерата да остави личните си чувства настрана.

Тя стана, изправи рамене и сви устни.

— Да, разбира се.

— Добре — отвърна кратко Адъртън и започна да търси нещо из бюрото си. — Ето, това е за теб. — Подаде ѝ кремава визитка с омразното име, отпечатано на нея. — Очаквам доклада ти утре сутринта.

— Ще го имаш.

Когато Мегън стигна до вратата, той я спря.

— Мегън, тази поръчка няма да издигне или съсипе Бенет. Той вече се е доказал. Интересува го единствено поддържането на репутацията на агенцията му. За него всичко това е игра, а парите са само средство да поддържа темпо. Но рекламите на Сийскейп означават огромни суми за нас. Знам, че ще се постарая да зарадваш всички.

— Така е, ще го направя — отговори с достойнство тя и излезе гордо от кабинета.

Фамилиарното единствено „Д“ в края на кратката бележка я вбеси най-много от всичко. Легнала в леглото и полагаща напразни усилия да се отпусне след битката с уличното движение на Атланта в пиковия час, тя четеше за стотен път написаното на гърба на визитката. „В седем и половина ще те вземе кола. Д.“

— Аз пък може и да не искам някоя от проклетите ви коли да ме взема в седем и половина, господин Бенет — каза гласно Мегън.

Но колата щеше да пристигне навреме и тя знаеше, че ще бъде готова. Независимо дали ѝ харесваше или не, беше принудена да работи с Джош.

След срещата с Дъг Адъртън беше прекарала остатък от следобеда в опити да подреди в съзнанието си това, което ѝ бе разкрил. Никога не ѝ беше хрумвала мисълта, че Джош може да е манипулирал живота ѝ. Защо си беше направил целия този труд за нея? Нима просто

се опитваше да облекчи угризенията си от ненавременната смърт на Джеймс, да се освободи от вината? Сигурно беше заради това. Но само като си помислеше, че дължи успеха си на него...

„Не!“, реши тя, като скочи от леглото и влезе в банята, за да си вземе набързо душ. Може и да ѝ беше осигурил работата отначало, но успехът си беше лично неин. Той нямаше нищо общо с това. Не беше идвал да ѝ дава съвети за работата.

И все пак как щеше да се изправи пред него, като знаеше колко много му дължи? Ако не беше той и влиянието, което бе упражнил, тя сигурно щеше да се мъчи да живее с недостатъчната застраховка на Джеймс и оскъдната заплата в някое малко, незначително радио. А вместо това, сега беше шеф на рекламен отдел в телевизионна станция с репутация в един от най-големите телевизионни пазари в страната. Малко жени можеха да се похвалят с такова нещо. Дори малко мъже.

Реши, че ще се изправи пред него с гордост и надменност, и облече роклята, която беше избрала за вечерта. Щеше да е със строго официален тоалет, както предполагаше, че ще направи и Джош. Дребничката ѝ фигура се губеше във волани, големи ръкави или клоширани поли. Беше избирала всичките си дрехи, имайки предвид тези ограничения.

Сега, когато се гледаше в огледалото, знаеше, че тази рокля е една от най-хубавите ѝ. Оттенъкът ѝ беше твърде нежен, за да може да се нарече чисто бял. Яката се спускаше в дълбок остър ъгъл, свързан с широкия колан от същия плат на талията ѝ с малки стъклени копченца. Подгъвът на кокетната пола докосваше краката ѝ малко под коленете. Високите сандали с каишки подчертаваха добре оформените ѝ прасци.

Машата беше възстановила къдриците, които падаха свободно от двете страни на лицето ѝ. Тя постави малки обици с диамантчета на ушите си и беше готова. Тъй като роклята беше без ръкави, избра дантелен шал и сатенена вечерна чантичка. Точно когато си пръсваше парфюм, на вратата се позвъни.

Отвън стоеше униформен шофьор.

— Госпожа Ламбърт?

— Да.

Тя излезе навън, затвори и заключи вратата след себе си. Остави се на достолепния мъж да я отведе до лъскавата черна лимузина. Веднага щом се увери, че е настанена добре на луксозната задна

седалка, той се съсредоточи върху шофирането и остави Мегън на собствените ѝ мисли. Страхът от предстоящите часове дотолкова поглъщаше съзнанието ѝ, че се изненада, когато лимузината спря плавно пред тентата на един от най-люксоznите ресторанти на Атланта.

Когато шофьорът отвори вратата, първия човек, когото Мегън видя, беше Джо Хампсън, която ѝ помахна весело и се затича към нея.

— Здравсти. Много се зарадвах, когато чух, че ще идваш тази вечер. Страхувах се, че или господин Бишъп, или господин Бенет ще ме попитат нещо, на което няма да мога да отговоря.

— Щеше да се оправиш — увери я Мегън.

— Благодаря за комплимента, но все пак се радвам, че си тук, шефе.

Двете се засмяха безгрижно, докато портиерът ги въвеждаше вътре. Облечена в розова тафта, с руса коса, която представляваше купчина къдрици, и украсено с простодушна усмивка лице Джо Хампсън приличаше на манекен на безвкусна конфекция. До нея Мегън изглеждаше елегантна и изящна.

Джош Бенет имаше склонност към елегантност, както стана очевидно, когато дойде да ги посрещне. Поздрави приятелски Джо, очите му се впиха в Мегън и той я хвана над лакътя.

— Радвам се, че успя да дойдеш при такова кратко предизвестие, Мегън.

Тя изскърца със зъби, за да не му напомни, че не е имала друг избор. Вместо това, отговори с хладна учтивост:

— Благодаря ви за поканата.

Джош изглеждаше развеселен от леко саркастичните ѝ думи и прекрасно изваяните му устни се повдигнаха в едното ъгълче.

— Господин Бишъп е вече тук. Заповядайте насам — каза той и ги поведе към кръгло, украсено с пискюли сепаре в ъгъла на полуосветения бар.

Слаб мъж на средна възраст с рошава сива коса и очила с дебели стъкла се изправи.

— Здравейте, господин Бишъп — каза Джо.

— Госпожице Хампсън, помолих ви да ме наричате Тери — отвърна той, като хвана ръката ѝ и я раздруса.

— Тогава и вие престанете да ме наричате госпожица Хампсън — рече тя.

Бишъп се обърна очакващо към Мегън. Джош разбра намека му.

— Тери Бишъп, Мегън Ламбърт, шеф на местния отдел „Реклама“ към УОНЕ.

— Господин Бишъп — каза тя, като се усмихна мило и протегна ръка. Човекът веднага ѝ хареса. Беше очаквала агресивен бизнесмен от типа на Джош Бенет, но този мъж изглеждаше притеснен сред екстравагантната обстановка. Вероятно се чувстваше по-удобно наведен над чертожната дъска, отколкото на делова вечеря.

— Моля, наричайте ме Тери — каза той. — Нямах търпение да се запознаем. Джош толкова ми е разказвал за вас. Разбрах, че сте приятели отдавна.

Мегън пренебрегна замисления поглед на Джо, която седеше в сепарето до Тери Бишъп.

— Да, запозна ни съпругът ми преди няколко години.

Усещането за присъствието на Джош зад нея я принуди да заобиколи бързо сепарето и да му позволи да се настани до нея. Едва ли щеше да се почувства по-беззащитна, ако около нея се бяха сключили железните челюсти на капан.

В този момент Тери Бишъп казваше:

— Да, Джош ми спомена за това. Ранната смърт на съпруга ви е била истинска трагедия.

— Да, така беше — промълви тя и прикри яда си, като нагласи полите върху коленете си и постави чантичката и шала си между себе си и твърдото бедро на Джош. Той веднага ги вдигна и ги постави от другата си страна. Мегън му хвърли предупредителен поглед, но той не го забеляза. В този момент питаше Джо какво ще пие.

— А ти, Мегън? Ти какво искаш?

Искам да престанеш да притискаш бедрото си до мен, искаше ѝ се да изкрещи, но вместо това, отговори със студена учтивост:

— Бяло вино с лед, моля.

Джош накара сервитьорката да почака, докато за кратко погледна устните на Мегън. Когато обърна глава и даде поръчката, Мегън въздъхна облекчено. Само да не беше толкова близо! Само да не миришеше на този омайващ одеколон! Само да не изглеждаше тъй дяволски добре! Само да можеше да забрави как бе звучало името ѝ от устните му, когато я целуваше с повече страст, отколкото някога бе познавала!

Само да не си спомняше вкуса на устните му!

Джо се впусна в оживен разказ за един мъж, който искал да рекламира рецептата си за домашна дъвка по телевизията. Рекламният му бюджет бил ограничен до петдесет долара. Тери все още слушаше с интерес, когато сервитьорката се завърна с питиетата им.

— Ще има ли още нещо, господин Бенет? — пропя тя и се наведе, като заплашваше да излее впечатляващия си бюст от тясното елече от черно кадифе.

— Ако има, ще ти кажа — отговори Джош и ѝ се усмихна косо, което Мегън знаеше, че може да разтопи и най-студените женски сърца.

— Ще ви бъда задължена — каза момичето и се обърна с преднамерено прелъстително движение на бедрата си под късата червена пола на плисета.

Джош се изкикоти и отпи уиски със сода.

— Къде е отишъл непристъпният подход?

— Мислех, че си очарован — каза Мегън с отмъстителен шепот, предназначен само за неговите уши. Джо и Тери бяха погълнати от собствения си разговор.

Джош остави чашата си с решително тупване. Сякаш цяла вечност пронизващите му кехлибарени очи задържаха нейните, след това се плъзнаха надолу по шията ѝ и към дълбокото остро деколте на роклята ѝ.

— Тази сервитьорка има твърде много от хубавите неща. Винаги обаче съм се придържал към максимата, че е важно не количеството, а качеството.

Гърлото на Мегън се сви болезнено. Очите му сякаш проникваха през дрехите ѝ, галеха най-тайните, чувствителни части от тялото ѝ и ги връщаха към отдавна забравени усещания. Когато отново вдигна очи към Мегън, съпругата на Лот^[1] сигурно бе имала по-силен характер в сравнение с нея. Тя нямаше сили да отмести поглед, макар и Джо да беше започнала да разказва друга случка.

Джош постави пръст върху ръката ѝ и попита тихо:

— Говори ли днес с Адъртън?

Но не изглеждаше толкова заинтригуван от срещата ѝ с шефа, колкото от украсеното ѝ с диамантче ухо, което наблюдаваше

напрегнато. Той придвижи пръста си по ръката ѝ само колкото да накара косъмчетата там да настръхнат.

— Да — каза сковано Мегън и дръпна ръката си.

— И?

— Тук съм, нали?

— Не бях сигурен дали ще дойдеш. Не беше принудена.

— О, бях, иначе, повярвай ми, нямаше да съм тук — рече подигравателно тя. — И дяволски добре знаехте, че ще дойда, господин Бенет. Нали винаги получавате това, което искате? Нали правите винаги това, което ви е приятно?

— Не — изръмжа той под нос и се наведе на опасно близко разстояние. — Ако преди четири години бях направил това, което исках, онази нощ щях да те отвлека, да те любя, докато и двамата останем без дъх, и да използвам сила, ако се наложеше, за да те накарам да не се омъжиш за Джеймс Ламбърт.

Кръвта на Мегън задумка в ушите ѝ, докато наблюдаваше с разширени очи яростното му изражение само на сантиметри от своето. Решителността, отпечатана на мъжественото лице, не оставяше никакво съмнение за искреността му.

— А ако сега правех това, което исках, нямаше да се занимавам с този привидно учтив разговор, а да целувам до полуда тези твои сочни устни.

— Господин Бенет?

— Какво? — буквално изрева той и се обърна рязко към прекъсналия ги оберкелнер.

Мъжът отстъпи стреснато назад.

— Из... извинете ме, господин Бенет. Масата ви вече е готова — каза почтително той.

За най-голямо свое облекчение Мегън забеляза, че Джо и Тери се смеят заедно и не са забелязали моментния гняв на домакина си или остатъчното напрежение, което пропукваше между него и нея, докато вървяха към масата.

По време на двучасовата вечеря Мегън не забелязваше великолепните ястия и безупречното обслужване. Беше запленена от обаятелната личност на Джош. Той обсъждаше много малко деловите въпроси и поддържаше оживен разговор на безброй теми. Беше приятен за нея и Джо и общителен към Тери. Мегън виждаше как

всички, включително и покойният ѝ съпруг, биваха заслепени от този човек, който излъчваше чар и определен авторитет.

В края на един изключително забавен анекдот тя откри, че се смее заедно с другите. Така Джош я свари абсолютно неподготвена, когато се обърна към нея. В този момент на рядка интимност между тях премина мощна енергия. Мегън се почувства точно така, както когато Джеймс ги беше представил един на друг за пръв път. Сега, както и тогава, чувстваше всичките си сетива изострени. Джош ги владееше; той бе техният завоевател. Немалко я безпокоеше фактът, че тя бе негова почти доброволна пленница.

След това, подобно на излизащ от тъмен тунел локомотив, всичките причини, поради които трябваше да го мрази, се върнаха към нея и я връхлетяха с огромна сила. Успя да овладее лицето си в стоическа маска и отпи от студеното кафе. С угълчето на окото си забеляза, че по лицето му преминава сянка на раздразнение.

— Толкова се радвам, че ще ни бъдеш консултант в тази рекламна кампания — каза Тери по-късно, докато се ръкуваше почтително с нея на входа на ресторанта.

— Ще се радвам да помогна с каквото мога, макар и да смятам, че Джо и господин Бенет се справят безупречно с поръчката ти.

— О, аз също — побърза да я успокои той, — но още едно мнение никога не вреди.

После им пожела лека нощ, защото пиколото беше докарало автомобила му под тентата. Яркожълтата малка кола на Джо пристигна втора. Тя поблагодари на Джош и махна весело за довиждане на Мегън. Когато лимузината избръмча и спря пред тях, Джош хвана Мегън за лакътя и я поведе към нея.

— Мога и сама да се прибера вкъщи — каза тя, като се дърпаше.

— Да, можеш, но няма причина да го правиш.

Буквално я набути на задната седалка. Мегън се обърна, за да му пожелае учтиво лека нощ, и се стресна, защото го видя да се качва след нея.

— Аз... Мислех си, че имаш още една кола тук.

— Не, взех такси от офиса.

— О!

Той се настани удобно на велурените възглавнички, протегна напред дългите си крака, разхлаби вратовръзката и разкопча горното

копче на ризата си. Държеше се така, сякаш бяха близки, семейство, сякаш пътуваха на задната седалка на колата си всеки ден. Тя седеше сковано до него и гледаше право пред себе си.

— Студено ли ти е? — попита той, когато Мегън се уви още поплътно в шала си. Очевидно изобщо не предполагаше, че това е отбранителен жест. Мегън усещаше твърде добре височината и силата на мъжкото тяло до себе си, широките му гърди и рамене и тесния му ханш.

— Не.

— Сигурна ли си?

— Да.

Джош плъзна ръка около раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Сигурна ли си? — промърмори в ухото ѝ.

Горещият му дъх я погъделичка.

— Недей — каза Мегън и се опита да се отдръпне.

— Защо? — Носът му побутна бузата ѝ.

— Недей — повтори по-напрегнато Мегън и хвърли тревожен поглед към тила на шофьора. Разделяше ги шумоизолиращо стъкло. Нямаше да намери спасение в негово лице, но и без това той нямаше да осуети намеренията на работодателя си. Отблъсна нахалната ръка от рамото си. — Престани, Джош. Цялата вечер ме докосваш. Не ми харесва.

Той се засмя гърлено.

— О, да, харесва ти. И в това се крие целият ти проблем. Твърде много ти харесва да те докосвам.

— Не ми харесваше... Не ми харесва! — извика тя. — Причината да съм тук е чисто професионална. Ако си търсиш жена, на която да показваш грубостите си, по-добре си намери друга. Сигурна съм, че има много, които биха се зарадвали.

— Съвсем не са толкова, колкото изглежда.

— Изобщо не ме интересува. И махни ръката си от врата ми.

Лениви пръсти се плъзгаха надолу по копринената основа под косата ѝ. Усилията да го отблъсне останаха без успех.

— А ти, Мегън? Как е интимният ти живот?

— Аз... — Канеше се да каже, че няма такъв, но след като видя в това безразсъдна смелост, се поправи: — Напълно задоволителен е, не че това те засяга.

— Отново лъжеш, Мегън — подразни я той. — Постарах се да науча за интимния ти живот. През последните три години си излизала точно с петима мъже. С трима от тях само веднъж. Но не си прекарала нощта с никого от тях.

От деколтето нагоре по шията и лицето ѝ плъзна руменина. Изпълни я толкова всепоглъщаща ярост, че я плашеше.

— Ти...

Той я накара да млъкне, като сложи показалец на устните ѝ.

— Тази красива уста не бива да произнася неприличните думи, които си мислиш точно сега. А и вече си си у дома.

Преди да успее да се окопоти, Джош я измъкваше от задната седалка. Нощният въздух беше изпълнен с уханието на ранни летни цветя. Ветрецът охлади пламналата ѝ кожа, но не и гнева, който кипеше в нея. Беше толкова разстроена, че ѝ бе трудно да пъкне ключа в ключалката.

Той посегна иззад гърба ѝ, взе театрално ключа от треперещите ѝ пръсти и отвори с лекота вратата. След секунда и двамата бяха в тъмната къща и Мегън се оказа притисната до стената на антрето.

— Не! — каза задъхано тя и устните му се наведоха към нейните. Опита се да се съпротивлява, блъскаше твърдите му като скала гърди, местеше рязко глава наляво-надясно, избягваше търсещите му устни.

Джош стисна и двете ѝ ръце в железния си юмрук, вдигна ги над главата ѝ и ги задържа там. После с другата си ръка хвана брадичката ѝ и я задържа неподвижна, докато устните му се приближиха над нейните.

Колкото и да ѝ се искаше да го обвини в това, не можеше да му припише бруталност. Устните му не бяха твърди и груби, а нежни и убедителни. Той я целуна веднъж, два пъти, три пъти, като всеки път го правеше все по-бавно.

Буцата от напрежение в гърлото ѝ започна да се разтапя и се разпространи до ерогенните зони на тялото ѝ. Неканеното желание, което се криеше в най-тъмните ѝ дълбини, се осмели да изпълзи навън, да опита свободата си и да се движи, накъдето си иска.

Когато езикът на Джош проникна между устните и погали зъбите ѝ, тя се чу тихо да проплаква от безнадеждност и безпомощност. Нямаше смисъл да се съпротивлява, да го отрича. Желаше този мъж. И той го знаеше.

Но дори и този неопровержим факт не ѝ попречи да се наслаждава на тази единствена забранена целувка. Щеше да се укорява по-късно. Разкаянието беше запазено за после. Точно сега бе убедила себе си, че е безполезно да се съпротивлява пред тази сила.

Той завладя жадно устата ѝ. Езикът му воюваше, докато властта му беше безспорно доказана. Тогава започна да я целува лениво. Опита медената кухня на устата ѝ, като всеки път потапяше езика си все по-надълбоко, за да улови цялата ѝ сладост.

Мегън стоеше съвсем неподвижна, без да смее да участва, но държеше здраво юздите на всеки свой нерв, който копнееше да се присъедини към тази оргия от усещания. Едва когато ръката му греховно се плъзна надолу по шията и започна да разкопчава корсажа на роклята ѝ, тя разбра, че се намира в коварна близост до поражението. Отдръпна с мъка устни от неговите.

— Не, Джош — рече тя, като се опита да се отскубне от прегръдката му, но по този начин само успя да усети силната му възбуда. Твърдото доказателство, опряно в корема ѝ, я разтревожи. Или може би трепетът, който изпита, я докара до паника? — Не!

— Мегън — промълви той с дрезгав шепот, когато най-сетне разкопча и последното копче и сложи ръка върху разкошната вдлъбнатина между гърдите ѝ, — има заповед, която гласи да не пожелаваш съпругата на приятеля си, и откакто ти се омъжи, аз живеех в грях. Пожелах те още от първата вечер, когато те видях, прегърнах те и те целунах.

Устните му намериха нежната вдлъбнатина в основата на шията ѝ и я целунаха жарко. Ръката му стана още по-дръзка, галеше я така, че спираше дъха ѝ и изпращаше вълни от усещания по цялото ѝ тяло — усещания, каквито не беше чувствала от последния път, когато я бе докоснал така.

— Дадох ти време, време да се излекуваш, да добиеш увереност, да се докажеш. Но, за бога, търпението ми вече се изчерпа.

Тези думи, без да се споменават пръстите, които се плъзнаха покрай дантеления ръб на сутиена ѝ, за да проверят степента на нейното желание, я изплашиха и възбудиха. Мегън се съпротивляваше от чисто животински инстинкт за самосъхранение. Знаеше, че ако сега се предаде, ще бъде непоправимо, завинаги загубена. Затова престана да слуша молбите на собственото си сърце. И понеже знаеше, че

никога не може да го победи физически, използва единственото си оръжие.

— Трябва ли да прибавя изнасилване към всичките унижения, които струпа върху мен?

Главата му се вдигна рязко, сякаш някой го беше сграбчил и дръпнал силно за косата. Срещна обвинителния ѝ поглед и дрезгавото му дишане проехтя в тихата къща.

Ако беше очаквала разкаяние, това бе най-голямата ѝ грешка. Джош спусна сърдито ръце и я притегли към себе си.

— Желая те и ще те имам. Нито в моето, нито в твоето съзнание има някакво съмнение за крайния изход на събитията. И колкото по-рано се вразумиш, толкова по-добре и за двама ни.

Изгарящата му целувка нападаше както сетивата, така и гордостта ѝ. После Джош я пусна внезапно, пожела ѝ рязко лека нощ и затръшна вратата зад гърба си, като я остави сама и безутешна в тъмното антре.

---

[1] Лот — библейска личност, предупреден от двама ангели да напусне Содом, без да поглежда назад. Жена му обаче не издържала и погледнала назад, за да види разрушенията, и веднага се превърнала в стълб от сол. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин, само няколко секунди след като влезе в кабинета си, Мегън изхвъркна обратно оттам и се спусна към секретарката си.

— Откъде се е взело това? — попита тя.

Посоката на показалеца ѝ не оставяше никакво съмнение за какво става дума. Подредени във висока ваза от оловен кристал, на бюрото ѝ стояха две дузини рози, прошарени с папрат и малки бели цветчета. Това, че бяха в любимия ѝ цвят — прасковенорозов, я накара да се чувства необяснимо вбесена.

— Розите ли? — попита Арлийн, очевидно обърквана от яда на Мегън.

— Да, розите.

— Бяха доставени.

— Кога?

— Преди около десет минути. Има и... ъ-ъ... картичка.

Без да каже нито дума повече, Мегън затвори енергично вратата на кабинета зад гърба си и отиде до бюрото. Вазата не беше взета от цветар, а купена някъде другаде и занесена при цветаря да подреди цветята в нея. Кристал с такова качество не можеше да се намери в цветарски магазин.

Дръпна картичката от щипката и я отвори, като едва не я разкъса. Оттам изскочи единичният инициал, за да ѝ се подиграе. Беше надписана собственоръчно. Беше положил доста усилия, за да могат розите да бъдат доставени толкова рано сутринта. „Нима целувката ми беше толкова добра? — помисли си иронично тя. — Дали това не е заплащане за извършени услуги?“

Макар да се изкушаваше да смачка картичката и да я хвърли в кошчето за боклук, Мегън я остави на бюрото си и се загледа втренчено в нея, докато сядаше на кожения си стол. „Благодаря ти за вечерта. Д.“

Думите намекваха ужасно много. Той можеше да направи дори един учтив жест да изглежда евтин.

— Проклет да бъде! — промълви тя под нос.

Арлийн влезе дискретно с чаша кафе и Мегън едва забеляза как я остави пред нея. Продължи да гледа картичката и да ругае мъжа, който я беше накарал да не спи през цялата нощ.

Целувките и ръцете му я бяха развълнували повече, отколкото ѝ се искаше да признае. През последните години — по време на брака си с Джеймс, а и след това, след смъртта му — тя си беше внушила, че целувката с Джош в беседката е била украсена от въображението ѝ. През онази нощ чувствата ѝ бяха много изострени. Като бъдеща булка тя се чувстваше обичана, желана, красива и романтична. Нищо чудно, че един висок, тъмнокос непознат бе в състояние да я извади от равновесие. Съвършено клише. Но бе просто мимолетно преживяване. Нищо особено.

Защо тогава не бе в състояние да го забрави? Не, още повече — защо споменът за това никога не бе далеч от мислите ѝ? Той си стоеше в периферията на съзнанието ѝ и изскачаше периодично оттам с дразнещи спомени за нейната вина.

— Ти не харесваш Джош, нали? — беше я попитал веднъж Джеймс на вечеря.

Вилицата ѝ издрънча върху чинията и Мегън се изсмя нервно.

— Разбира се, че го харесвам. Какво те накара да попиташ това?

— Постоянно те моля да го поканим на вечеря. Винаги си намираш извинение да не го направим. Всеки път, когато ни покани да излезем някъде, намираш причина да не дойдеш, но настояваш да отида сам. Струва ми се, че го избягваш. Защо, миличка?

Гласът на Джеймс звучеше загрижено. Той харесваше човека, за когото работеше. Тогава Мегън му каза шеговито, че си въобразява, и обеща да покани Джошуа Бенет при първа възможност. Само че такава възможност никога не се появи.

На коледното тържество в агенция „Бенет“, на което Джеймс я помоли коленопреклонно да присъства, очите на Джош я следваха като ястреб. Когато я помоли да танцува с него, тя беше принудена да се съгласи, иначе Джеймс щеше да се учуди на грубостта ѝ. Джош я пое в прегръдките си с хладността на работодател, танцуващ със съпругата на свой служител, но все пак усети напрежението в мускулите му.

— Изглеждаш красива в коледно зелено, Мегън — каза ѝ той. Вместо да говори високо, за да надвика музиката, го каза тихо и интимно.

— Благодаря — измърмори Мегън, като ѝ се искаше да е сменил одеколона си от предсватбената ѝ вечер. Докато се намираше в измамно хлабавата му прегръдка, уханието изпълваше главата ѝ и беше твърде силен спомен за допира с тази тъй мъжествена фигура.

Той я върна на Джеймс веднага щом танцът свърши. Пожела ѝ весела Коледа и я целуна по бузата. Беше платонична целувка, на каквато не можеше да се възпротиви и най-принципната стара мома. Всички наоколо се засмяха, защото двамата стояха под миртово клонче. Но докосването на топлите му устни накара смеха ѝ да секне. По някаква необяснима причина ѝ се прииска да заплаче.

И го направи. Късно същата нощ, докато лежеше до хъркащия Джеймс, пийнал малко повече от нормалното, тя плака. След пристигането им вкъщи го беше примамила да я люби. Нехарактерната ѝ агресивност бе отчаяна и безсрамна, за най-голямо удоволствие на почерпения ѝ съпруг. След това тихо плака с горчиви сълзи на разкаяние. Това, което правеха с Джеймс в леглото, никога не ѝ даваше онзи прилив на радост и загуба на равновесие, каквито ѝ даваха само целувките на Джош.

Прегръдките на Джеймс ѝ доставяха мека, приятна радост. Тези на Джош изпращаха по цялото ѝ съзнание и тяло искри, които палеха малки пламъчета, сливащи се в истински, неугасващ ад.

Джош беше признал, че я желае, въпреки че е съпруга на приятеля му. Ако трябваше да бъде честна към себе си, и тя понякога си мислеше за него. Беше обичала Джеймс, беше тъгувала за преждевременната му смърт и все още ѝ липсваше. Но Джош Бенет винаги бе стоял между тях.

Никога не бе имало, нито пък щеше да има място за него в живота ѝ.

Мегън отнесе мрачно вазата до масичката под прозореца. Не можеше напълно да ги забрави, но поне можеше да ги сложи на някое не толкова очебийно място, където нямаше постоянно да ги поглежда и да си мисли за този, който ги беше изпратил.

Предобедът мина бързо. Двама души от отдела ѝ дойдоха за малко да обсъдят особеностите на определени поръчки. После се

обади един от клиентите, ядосан за това, че по време на вечерното излъчване неговата реклама е вървяла около десет секунди без говор.

Мегън се обади на шефа на продукцията, който виновно потвърди.

— Ще трябва да уредя нещо за компенсация, Хари. Това се случва за трети път този месец. Не осъзнаваш ли, че всеки път, когато трябва да оправям положението с някой клип, това ни струва няколко хиляди долара? Особено когато рекламата се излъчва по време на новините.

— Да, по дяволите, осъзнавам го — промърмори той. — Казах ти, че обучавам нов директор-продукция.

— Това си е твой проблем, но не мисля, че новините в единадесет са добро време за обучение. — Тихата му ругатня не я изплаши ни най-малко. — Вземи се в ръце, Хари.

— Знаеш ли, това не е справедливо. Приличаш на ангел, но имаш сърце от камък.

— Никой не е казал, че животът е справедлив.

Мегън прекъсна връзката, но веднага след това забеляза, че има друг разговор. Натисна мигащия бутон и попита:

— Какво има сега, Арлийн?

— Не е Арлийн.

През последните няколко часа, потънала в работа, тя беше забравила за него. Почти. Сега, когато чу гласа му, очите ѝ неволно се насочиха към розите. На слънчевата светлина, която падаше върху тях, нежните им листа изглеждаха прозрачни. Не можеше да отрече, че ги е получила.

— Здравей, Джош.

— Здравсти. Как върви денят ти?

— Както обикновено. Гася пожари. — Гърленият му смях погали ухото ѝ и изпрати надолу по гръбнака ѝ лека тръпка. — Благодаря ти за розите.

— Няма нищо.

— Ще ти върна вазата веднага щом...

— Твоя е — отвърна веднага той.

— Но...

— Този следобед ще преглеждаме рекламите на Сийскейп — прекъсна я рязко Джош. — Тери ще дойде. Моли те да дойдеш и ти.

Госпожица Хампсън има ангажимент с друг клиент. Тери иска съвета ти кога да се излъчват и така нататък.

Мегън прехапа долната си устна.

— Ти можеш да му дадеш толкова добър съвет, колкото и аз, Джош.

— Да, но той иска теб.

— Тогава за какво ти плаща? — попита подличко тя.

Ако беше необходимо да види рекламите, щеше да го направи с удоволствие, но чувстваше, че нейното присъствие там, за да даде мнението си, беше идея на Джош, а не на Тери. Ако Джо Хампсън не можеше да дойде този следобед, прегледът можеше да се отложи за друг път.

— Имаш ли срещи след четири часа?

— Да — отвърна Мегън, без дори да погледне бележника си.

— В четири и половина? — попита сухо Джош. Тонът му показваше, че разбира лъжата ѝ.

Каква полза имаше? Трябваше да отиде. Не искаше още една среща с Адъртън, след която щеше да се чувства като изключарена.

— Къде? — попита тя с уморена въздишка.

— Тук. Помоли служителката в приемната да те заведе в прожекционната. Доколкото си спомням, никога не си била там.

— Ако имаше начин, и днес нямаше да дойда.

— Четири и половина, госпожо Ламбърт — каза енергично той, без да може да скрие объркването си, и затвори.

Но то едва ли надвишаваше нейното.

Поне изглеждаше като хладна професионалистка, а не като ученичка с разтупкано сърце, както се чувстваше. В момента пътуваше с асансьора към най-горните три етажа на високата сграда, които заемаше агенция „Бенет“.

Роклята ѝ беше от тъмносин лен с елегантни малки копченца военен тип отпред и на лъжливите джобчета на гърдите ѝ. Носеше тъмносини обувки. При покупката на роклята бе съжалявала, че не може да носи червената жилетка, която ѝ отиваше — не си подходеше с косата ѝ, затова се бе примирила с канарено жълта. Макар и това да бе втори избор, комбинацията с уникалните цветове на косата и кожата ѝ беше страхотна.

Беше чувала колко са луксозни офисите на агенция „Бенет“, но не бе съвсем подготвена за гледката, която я посрещна, когато вратите на асансьора от неръждаема стомана се отвориха с леко жужене.

Тъмнозеленият килим застилаше целия под до прозорци, които се простираха от пода до тавана. Канапета и кресла с прасковени, слонова кост и сиво-сини дамаски бяха стратегически разпръснати из огромната приемна.

— Здравейте, госпожо Ламбърт — каза сърдечно служителката веднага щом Мегън стъпи на килима и обувката ѝ потъна на два сантиметра. — Господин Бенет и господин Бишъп ви очакват. Насам, моля.

Мегън я последва през стаята, озвучена с нежна весела музика, идваща от невидими високоговорители. Служителката, която имаше грацията, фигурата и безупречните маниери на модел от висшата мода, отвори високите двойни врати и отстъпи встрани, за да може Мегън да мине през тях.

— Благодаря — каза тя, преди жената да затвори вратите тихо зад себе си.

Не се намираше в прожекционната, а в кабинета на Джош. Бюрото му беше гигантско, облицовано с кожа и потънало в книжа. Скици, сценарии, диаграми, списания и лъскави фотографии бяха разпръснати навсякъде. Значи заетият му вид не беше само за показност. Той наистина работеше.

— Мегън.

Тя се обърна, стресната от гласа му. Защо ли винаги ѝ звучеше като погалване?

— Извини ни, че сме в толкова небрежен вид, но приближава края на работното време.

Идваше към нея от дълго и дълбоко, облицовано с тъмножълта ярешка кожа канапе. Беше свалил сакото си, както и Тери Бишъп, който също бе станал, за да я посрещне. Джош я хвана небрежно за лакътя и я поведе към интимно подредения кът от мебели, който можеше да се види и във всяка къща.

— Здравсти, Мегън.

— Здравсти, Тери — каза тя и му протегна ръка. — Радвам се да те видя отново.

— Аз също. Когато Джош ми предложи да те поканим да прегледаш рекламите, си помислих, че идеята е страхотна. Както ти казах снощи, имам доверие на твоето мнение кога да ги излъчим и всичките тези неща, за които не знам нищичко.

Тя хвърли на Джош обвинителен поглед. В златистите му очи недвусмислено танцуваха палави искрици. Какво го бъркаше, че е хванат в лъжа? Нали в крайна сметка бе получил това, което искаше, както винаги.

— Ще изпием по чаша Перие. Ти искаш ли? — предложи Джош.

— Не, благодаря.

— Сок, кафе, коктейл?

— Не — каза тя с повече рязкост от необходимото. После прибави към Тери Бишъп: — Благодаря.

— Тогава да вървим в прожекционната — рече Джош, без ни най-малко да се смути от враждебността ѝ.

Минаха по лабиринт от коридори. За разлика от спокойствието на приемната, коридорите приличаха на пчелна пита, осеяни с места на оживена дейност и забързани работници.

В прожекционната имаше осем редици театрални седалки. На задната стена имаше малко квадратно прозорче, през което филмираните реклами се прожектираха на големия бял екран на отсрещната стена.

— Тези филми ще бъдат дублирани на видеофилм, за да могат да бъдат използвани от телевизията — обясни Джош. След това, когато видя каменното ѝ изражение, прибави: — Разбира се, ти знаеш това.

— Разбира се.

Вместо да се притесни, Джош само се ухили и я погъделичка по брадичката. Тери, който се беше обърнал, за да заеме мястото си, не видя нито игривия жест, нито начина, по който Мегън го избегна.

След кратка консултация с оператора Джош седна на редицата зад Мегън и Тери, които се бяха настанили един до друг. Тя изпита облекчение, че не е предпочел да седне до нея, но това положение не трая дълго. Веднага щом започна да тече първата реклама, той се придвижи до ръба на седалката си и се наведе напред, за да шепне коментари.

Ръцете му бяха кръстосани на облегалките им. На пръв поглед той правеше това, за да им е по-удобно, но устните му бяха

възбуждащо близо до ухото на Мегън, до бузата ѝ, до шията ѝ. Близостта му я караше да потръпва.

— Е, какво мислите? — попита ги тревожно Тери, след като беше минала първата шестдесетсекундна реклама.

Той ги погледна през дебелиите стъкла на очилата, които уголемяваха очите му. Въпреки това Мегън изобщо не ги забелязваше толкова, колкото наблюдаващите я отблизо кехлибарени очи на Джош с белега над тях.

Дали не гледаше към устните ѝ? Прокара нервно и бързо език по тях, като в следващия момент силно се надяваше да не би Джош да си е помислил, че го прави, за да го съблазни. Тери очакваше отговора ѝ. Какво ли я беше попитал?

— Рекламите са прекрасни. Снимачната фирма, която си наел, е свършила супер работа. Ако всички реклами са толкова добри, до една седмица след излъчването им Сийскейп ще е резервиран за година напред.

Очевидно облекчен, Тери отново обърна късогледите си очи към екрана, където една двойка вървеше ръка за ръка по пустия плаж. Силуетите им се очертаваха тъмни на фона на трептящия изгрев. Веднага щом отново погледна към екрана, Мегън се стресна. Секунда по-късно чу развеселения, привлечен глас на Джош:

— Не, не са голи, макар че изглеждат така, както са снимани. Точно тъй го планирахме, но почти прекалихме. Тази реклама граничи твърде много с еротичното.

— Надявам се, че никой няма да пристигне в Сийскейп, очаквайки там да има нудистки плаж. Предлагаме доста удобства, но не и това — каза Тери, като се смееше.

Мегън не можа да отговори нищо. Очите ѝ бяха приковани в мъжа и жената, чиито силуети сега се целуваха. Устните им се сляха, телата им се притискаха едно в друго и допреди малко отделните им силуети сега представляваха една цяла сянка. С разтуптяно сърце Мегън осъзна, че чертите, които търсеше в двата модела, бяха нейните и на...

— Сигурен съм, че ако двама имат толкова голямо желание, винаги ще се намери дискретен участък от плажа, където няма никакви правила.

Джош изрече тези думи тайничко в ухото ѝ и тя затвори очи, за да прогони пристъпа на замаяност.

Трябваше да се махне отгук. Тъмнината беше абсолютна. Завесите по стените на прожекционната я караха да изпитва клаустрофобия. Присъствието на този мъж зад нея пораждаше смут в душата ѝ.

Но нямаше къде да бяга. Тери Бишъп вече ѝ отправяше поредния си изпълнен с тревога въпрос относно рекламите. Колко ли бяха? Пет? Дузина? Мегън можеше само да се надява скоро да свършат.

Бяха изгледали едва половината от тях, когато служителката от рецепцията влезе дискретно в тъмната стая.

— Господин Бишъп? Никак не ми се искаше да ви безпокоя, но имате важно обаждане. Ще ви свържа в кабинета на срещнатата страна на коридора.

Тери въздъхна и стана.

— Благодаря — каза той на оттеглящата се жена. Мегън също се изправи, благодарна за спасението си, само че облекчението ѝ не трая дълго. — Не, не, моля ви, госпожо Ламбърт. Изгледайте останалите. Ще се върна веднага щом мога.

Той излезе от редицата седалки и отвори вратата само толкова, колкото да се измъкне. Лентата светлина върху екрана се стесни с излизането му и изчезна, а стаята отново потъна в тъмнина. Мегън седеше като замръзнала и се страхуваше да се помръдне, страхуваше се да диша.

Усети как Джош се раздвижва в кадифената тъмнина, която ги обгръщаше. Ръцете му я обвиха и се кръстосаха отпред на гърдите ѝ.

— Ако си прекарала същата трудна нощ като мен, нямаш право да изглеждаш толкова страхотно.

Докато дъхът му витаеше около ухото ѝ по този начин, Мегън се чувстваше неспособна да се помръдне.

— Аз... спях много добре.

Той хвана лекичко ухото ѝ между зъбите си и го подразни нежно.

— Наистина трябва да направиш нещо с този твой навик да лъжеш, Мегън. Господи, колко си вкусна! — промълви Джош, докато хапеше леко нежната кожа зад ухото ѝ.

— Джош...

Това, което трябваше да прозвучи като укор, заприлича на молба. Каква беше тази негова власт над нея, че можеше така лесно да я превърне в кълбо от желание? Когато беше с него, тя загубваше всякаква връзка с жената, каквато беше за всички други. Професионализмът ѝ се изпаряваше...

Професионализъм. Професионализъм.

Умът ѝ се съсредоточи върху тази дума и започна да я повтаря като катехизис, докато се наби в съзнанието ѝ. Как смееше да се подиграва с нея като с професионалистка, да я използва за сексуална играчка? Протегна ръце нагоре, отхвърли неговите от врата си и скочи от седалката. Прожектираната картина излизаше водниста и разсеяна върху фигурата ѝ и върху екрана се появи огромната ѝ сянка.

— Ти наистина си отвратително копеле, Джошуа Бенет. Колко жени-професионалистки си примамил в бърлогата си под предлог, че ще работите, и си се опитал да ги прелъстиш? Е, можеш да не ме броиш. Аз съм над това да флиртувам с клиент.

Вдигна чантичката си от съседната седалка и понечи да излезе от редицата, но Джош прехвърли единия си крак през облегалката на мястото ѝ и с впечатляваща пъргавина го прескочи и препречи пътя ѝ.

— Това няма нищо общо с професионализма и ти дяволски добре го знаеш. Не мога да бъда подведен от такова извинение и смятам, че и ти също. Това, което е между нас...

— Между нас няма нищо, освен антипатия и дълг, който не знаех, че имам.

— За какво, по дяволите, говориш? Какъв дълг?

— На теб дължа работата си! — кресна тя.

От стреснатото му лице личеше, че не е очаквал това.

— Кой ти е казал? — попита напрегнато той.

— Дъг Адъртън, едва вчера. Когато изразих нежеланието си да се занимавам с поръчката на Сийскейп, той настоя да премисля. Тогава бях уведомена за твоята намеса, която ми е осигурила работата.

Ядната ругатня, която се изтръгна от устните му, в друг случай щеше да я шокира, но яростта я правеше недосегаема за такива дреболии.

— Никога не съм искал да го знаеш.

Брадичката ѝ се вирна предизвикателно.

— Да, но сега знам. И не съм сигурна кой от нас двамата е по-жалък — ти, който така безсрамно си налагал тук и там влиянието си, или аз, която неволно съм ти го позволила. Нима си си мислил, че като ми помогнеш да постъпя на работа, ще се освободиш от вината си за смъртта на съпруга ми?

Пръстите му се впиха в нежната плът над лакътя ѝ.

— Вече ти казах, тук Джеймс не е правил нищо, което не е искал. Колкото до работата ти — да, исках да ти помогна. Щях да се опитам да помогна на вдовицата на всеки от служителите ми.

— Не съм искала помощта ти! Не съм имала нужда от нея! — извика тя и тръсна ядосано глава.

— Може и така да е, но и не ти е навредила.

— Ти си последният човек на света, на когото бих искала да бъда задължена.

— Не си ми задължена, дявол да го вземе — процеди през зъби Джош. — Само ти помогнах да започнеш. Ти постигна останалото сама. Знаех, че имаш способностите да вършиш тази работа ѝ да успяваш. Ако беше стара или грозна, дебела или старомодно облечена, щях да се усмихна гордо на твоите постижения и на себе си, задето съм взел правилното решение — и с това щеше да се приключи.

Той пристъпи към нея и я притисна към тялото си.

— Но положението не е такова, нали?

Мегън се молеше Джош да не усеща сърцето, което биеше толкова силно в ребрата ѝ. Съпротивлявай се, Мегън!

— И сега е време да си прибереш това, което си дал, нали? — попита тя. — Защо чака три години? Не бих предположила, че можеш да чакаш толкова дълго да ти се изплати дългът. Трябва ли да ти благодаря за твоята щедрост или просто си оставил лихвата, за която съм сигурна, че е тлъста, да се натрупа? Кажи ми сега, господин Бенет, каква е цената на моята работа?

На неясната светлина в прожекционната очите му проблясваха остро, сякаш бяха метални.

— Казах ти, че едното няма нищо общо с другото — заяви заплашително той. — Дори и да продаваше на някоя количка за бира, пак щях да те желая. Не знам какво стана с нас двамата в нощта, преди да се омъжиш, но знам, че стана нещо.

— Не.

— Да. Никога преди или след това не ми се е случвало нещо подобно и нямаше да успея да го почувствам толкова силно, ако не беше взаимно. Отричай колкото си искаш, Мегън, но знаеш, че лъжеш — и мен, и себе си.

— Нищо не съм чувствала — отрече разпалено тя и се почувства смазана, когато усети, че по лицето ѝ се стичат парещи сълзи.

По лицето му премина изненада.

— Не плачи — замоли се Джош, притисна я до гърдите си и я погали утешително по гърба. — Последното нещо, което искам, е да те накарам да плачеш. Действах прекалено властно. Признавам си. Но то е, защото не знаех друг начин да привлека вниманието ти. Моля те, Мегън, не плачи!

Обхвана лицето ѝ между дланите си и го обърна към своето. Когато движещата се картина на момче и баща му, яхнали колело за двама, потрепери по телата им, устните им се сляха. Езикът му проникна в сладката вътрешност на устата ѝ и тялото му се задвижи сладострастно срещу нейното.

Без да мисли, откликвайки единствено от емоционална и физическа нужда, тя изви тялото си на дъга, за да доближи женствеността си до неговата мъжественост. Допирът беше поразяващ и спираше дъха ѝ. Тихите им въздишки на удоволствие и болка зазвучаха в хармония. Жадните им устни се сляха в сдържано насилие, тъй като не искаха да се лишат от нищо. Ръцете му се увиха около нея като стоманени обръчи. Пръстите ѝ намачкаха меката материя на ризата му, докато бродеха ненаситно по мускулите на гърба му.

Бяха толкова погълнати един от друг, че когато гласът прогърмя от високоговорителите някъде над тях, те се разделиха стреснато. Мегън погледна Джош с разширени, немигащи очи, а гърдите ѝ се вдигаха и спускаха учестено.

— Това ли ще бъде всичко, господин Бенет? — попита отново операторът, очевидно, без да разбира какво е прекъснал.

Мегън погледна невиждащо към черния екран. Рекламите бяха свършили, а тя не беше видяла нито една, откакто Тери бе напуснал залата. Върната рязко в действителността, тя покри пулсиращите си устни с треперещи ръце.

Джош прокара ядосано пръсти през косата си.

— Да. Благодаря, Тед.

Микрофонът щракна и се изключи и двамата останаха сами в тъмната тиха зала.

— Мегън...

— Не — каза кратко тя, като отстъпваше назад. — Не знам какво... какво ми става, когато ти... Считай, че дългът ми е платен. Мисля, че обидите, които изтърпях от теб, са повече от достатъчни, за да компенсират всичко. От днес сме квит, господин Бенет.

Тя се завъртя, грабна за втори път чантичката си и намери опипом пътя към вратата. Отвори я рязко, като най-главната ѝ мисъл бе да избяга.

— Мегън! — извика Джош някъде отзад. Името се отрази от стените на прожекторната и продължаваше да ехти, когато Мегън едва не се сблъска със стреснатия Тери Бишъп, който тъкмо посягаше към бравата от другата страна.

Мегън не знаеше кой е по-слисан. Тери огледа нашареното ѝ от сълзи лице, подутите ѝ от целувки устни и обезумелия ѝ поглед. Тя последва погледа му към Джош, чиято риза беше наполовина измъкната от панталоните, а разхлабената вратовръзка лежеше под остър ъгъл на гърдите му.

— Ъ-ъ... извинете ме — заекна смутено Тери. — Беше... беше Гейла, жена ми. Тя... ъ-ъ... искаше да ви взема адресите, за да може да ви прати официални покани за тържественото откриване на Сийскейп на първи юни. И двамата ще дойдете, нали?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мегън усещаше колко идиотско е изражението ѝ в момента. Посегна и оправи разсеяно косата си. Без съмнение професионалното уважение, което Тери изпитваше към нея, се изпаряваше бързо, докато тя стоеше и тъпо се опитваше да проумее какво е казал, за да даде някакъв сравнително интелигентен отговор. Преобладаващата мисъл в ума ѝ бе, че бягството ѝ от Джош е блокирано.

С ъгълчето на окото си забеляза как Джош небрежно напъхва ризата в панталоните и оправя вратовръзката си. Не изглеждаше ни най-малко притеснен от това, че са ги хванали като две деца, които вършат забранени неща. Ако в момента имаше способността да контролира мускулите на лицето си, сега устните ѝ щяха да се изкривят от презрение. Защо нехайството му трябваше да я изненадва? Такива неща сигурно му се случваха постоянно.

Наистина гласът му прозвуча нехайно и невъзмутимо:

— Не бих си и помислил да пропусна гала откриването на курорта, Тери. Благодаря ти.

— Изобщо нямаше да бъде събитие, ако не беше твоята помощ, Джош — каза основателят на курорта с уважение, от което на Мегън ѝ се повдигна. Тери се обърна към нея: — Мегън, ще можеш ли да дойдеш този уикенд с нас?

— Не... не знам — отвърна тя. Ако Джош Бенет щеше да бъде там, тя със сигурност нямаше да отиде. Щеше по-късно да измисли разумно извинение. Сега просто искаше да си отиде. — Ще трябва да поговоря с управата на станцията. Можеш да изпратиш поканата в офиса ни. А сега, господа — тя хвърли презрителен поглед към Джош, — ако ме извините, имам среща с друг клиент за вечеря.

Това беше поредната лъжа и Джош повдигна едната си вежда, за да ѝ покаже, че е разбрал.

— Лека нощ — каза тя и излезе от прожекционната с цялото достойнство, което ѝ беше останало.

Мегън забърза надолу по коридорите, които сега бяха пусти, ако не се смятаха няколко твърдоглавци, какъвто някога бе Джеймс. „Върви вкъщи при жена си, при мъжа си, при семейството си. Не давай на този човек най-доброто от себе си, той не го заслужава“, искаше й се да им изкрещи. Втурна се през елегантното фоайе, сякаш бягаше от стая за изтезания.

По-късно дори не можеше да си спомни как е стигнала у дома си. За пръв път безразлична към движението, тя шофира механично. Умът ѝ беше прикован в минутите, които бе прекарала сама с Джош. В момента, в който влезе в къщата си, почувства празнотата като осезаемо присъствие, като плащ, който я обгръщаше, който я задушаваше.

— Заради него съм сама — каза гласно тя. Чувстваше се вбесена и смачкана. Ако не беше Джош Бенет, все още щеше да има съпруг, а може би досега и едно-две бебета. На него трябваше да благодари за самотата в живота си. И все пак той продължаваше да налита на нея като лешояд. Кога ли щеше да я сметне за изкълвана докрай?

Беше ѝ откраднал съпруга дори още преди смъртта му. Джеймс никога не ѝ бе принадлежал така, както принадлежеше на агенция „Бенет“. Джош ѝ беше отнел достойнството, като ѝ бе издействал работата. Нямаше значение, че тя не бе знаела нищо за машинациите му. На колко хора бе известно, че Джош ѝ е осигурил работата? Дали не ѝ се присмиваха зад гърба? Дали всички не си мислеха, че го е помолила за помощ? И какво смятаха, че е направила, за да я получи? Потрепери, докато се събличаше в охлаждания с климатик въздух на спалнята си — но не защото ѝ беше студено.

Сега Джош Бенет ограбваше самоуважението ѝ. Всеки път, когато я докоснеше, тя се превръщаше в топла, податлива глина, която можеше да бъде оформена според желанието му. Обля я вълна от срам, когато си спомни как бе извила тялото си на дъга към неговото, как устните ѝ се бяха разтворили покорно.

— Мразя го, презирам го — изхълца Мегън, притегли възглавницата към себе си и се сви на кълбо, сякаш за да се предпази от нещо. Възглавницата попи солените сълзи от бузите ѝ.

Не плачи, Мегън. Не плачи.

— Не, не!

Мегън се бореше със спомена за състрадателните му думи. Не искаше да си припомня любовта, с която я беше притиснал към себе си, нежността на ръцете му, сладостта на устните му. Някак не можеше да си състави за него образ като на корав и пресметлив мъж. Единствената картина, която изникваше в съзнанието ѝ, беше загриженото му изражение, докато държеше лицето ѝ между дланите си и повдигаше устните ѝ към своите.

— Не! — повтори тя, дълбоко наранена.

Мразеше го повече от всякога и все пак едва сега си признаваше истинската причина. От онази вечер, когато се беше запознала с него, не бе в състояние да го прогони от ума си. Той упорито си оставаше. И сега не искаше да бъде пропъден.

През следващите два дни Мегън не установи връзка нито с Джош, нито с Тери Бишъп. Получи само кратък доклад от Джо Хампсън:

— Тери каза, че си харесала рекламите. Горкият човек, толкова е нервен! Ако Сийскейп не се открие скоро, сигурно ще получи инфаркт. Благодаря ти, че ме замести онзи ден.

— Винаги се радвам да го направя — каза Мегън и се усмихна, както се надяваше, искрено. — Какъв план си подготвила за онези клипове за бакалниците?

Сега, когато за малко не работеше по Сийскейп, тя се съсредоточи върху планината от работа, която се бе натрупала върху бюрото ѝ през последните няколко дни. Проведе пресрочените телефонни разговори, отговори на писмата и направи среща с екипа си. На третия ден, с вече позавърнала се самоувереност, имаше чувството за добре свършена работа. След като изяде обяда си от кисело мляко в магазинчето в подземиято, тръгна към кабинета си с пружинираща походка.

Приповдигнатото ѝ настроение спадна като спукан балон, когато отвори вратата на кабинета си и видя Джош да седи на канапето. Погледът ѝ срещна неговия и в този напрегнат момент никой от тях не помръдна. След това Джош бавно се изправи от дебелия възглавнички.

Не само видът, но и облеклото му я лишиха от дар слово. Беше облечен в черно-златисти тениска и гащета и спортни обувки. Косата

му беше разбъркана от вятъра, а бузите му — зачервени. Дали не беше дошъл тук с бягане?

— Прости ми за облеклото.

— Какво правиш тук?

Тя затвори вратата зад гърба си и моментално съжали, че го е направила. Ако сега я отвореше, с това щеше да признае, че се е смутила, задето го е заварила тук. Застана сковано до вратата, като безуспешно се опитваше да не гледа към гъстата къдрава растителност зад сваления наполовина цип на тениската му. И сякаш това не беше достатъчно, начинът, по който гащетата прилепваха към тънкия му ханш, беше направо объркващ.

— Секретарката ти все още обядва — каза той, без да отговори на въпроса ѝ. — Реших да те почакам да се върнеш. Имаш ли нещо против, че съм тук?

— Има ли значение? — попита хапливо тя.

— Да.

Тази простичка, недвусмислена думичка звучеше много по-нараняващо, отколкото ако беше използвал присмех. Мегън извърна очи, отиде енергично до бюрото си и прибра чантичката си в най-долното му чекмедже.

— Какво мога да направя за вас, господин Бенет? — попита кратко тя, когато седна на стола си.

— Можеш да ми простиш за държането ми онзи ден.

Очите ѝ го стрелнаха, а устните ѝ образуваха малко „О“ от изненада.

— Беше права. Възползвах се от делова среща. Когато те целуна отново, а аз ще го направя — гласът му се сниши значително, — ти обещавам, че обстановката ще бъде много по-благоприятна за романтика.

— Няма да има...

— Да, ще има. Ще се погрижа да има много такива случаи.

Той погледна към масичката, където розите се бяха разтворили в пълното си величие.

Защо не ги беше изхвърлила? На сутринта след сблъсъка си с него в прожекционната тя хвана вазата с искреното намерение да остави цветята в голямото кошче за боклук в единия край на коридора. Само че не успя да събере сили за това. Защо ли?

Джош се приближи до тях, откъсна един от цветовете, отиде зад бюрото и се спря на сантиметри от стола ѝ.

— Маслинено клонче?

Протегна ръка към гърдите ѝ. За момент сърцето ѝ спря и въздухът заседна в дробовете ѝ. Той пъкна розата в първия илик на блузата ѝ, като безкрайно внимаваше да не я докосне. Пръстите му не бързаха да се отдръпнат. Докато бяха там, само на сантиметър от нея, излъчваха толкова силен копнеж да я погалят, че сякаш наистина го бяха направили. Гърдите ѝ набъбнаха от желание и зърната им се стегнаха, сякаш го мамеха да се приближи.

Мегън усещаше погледа му. Дишането му беше шумно и учестено. Право пред очите ѝ бедрата му се свиваха спазматично и скованите му пръсти се свиха в юмруци. Тя потисна лудото си желание да вземе в ръка един от тези юмруци, да го разтвори, да го целуне и постави върху копнеещите си гърди.

— В отговор на въпроса ти — каза тихо той, — никога не съм примамвал жена в офиса си с делови неща, с цел да я прелъстя. Никога не смесвам бизнеса с удоволствието. Ти, Мегън, си единствената жена, която ме е изкушавала да наруша собствените си правила. Откакто те срещнах, ти си изключение.

Мегън все още не бе в състояние да промълви и дума. Защо не го обвиняваше? В момента трябваше да го обсипе с всички обиди, които мозъкът ѝ можеше да измисли.

Вместо това седеше, объркана и безмълвна. Той се отдръпна бавно от нея и отново седна на канапето.

— Това е главната причина, поради която исках да те видя днес. За да се извиня. А дойдох тук така — той посочи дрехите си, — защото един от моите агенти ми се обади, докато бях в гимнастическата зала. Помислих си, че веднага ще искаш да узнаеш какво ми е казал.

Зловещият му глас я разтревожи. Не беше чувала тона му толкова сериозен от деня, в който ѝ се беше обадил вкъщи, за да ѝ каже да дойде веднага в болницата. Тогава съпругът ѝ се намираше в реанимацията и се бореше за живота си.

— Какво има, Джош? — Тя изрече името му несъзнателно с интимността, с която можеше да се обърне към скъп приятел, към... любовник.

— Както знаеш, една от най-големите ни поръчки е за веригата хранителни магазини Диксиленд. — Мегън кимна. — Заплашват да изтеглят всичките си реклами от вашата телевизия и да ги разпределят между конкурентите ви.

— Какво? — ахна тя, като веднага осъзна важността на думите му. Хранителните магазини на Диксиленд пускаха телевизионни реклами денонощно. Загубата на техните пари щеше да причини вакуум в бюджета, който щеше да се запълни изключително трудно. — Защо?

— Барнс — рече кратко той. — Мегън, не бих те тревожил с това, ако не беше важно. Ако беше изолиран случай, щях да заведа завеждащия отдел „Реклама“ на Диксиленд на вечеря и да го убедя, че изтеглянето на рекламите им от УОНЕ е глупава стъпка. И ти никога нямаше да разбереш.

Той млъкна внезапно, сякаш осъзнаваше, че е разкрил повече, отколкото трябва.

— Правил си го и преди, нали? — попита тя и пребледня. — Намесвал си се, за да ме предпазиш?

— Аз... ами...

— Правил ли си го? — повтори нетърпеливо тя.

— Да — призна неохотно Джош. — Но не е нищо повече от това, което бих направил, за който и да е шеф на рекламен отдел, в която и да е телевизия на Юга. По цял ден успокоявам раздразнени хора. Такава ми е работата. Така че не заемай отбранителна позиция, става ли? Правил съм за теб това, което съм правил и за много други.

Гърбът ѝ все още беше изправен като бастун, а брадичката ѝ — високомерно вдигната, но Мегън каза:

— Продължавай.

Джош я гледа дълго. Ако не го познаваше толкова добре, ако не знаеше що за човек е, щеше да си помисли, че изражението му е изпълнено с копнеж. Очите му шареха по косата, лицето и шията ѝ. Дълго забави поглед върху розата, скътана между гърдите ѝ. Накрая отново вдигна очи към лицето ѝ и се покашля.

— Както вече казах, ако беше изолиран случай, нямаше да те уведомя. Но за трети път тази седмица чувам оплаквания от УОНЕ. И трите поръчки са движени от Барнс.

Мегън вдигна слушалката и набра три цифри.

— Трябва да те видя. Веднага.

Затвори телефона и отново се обърна към Джош:

— Благодаря ти, че ми каза. Оттук нататък мога да се погрижа сама.

— Бих искал да остана.

— Бих искала да не оставаш.

— Ще остана.

Преди Мегън да успее да изложи още какъвто и да било аргумент, Барнс отвори вратата и надникна притеснено вътре.

— Влез.

Беше ядосана на Барнс, но далеч не толкова, колкото на Джош. В един момент ѝ поднасяше рози и шепнеше извинения, а в следващия се намесваше в живота ѝ със студената безчувственост, която беше свикнала да очаква от него.

Барнс се промъкна боязливо вътре и затвори вратата след себе си. Когато видя изтегнатия върху канапето Джош, пребледня видимо и избърса влажни длани в панталоните си. Дори като че ли не забелязваше небрежното облекло на Джош.

— Господин Бенет — рече служителят и кимна с уважение.

Неговото раболепие към Джош само усили раздразнението на Мегън.

— Добре, Барнс, нека да чуем. И дано да имаш дяволски добра причина защо трима от клиентите на господин Бенет са се оплакали от теб тази седмица.

— Трима ли? — попита пискливо той.

— Трима или един, няма значение — каза Мегън и раздразнението ѝ пролича. — В началото на седмицата те предупредих да влезеш във форма. А сега шефът на най-голямата рекламна агенция в тази част на страната идва спешно при мен и ми казва, че можем да загубим една от най-големите си поръчки, и всичко това заради твоята некадърност.

После, без да обръща внимание на заекващите опити на Барнс да се защити, тя обърна рязко яростен поглед към Джош:

— Господин Бенет, бихте ли казали оплакванията, които сте чули — заради мен, а и заради Барнс?

Джош изброи със сериозен като на съдия тон нарушенията на задълженията — лошо предаване, когато рекламите на клиента е

трябвало да текат; пропускане да се споменат тарифите; отявлено безразличие; пълна липса на общуване. С всяко споменато прегрешение лицето на Барнс ставаше все по-унило, докато накрая изражението му наподобяваше това на тъжно ловджийско куче.

Джош свърши и премести поглед от разстроения Барнс към Мегън.

— Благодаря ви, господин Бенет, че ни предупредихте. Да се надяваме, че ще има време да се поправим. Някакви коментари, Барнс? Младежът поклати нещастно глава.

— От известно време оплесквам всичко. Знам това.

— Е, ако очакваш съчувствие, сбъркал си мястото. Ако искаш онова момиче от стаята на репортерите, тогава се помъчи да я спечелиш, или се откажи от нея, или ѝ намери заместничка, или пък си вземи студен душ. Не ме е грижа какво ще направиш!

Барнс я гледаше слисано, очевидно изненадан от това, че тя знае причината за проблемите му. Като жена ѝ се искаше да признае, че знае какво е някой да поглъща всичките ти мисли и да прогонва здравия ти разум; но като шеф не можеше да си позволи да отстъпи и на сантиметър.

— Нямам намерение да разделя списъка с поръчките ти между останалите от отдела, защото и те вече са прекалено натоварени. Нито пък смятам да те заплаша, че ще сменя добрите ти поръчки с по-малко желателни. Не мисля, че те е грижа. Това, което смятам да направя, е да те поставя на едномесечен изпитателен срок. Ако питаш мен, това време ти е предостатъчно. В края на месеца ще проверя лично за всичките ти поръчки. Ако клиентите не са доволни и не бълват похвали за теб, можеш да си разчистиш бюрото, защото това ще бъде последният ти работен ден. — Тя погледна календара си. — Значи дванадесети юни. Ясна ли съм?

Той кимна мрачно.

— Да, Мег... ъ-ъ... госпожо.

— Благодаря ти, че се отзова толкова бързо на повикването ми — каза тя, за да му покаже, че може да си върви.

Барнс се домъкна до вратата и я затвори зад гърба си.

Мегън стана от стола, като усещаше цялата тежест на отговорността на раменете си. Отиде до прозореца и погледна страхотния пролетен ден навън. Присви очи от яркото слънце и

затвори още малко щорите. Шумът от движението в търговската част на града тук долиташе приглушено. Мегън усети ръцете на Джош върху раменете си, преди да разбере, че е застанал зад нея.

— Значи проблемът му е някаква жена — каза тихо той, докато ръцете му разтриваха врата и раменете и прогонваха напрежението оттам. През тънката материя на блузата си Мегън усещаше топлите му, успокояващи длани.

— Да. Може би не трябваше да го хокам пред теб, но си помислих, че присъствието ти може да подсили важността на това, което му казвам; да го засрами и накара да покаже способностите си, които съм сигурна, че има. Не знам дали постъпих правилно.

Ужасно ѝ беше приятно да му доверява несигурността си.

— Постъпи страхотно.

— Мислиш ли, Джош? — попита тя, без да се замисля защо мнението му означава толкова много за нея.

Джош я обърна към себе си.

— Беше чудесна, блестяща — прошепна той, като поглади с едната си ръка косата ѝ надолу, а с другата хвана брадичката ѝ. — Ако аз бях младият Барнс, щях да се взема в ръце и да се постарая да спечеля благоразположението ти.

Мегън се усмихна скептично.

— Това остава да се види.

— Дяволски се гордея с теб. Знаех си, че си жилава. Чувал съм, че си по-остра от кабарче. Но далеч не съм очаквал да си толкова страхотна.

— Обстоятелствата го налагаха. Трябваше да го поразтърся.

— Именно това те прави добър шеф на рекламен отдел.

— Но в същото време не ми се искаше да се нахвърлям така върху него.

— И именно това е, което те прави жена.

Почти се беше убедила, че е обвила около себе си броня от гняв, за да се запази от него, но нежно произнесените му думи я пробиха като ловък удар на рапира и се забиха право в сърцето ѝ. Тя се хвърли с главата надолу в дълбините на очите му и ѝ се прииска да потъне в тях. Ръцете му се плъзнаха надолу по нейните и я хванаха за китките. Без никоя друга част от телата им да се докосва, той се наведе напред и я целуна.

Сладкият вкус на устните и ловкото мародерстване на езика му я накара да стои неподвижно, така както не би стояла пред нечии силни ръце. По някаква негласна заповед главите им се въртяха наляво-надясно, за да се наслаждават още повече един на друг. Накрая той целуна нежно устните ѝ и се отдръпна.

— Вечеряй с мен.

— Аз...

Той отново я целуна, като изтегли дъха ѝ в собственото си тяло.

— Моля те. Само вечеря, Мегън. Кълна се! Само ми позволи да бъда с теб.

— Джош — прошепна тя.

Това беше лудост и тя го знаеше, но не можеше да устои на прелъстителните му целувки. Волята, разумът и мрачните ѝ решения се разпръсваха като листа на вятъра всеки път, когато я докоснеше. Ако преди не беше забелязвала, сега забеляза, че се страхува от това, в което се превръщаше, когато се намираше близо до Джошуа Бенет. Нима можеше да носи отговорност за грешките си, след като той я лишаваше от способността да мисли?

— Вечеря и танци. Нищо повече, ако кажеш.

Какво щеше да ѝ навреди една вечеря? Съвсем безобидна вечеря? Малко танци? Устните му имаха толкова хубав вкус. Солен. Сигурно бе имал малко време за упражнения, преди да му се обадят в гимнастическата зала и да дойде при нея. Мускусният му мирис замайваше главата ѝ. Копнееше да докосне твърдите косми на гърдите му, да проследи следата точно под ключицата, да очертае границите ѝ надолу по корема му, за да отиде накрая към корена на неговата мъжественост. Тя преглътна мъчително.

— Моля те, Мегън, сложи край на това наказание. Кажи „да“.

Той притисна нежно устни до нейните и ги погали влюбено.

— О, Джош, да...

Отвън се чуха стъпки точно секунда, преди да се почука силно и вратата рязко да се отвори.

— Мегън?

Двамата отскочиха бързо един от друг точно когато Дъг Адъртън и Тери Бишъп влязоха.

— Ето ви и вас — каза сърдечно Дъг. — Секретарката ти още не се е върнала от обяд и не можах да намеря никой друг в сградата. —

Като че ли не забелязваше притесненото изражение на Мегън. — Джош, обадих се в офиса ти. Казаха, че си тръгнал насам. Да не би да си тичал дотук? — Той се засмя.

— Не — отвърна Джош. — Появи се нещо спешно, помислих си, че Мегън трябва да го знае и хукнах насам, преди да съм свършил с упражненията си.

— Нищо критично, надявам се — каза Адъртън и челото му се сбърчи тревожно.

— Не, не мисля — отговори небрежно Джош. — Мегън успя да го изглади.

— А, добре, добре. Хубави цветя — прибави разсеяно Адъртън, като посочи вазата с розите. — Мегън, Тери ми каза, че си гледала рекламите, но искаше да поговори с теб за тях.

Тери почти не я поглеждаше. Беше достатъчно интелигентен, за да може да схване положението, след като вече два пъти я заварваше сама с Джош през последните два дни. И двата пъти бяха изглеждали стреснати и виновни.

— Здравсти, Тери — каза сърдечно тя заради Дъг. — Ами хайде да седнем. — Седна зад бюрото си, благодарна, че то стои между нея и тримата мъже. Внезапно се бе почувствала уязвима и беззащитна. — Какво мога да направя за теб, Тери?

— Ами — каза той, като облиза нервно устни — тревожих се за времето на излъчване. Нали разбираш, кое кога да се излъчва. Имаш ли някакви идеи в това отношение?

За момент Мегън се паникьоса. Колко от тях беше видяла? Две? Три? Не си спомняше никоя от рекламите, прожектирани, след като Тери беше излязъл от залата. Единствената, която беше оставила в нея трайно впечатление, бе тази със силуетите на двойката. Сега, когато си я спомни, я обля топлина и тя погледна бързо към Джош. Ахатовите очи, които я наблюдаваха отблизо, ѝ показваха, че той чете мислите ѝ. Налагаше ѝ се да измисли нещо.

— Ами мисля, че онази с влюбената двойка на плажа трябва да се излъчва късно вечер — рече духовито тя.

Замисълът ѝ проработи. Тери и Джош се засмяха.

След едно бързо обяснение от Джош Дъг направи същото.

— Колкото до другите, да видим... — Тя сви устни, сякаш се опитваше да си спомни, като се молеше да изникне нещо от празното ѝ

съзнание.

— С Мегън обсъдихме това, докато ти говореше по телефона, Тери — каза Джош. При тази лъжа очите на Мегън се разшириха, но за щастие той привлече вниманието на другите двама и те не забелязаха удивлението ѝ. — И двамата мислим, че рекламите за търговските зони и други удобства, които се харесват на жените, трябва да бъдат излъчвани през деня, докато домакинята гледа сапунени опери или викторини.

— Точно така — каза бързо Мегън, тъй като искаше да допринесе с нещо и да не изглежда като идиот, макар да се чувстваше близо до това състояние.

— Рекламите, които показват полетата за голф, тенис кортовете и рибарниците трябва да бъдат излъчвани вечер, когато мъжът си е вкъщи, и по време на спортни предавания по телевизията. Колкото до другите, с децата на велосипеди и по плажа, изборът е ясен — в следобедите и неделните сутрини. Нали така решихме, Мегън?

— Д-да, точно така — каза тя. Ръцете ѝ бяха здраво склучени върху бюрото. Надяваше се никой да не забелязва побелелите ѝ от стискане кокалчета. — По този начин рекламата стига до определена публика, която ще бъде най-заинтересована от нея.

Думите бяха банални, дори неубедителни, но все пак по-добре от нищо. Дали Дъг не я гледаше странно? Е, поне Тери изглеждаше доволен.

— Е — каза той, като се плесна по бедрата и стана, — вие още веднъж ми дадохте увереност. Съжалявам, че отнех от времето ви. Кога ще започне излъчването на рекламите?

— Утре — отговори веднага Мегън, благодарна, че с Джо бяха обсъдили плана за започване същата сутрин.

Тери протегна ръка над бюрото и раздруса нейната.

— Тогава сигурно няма да се видим до откриването на Хилтън Хед.

— Но... Аз няма да мога да дойда. Съжалявам, но...

— Ще бъде там, Тери — рече сърдечно Дъг и се обърна към Мегън, която стоеше зад фалшивата сигурност на бюрото си. — Джош ми се обади тази сутрин. Каза ми за неохотата ти да отидеш в Хилтън Хед за откриването на Сийскейп поради твоята натовареност тук. Но колкото и да ни се иска да бъдеш с нас — прибави той като любящ,

снизходителен родител, — мисля, че ще можем да те пощадим за няколко дни.

Секундите минаваха една след друга, докато Мегън гледеше Дъг със зяпнала уста. След това се обърна и впери сърдит поглед в Джош.

— Господин Бенет се е обадил от мое име? — Опита се гласът ѝ да прозвучи кокетно и лековато, но излезе като истинско ръмжене.

Дъг се изкикоти.

— Да. Той здравата ме скастри, защото не съм те пускал да отидеш. Най-накрая успях да го убедя, че дори не знам за тържественото откриване и че, разбира се, ти ще отидеш.

Тя преглътна горещия гняв, който заплашваше да я задуши.

— Не е ли по принцип привилегия на шефа на националния отдел „Реклама“ да присъства на събития, ако те се отнасят до поръчки извън щата? — попита тя със сладка невинност, в пълно противоречие с яростта, която кипеше в гърдите ѝ.

— Да, но той ще бъде в Ню Йорк през първата седмица на юни, за НАРТ. — Дъг се обърна към Тери. — Националната асоциация за радио и телевизия. — Тери кимна. — Както и да е, той изобщо не е толкова запознат с тази поръчка, колкото си ти.

— Тогава ти трябва да отидеш — каза Мегън, като се надяваше отчаянието в гласа ѝ да бъде прочетено като ентузиазизирана щедрост.

— Искане ми се да можех, но работя по сделката в Савана, за да купим онази радиостанция. Иди ти и се позабавлявай. Нали така, Тери? Не я молиш да отиде там, за да работи през цялото време, нали?

— Разбира се, че не — отговори бързо Тери. — Искане всички да си прекарат добре.

— Тогава уредено е — каза доволно Дъг и потупа закръгленото си коремче. — Тери те кани да летиш със самолета на компанията му. Джош ще ти обясни подробностите. Готови ли сме, Тери? — Без да дочака отговор, Дъг отвори вратата и Тери го последва. — Джош? — попита Дъг, докато държеше вратата отворена за него.

— Не още. С Мегън имаме да обсъждаме още неща.

— Тогава ще се видим по-късно и с двама ви.

Шефът ѝ се измъкна навън и Мегън остана сама с мъжа, който рушеше основите на живота ѝ. Веднага щом вратата се затвори, тя се устреми към него.

Той вдигна умиротворително длани и побърза да каже:

— Не е това, което си мислиш.

— Има си хас да не е! — рече троснато тя.

— Ако останеше на теб, щеше да откажеш поканата.

— Дяволски си прав.

— Нямам намерение да стоя лениво отстрани и да позволя това да се случи.

— Че какво те засяга? — кресна тя.

— Ти ме засягаш, по дяволите! Засягаш ме от първата вечер, когато те видях.

Кипяща от гняв, тя заобиколи ъгъла на бюрото си и закрочи между него и вратата.

— В продължение на три години ме остави в блажено спокойствие. А сега само за една седмица се вмъкна в живота ми като булдозер и започна да го манипулираш, да манипулираш и мен. Защо? Защо сега? Защо не веднага след като тялото на Джеймс изстина?

Той изруга под нос.

— В продължение на три години те оставих да се пържиш в собствените си горчиви сълзи. Нима мислиш, че съм глупав? Знаех, че не искаш нито да те виждам, нито да те докосвам, нито да говоря с теб. Когато се откри тази възможност със Сийскейп като средство да се доближа до теб, тогава, за бога, да, не я пропуснах! Съмнявам се, че щеше да приемеш поканата ми да излезем, ако се бях обадил и просто те бях помолил, както би направил всеки нормален мъж.

— Отново си прав!

— Следователно — каза той, все едно че не я беше чул — използвах средства, каквито можах. Манипулация ли казваш? Добре де, да. Но какъв избор ми остави?

— Никакъв избор! Нямах право на такъв. Трябваше да разбереш намеците ми и да се откажеш напълно. Съобщението ми беше — и е — ясно. Не искам да имам нищо общо с теб, Джошуа Бенет. Веднъж завинаги го разбери и ме остави на мира!

Лицето му значително омекна и в ъгълчето на устните му се появи тъжна полуусмивка.

— Не мога — и ти знаеш защо.

Тя се обърна към него като към враг, с рязко издигащи и спускащи се от гняв гърди; с бузи, пламнали от чувства, за които не искаше да си признае.

— Защо си направи труда за тази поетична покана за вечеря? — попита високомерно Мегън. — Вече си знаел, че Дъг ще се погрижи да отида на Хилтън Хед.

Джош разтвори широко ръце.

— Видя ли! Точно за това говорех. Опитвам се да си определя среща с теб по обичайния начин, но ти и на това намираш недостатъци. — Той остави ръцете си да паднат свободно и те шляпнаха двете страни на бедрата му. — Мегън — изрече, губейки търпение. — Ние двамата имаме нужда от този уикенд заедно. Далеч от всичко това. — Джош посочи с широк жест кабинета. — Далеч от миналото. Далеч от призрака на Джеймс. — Пристъпи към нея. — Имам нужда да се опознаем, да се смеем, да се обичаме. — Гласът му се бе превърнал в дрезгав шепот, който я омайваше. — Упражних натиск върху Дъг тази сутрин, защото искам да дойдеш на онзи остров. С мен.

Макар Мегън да се опитваше да не чува думите му, те я развълнуваха. Сърцето ѝ заплашваше да се предаде безусловно. В последно отчаяно усилие тя събра всичката си смелост, отиде до вратата на кабинета и я отвори рязко.

— Е, благодарение на подлия ти шантаж аз ще бъда на онзи остров, но не с теб, Джошуа Бенет.

Джош се приближи до нея и преди тя да успее да го избегне, я хвана за брадичката и наведе главата ѝ назад.

— Когато си ядосана, направо си неустоима. Косите ти пукат като огън. И обожавам начина, по който пълното ми име звучи от устните ти.

Мегън си помисли, че ще я целуне, но той не го направи. Вместо това, остана дълго втренчен в устните ѝ.

— Още не сме на острова, Мегън. Недей да се кълнеш в неща, които няма да можеш да изпълниш — предупреди я Джош. Палецът му остави чувствена следа по устните ѝ и той отпусна ръка. Допря се леко до нея, докато излизаше във външната част на кабинета ѝ. Едва когато той затвори вратата зад гърба си, Мегън забеляза Арлийн, която гледаше с разширени очи и замръзнали върху пишещата машина пръсти.

— Не искаш да отидеш на острова с него? — попита тя, ококорена и невярваща.

— Ако го смяташ за чак толкова страхотен, защо ти не отидеш с него на Хилтън Хед?

— Защото не е помолил мен!

— Оохх! — процеди Мегън, обърна се рязко и влезе обратно, като затръшна вратата на това, което преди си беше лично нейна територия. Там измъкна розата от илика на копчето си и я смачка между пръстите си. После захвърли уханните останки в кошчето за боклук.

— „Защото не е помолил мен“ — изимитира тя секретарката си.

Господи, какво виждаха жените в този мъж? Той беше груб, надменен, нагъл и напълно безскрупулен. Какъв друг мъж можеше да целуне гоненицата на приятеля си във вечерта преди сватбата им?

И все пак жените го обожаваха. Романтичните му връзки бяха безбройни. Той зарязваше безсърдечно жените и тръгваше след други — и все пак те биваха привлечени към него като метални стружки към магнит. Безвкусните му романи често бяха заглавия на жълтите вестници. Заглавията...

Заглавията!

Какво можеше да направи на Джош Бенет, което щеше да го нарани най-много? Да злепостави рекламната му агенция? Не. Тя имаше твърде добра репутация. А и не можеше да направи това, без да навреди и на собствения си бизнес. Кое щеше да накара обществото да се подиграва с мъжа, който имаше прекалено голяма самоувереност? Кое щеше да бъде достойното възмездие за това, което бе сторил на нея и Джеймс?

Засмя се злорадо, когато в главата ѝ започна да се заражда план. Тери Бишъп беше казал, че влечугите от медиите ще пълзят навсякъде из Сийскейп. Мегън Ламбърт беше никоя, но не и Джош Бенет. Него щяха да го забележат. Действията му щяха да бъдат старателно отбелязани в хрониката. Новата му „любов“ щеше да бъде предъвквана навсякъде. „В новия курорт на Х.Х. изгря роман.“ В очите ѝ затанцуваха злоради искрици, когато си представи заглавията.

Отиде до бюрото си и погледна календара.

— Две седмици — заразмишлява на глас Мегън.

Имаше две седмици да се подготви; да купи всичката необходимата стръв, от която имаше нужда, за да постави прелъстителния си капан.

Когато се качаха на самолета на компанията, Джош Бенет нямаше да разпознае мъркащата жена до себе си като онази, която днес беше бълвала срещу него огън и жупел.

ПЕТА ГЛАВА

Шикозният бял костюм даваше на Мегън увереността, от която се нуждаеше, за да бутне стъклената врата и да влезе в сградата на частното летище. Знаеше колко добре прилягат панталоните на дребната ѝ фигура, как добре се подчертава закръгленият силует на задните ѝ части. Якето, подобно на тези, които носеха играчите на бейзбол, беше облечено над прилепнала копринена блуза на смели линии от зелено, жълто и синьо. Коприната очертаваше гърдите ѝ, ограничени само частично от тънък дантелен сутиен, какъвто Мегън никога преди не бе носила. Подобно на всички дрехи, които си беше купила през последните две седмици, го бе избрала, за да възбужда мъжкия интерес.

Гумените подметки на всекидневните ѝ обувки не издаваха никакъв шум, докато вървеше по пустия коридор. На едното си рамо носеше два сака в тон с лимоненожълтата линия на блузата ѝ. Купени с новия ѝ гардероб, меките пътни чанти с ципове противоречаха на консерватизма, с който обикновено избираше вещите си. На другото си рамо носеше голяма бяла сламена чанта.

— Госпожо Ламбърт?

Пиколото се втурна към нея.

Тя се обърна.

— Да?

Униформеният мъж се усмихна любезно.

— Вие сте последната от групата на господин Бишъп.

— О, надявам се, че не съм ги накарала да чакат.

— Не — побърза да я увери той. — Самолетът все още се обслужва. Всички са в главната чакалня. Позволете — каза той и посегна към чантите ѝ.

Мегън понечи да му ги подаде, но бързо размисли.

— Благодаря ви, но мисля да ги задържа малко.

— Добре. Заповядайте насам.

Той ѝ посочи края на коридора, който водеше към широката чакалня, където щеше да бъде Джош. Разтреперана, тя си пое дълбоко дъх. Можеше ли да се оттегли? Дали той щеше да се хване на уловката ѝ? Нищо чудно и да се беше отказал от нея и да бе поканил някоя друга жена да отиде с него на Хилтън Хед. Не се бяха чували, откакто бе напуснал кабинета ѝ. Предизвикателството му все още звънеше в ушите ѝ: *Все още не сме на острова, Мегън. Не давай обещания, които няма да можеш да изпълниш.*

Когато си спомни това дразнещо предупреждение, тя изправи рамене и влезе в широкото фойе. Той крачеше напред-назад пред стъкления прозорец с изглед към пистата и приличаше на очакващ баща.

В момента, в който я видя, напрежението от лицето му изчезна, превърна се в блестяща усмивка и той се приближи до нея с широки крачки. Всекидневните му светлокафяви панталони бяха твърде добре скроени, за да не привличат вниманието към дългите му мускулести и съвършени крака. Нито пък някой можеше да остане безразличен към ширината и силата на гърдите и раменете му под мекото жълто поло. Слънчевите очила бяха кацнали на главата му, разбъркваха косата му и му придаваха нехаен вид; както и изкривената вежда. Сега тя се изви на дъга, заедно с подкупващата му усмивка.

— Здравей, Мегън.

Нервната радост в поздрава му, изречен някак прибързано, го издаваше, че се чувства облекчен. Дали не я беше очаквал?

Тя се усмихна, като се опитваше да се убеди, че внезапното разтуптяване на сърцето ѝ не се дължи на интимно изреченото ѝ име, а на нервността ѝ от плана, който сега трябваше да приведе в действие.

— Здравсти, Джош.

Мегън спусна клепки за кратко над очите си, а после ги вдигна, както се надяваше, флиртуващо.

Ако пронизващият му поглед беше някакъв показател, то той беше завладян, ако не и слисан от необичайната ѝ топлота.

— Как си? — попита я.

— Добре. А ти? — отвърна Мегън и погледна открито в очите, които сякаш изливаха златист мед върху лицето ѝ.

— Зает. Бишъп е като дете, което ходи на детска градина. Както заради мен самия, така и заради него ще се радвам, когато Сийскейп

заработи с пълен капацитет.

Ъгълчето на устните му се подви немирно и пръстите на Мегън я засърбяха от желание да ги докосне. Клепките ѝ отново потрепераха, но този път неволно.

— Б-благодаря ти за поръчката на Стюърт. Господин Стюърт ми каза, че горещо си ни препоръчал въз основа на високия ни рейтинг.

— Няма нищо. Просто бях честен. Рейтингът ви от май показва, че вашите новини в единадесет и половина са номер едно на пазара. Стюърт не би могъл да похарчи парите си за реклама на по-подходящо място.

Разговорът беше незначителен и двамата го знаеха. Мегън едва успяваше да държи погледа си настрана от него, докато неговите очи постоянно изпращаха съобщения, които вливаха адреналин в тялото ѝ. За да се вземе в ръце, тя потрепна болезнено и нагласи каишките на багажа си в по-удобно положение.

— Ето — каза веднага Джош и тя не можа да не се впечатли от обноските му. — Извинявай. Позволи ми да ги взема.

Той посегна, за да я освободи от багажа ѝ, и плъзна каишката надолу по ръката ѝ. Дали си въобразяваше, или пръстите му наистина докоснаха външната страна на гърдата ѝ? И ако не, защо тогава зърната ѝ се оживиха под дантеления сутиен?

— Благодаря — каза тя и му се усмихна треперливо. На някои жени можеше и да им хареса да бръцоловят като безмозъчни глупачки, но за нея това беше унижително. Не искаше да се държат снизходително с нея, нали?

— Бишъп е осигурил студени напитки, вино и бира. Искаш ли нещо?

— Не, благодаря ти... Джош.

Тя откъсна очи от него и погледна към групата хора, които чакаха самолета. Забеляза представители на телевизии, както и видни личности от деловия и банковия свят и журналисти от водещите вестници. Между тях имаше и няколко привлекателни жени, включително Лора Рей, пътуващ редактор на „Атланта Конститушън“.

Мегън не мислеше, че Джош придружава някоя от тези жени. При пристигането си го беше намерила сам. И все пак трябваше да успокои тази си тревога. Облиза нервно устни и се стресна леко, когато видя внезапния прилив на интерес в очите на Джош.

— Да не би... искам да кажа... да не би някой... да е с теб?

По лицето на Джош отново се разля усмивка. Той погледна през рамо и пътуващата редакторка вдигна чашата си с вино в безгласен поздрав. Джош ѝ кимна, обърна се към Мегън и усмивката му стана още по-широка.

— Не — каза той. — Искам да кажа, до този момент.

Мегън позволи на ревността да вземе надмощие и присви замислено очи, докато оглеждаше високата, елегантна вестникарска редакторка.

— Госпожица Рей като че ли е повече от обичайното загрижена, що се отнася до теб.

Чувала ли беше някога имената им, свързани едно с друго? Имаше толкова много, че не можеше да си спомни дали Лора Рей е от харема на Джош.

— Сигурен ли си, че тя няма никакви планове, когато пристигнем в Хилтън Хед? — попита Мегън и наклони глава на една страна, като знаеше, че по този начин шията ѝ се извива привлекателно.

— Може да има каквито си иска планове, но не се е посъветвала с мен. И освен ако плановете ѝ не са ти и аз да прекараме много време заедно, не съвпадат с моите.

Той се приближи с още една крачка и на Мегън ѝ се наложи да вдигне брадичката си със сантиметър-два по-високо, за да го погледне в очите.

— Радвам се, че дойде, Мегън — прошепна тихо и напрегнато той.

За момент чувствата ѝ попречиха да отговори.

— Наистина ли?

— Да. Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Аз също се радвам, че дойдох.

— До последната минута се страхувах, че няма да дойдеш. Искаше ми се да ти се обаждам всеки ден, но се боях, че само ще те подтикна към това. За мен беше истински ад да стоя две седмици далеч от теб, но си помислих, че имаш нужда от това време, за да осъзнаеш какво би могло да означава пътуването за нас двамата.

— В никакъв случай не бих го пропуснала.

Напрегнатото изражение, с което наблюдаваше устните ѝ, караха доводите ѝ да отиде на Хилтън Хед да изглеждат мъгляви, а мисленето ѝ — неясно. Това, което трябваше да бъде завинаги запечатано в съзнанието ѝ, сега беше замъглено. Джош винаги упражняваше такова влияние над нея.

— Мисля, че са готови и можем да се качваме — прекъсна той бушуващите ѝ мисли. — Хайде да си намерим добро място.

Джош вдигна саковете ѝ на рамото си и след като сложи ръка на кръста ѝ, я поведе към пистата, където самолетът вече бръмчеше.

Само няколко от останалите гости ги бяха изпреварили на стълбата към самолета. Докато вървеше пред Джош, Мегън усети как ръката му се плъзва към хълбока и после за малко по извивката под него. Отдаде моментното разтуптяване на сърцето си на възмущение от фамилиарния му жест.

Когато влязоха вътре, той огледа свободните места. Лора Рей вече се беше настанила на една от по-предните редици.

— Здравей, Джош — каза тя с нисък, провлачен глас.

— Лора — рече Джош иззад Мегън, — радвам се да те видя. Познаваш ли госпожа Ламбърт?

Сините очи се плъзнаха по Мегън преценяващо, но не и враждебно.

— Госпожо Ламбърт, аз съм Лора Рей, „Атланта Конститушън“.

Мегън пое протегнатата ѝ тънка ръка.

— Моля ви, наричайте ме Мегън. Аз съм от УОНЕ.

— Не се ли появяваш в ефир?

— Не, аз съм шеф на местния рекламен отдел.

— За мен е удоволствие да се запознаем.

Беше трудно да се определи естеството на усмивката на тази жена, но Мегън я категоризира като нещо средно между тъжна и замечтана.

— Не мисля, че местата от другата страна на пътеката са заети — каза Лора. Мегън отново усети надежда в гърления ѝ глас.

— Не — отвърна Джош, като по този начин отхвърли идеята, преди Мегън да успее да изрази мнението си. — Слънцето ще бъде от тази страна, когато се издигнем. Вече зърнах няколко места ей там отзад.

После забута нежно, но категорично Мегън напред по тясната пътека и прекратявайки разговора, каза:

— Доскоро, Лора.

— Да. Доскоро. — И гласът ѝ заглъхна.

Мегън седна на мястото до прозореца, което ѝ посочи Джош. Той сложи саковете ѝ в малкото гардеробче в задната част на самолета, върна се и седна до нея.

— Удобно ли ти е?

— Да, но не мога да измъкна колана. Заклецил се е между седалката и стената.

Той се наведе в тази посока, за да види какъв е проблемът.

— Мисля, че ще мога да се справя.

След това хвана найлоновата лента и я дръпна силно. Лакътят му удари гърдата ѝ; не болезнено, но с достатъчно енергия, за да накара и двамата да замръзнат за няколко секунди.

Очите му се плъзнаха надолу, за да видят дали не ѝ е причинил болка.

— Извинявай — каза той, като не сваляше поглед от гърдите ѝ. — Заболя ли те?

Мегън само поклати отрицателно глава. Той дръпна още веднъж, този път по-внимателно, освободи колана и го закопча, като употреби необикновено дълго време, за да го нагласи. Ръцете му се забавиха ненужно дълго върху корема ѝ, след като токата се беше затворила. После закопча собствения си колан далеч по-бързо.

Докато другите гости, поканени от Тери Бишъп, заемаха местата си, се спираха да приказват с Мегън и Джош. Той я представяше на тези, с които тя не се познаваше. Мегън видя завист в очите на жените и многозначителните искри в очите на мъжете.

Ядосваше я мисълта, че всички автоматично я приемат като последното завоевание и компаньонка за това пътуване на Джош, но това беше цената, която ѝ се налагаше да плати за победата си. Ако всичко потръгнеше според плана ѝ, до края на уикенда преносимите пишещи машини и телефонните жици щяха да бръмчат, че началничката на местния рекламен отдел на УОНЕ и Джош Бенет са „голямата новина“. Това, че покойният ѝ съпруг бе служител на Джош, само правеше историята по-пикантна.

Щом се издигнаха във въздуха, Джош я попита, като се опитваше да надвика бръмченето на двигателите:

— Как е Барнс?

Тя се обърна леко към него и когато коляното ѝ се удари в неговото в тясното пространство, не го отдръпна.

— Може би аз трябва да те попитам. Имал ли си други оплаквания?

— Нито дори намек. Мисля, че здравата си го наплашила.

Зъбите му блеснаха ослепително на фона на загорялото му и мъжествено лице. Слънцето на плажа на Хилтън Хед само щеше да усили дълбокия бронзов цвят на кожата му.

— Държа го изкъсо — каза Мегън. — Големите клечки от компанията-майка идваха тази седмица. Увеличиха ми плана. Не мога да си позволя никакви скъпи грешки. Но въпреки това не бих искала да изгоня Барнс. Той е рядко срещан рекламен агент, когато е във форма.

— Ти си рядко срещана, Мегън. — Интимните нотки в гласа му я накараха да го погледне. — Комбинираш професионализма си с покоряваща женственост.

Гърлото ѝ се сви и ѝ беше трудно да говори, но все пак каза:

— В днешно време това не е толкова рядко срещано. Много жени работят на служби, обикновено запазени за мъжете, и се справят възхитително добре.

Джош помисли малко върху това и отвърна:

— Да, но много жени биха си умрели от удоволствие да направят мъжа на нищо, просто ей така, за да заздравят мястото си на тази служба, за да увеличат самочувствието си. Но на теб — той се наведе по-близо към нея — не ти хареса. Изобщо не ти беше приятно да хвърляш светкавици по горкия Барнс. Именно за тази разлика говорех. Макар и да заемаш типично мъжка длъжност, макар всеки ден да взимаш изпълнителски решения, нито за миг не забравяш, че си жена. — Сега вече се намираше коварно близо. — И никой друг около теб не може да го забрави.

Думите на Джош я накараха да се скове от вина. Нима тя не се канеше да направи точно това, за което Джош я хвалеше, че не прави — да смачка мъж, само за да спаси собственото си самочувствие? И макар преди отмъщението да ѝ бе изглеждало толкова сладко, сега имаше гаден вкус в устата ѝ. Имаше ли някакво достойнство в това да

направи един мъж за смях и после да се наслаждава на стореното? Мотивите ѝ бяха основателни, но нямаше ли останалите да погледнат на нея като на коварна, изоставена и бореща се с нокти и зъби жена?

Мегън почувства нужда да се защити.

— Точно затова трябва постоянно да бъда нащрек, за да съм уверена, че никой не се възползва от мен заради пола ми.

Обвинението в гласа ѝ беше недвусмислено.

— Никога не съм се възползвал от това, Мегън.

— Така ли?

— Използвах положението си в областта на рекламата в твоя полза. Разбира се, исках да дойдеш на това пътуване по егоистични причини, но също така си и помислих, че имаш нужда от малко разтоварване от напрежението в службата. Доколкото знам, никога не съм ти направил нещо осъдително или вредно — нито като жена, нито като професионалистка.

— Това е въпрос на мнение, нали? — каза хапливо тя.

— Назови поне едно нещо, което съм направил в твоя вреда. Аз поне не знам за такова.

Мегън отвори уста, но оттам не излезе и дума. За какво можеше да го обвини? Че с негова намеса заемаше престижна и добре заплатена длъжност? Че УОНЕ никога не изпитваха нужда от нови клиенти, понеже той ги изпращаше на тях? Че само две седмици преди това беше предотвратил истинско бедствие, предупреждавайки я за намеренията на хранителната верига Диксиленд? В какво престъпление можеше да го обвини? В най-първото.

— Целуна ме в нощта, преди да се омъжа за приятеля ти.

— Много мъже те целунаха в онази нощ.

— Но не и като теб! — отвърна тя с остър шепот.

Веждите му се повдигнаха.

— Значи най-сетне признаваш, че моята целувка ти е повлияла по начин, различен от другите?

— Не!

— Лъжкиня.

Ядът ѝ вече беше очевиден. Тя дишаше учестено и коприната върху гърдите ѝ потрепваше. Мегън стисна юмруци, за да се сдържи да не го зашлеви или погали, или да не покрие изпъкналите връхчета на гърдите си. Накрая обърна рязко глава и се загледа през прозореца.

Никога не ѝ се беше налагало да прилага женски хитрости, за да привлеча мъжете. Беше излизала на много срещи, но все пак бе тръгнала девствена към брачното си ложе. Ако не се смятаха онези объркани минути в беседката с Джош, дотогава бе напълно защитена от сексуални деяния. Не знаеше как човек се оправя с тези неща. Сега трябваше да се движи пипнешком. Но поне знаеше, че жената никога не може да доведе мъжа до разгорещено, опъващо юздите му състояние, като му се ежи всеки път, когато той прояви интимност.

Затова позволи на лицето си да се отпусне и отново се обърна към него.

— Съжалявам, Джош. — Видя ръката му върху облегалката само на сантиметри от нея, преглътна и последните си остатъци гордост и колебание и я покри със своята. — Не искам повече да се карам с теб.

Ръката му се обърна и стисна здраво нейната.

— По дяволите, иска ми се да беше избрала не толкова публично място, за да ми го кажеш — прошепна пресипнало той.

— Защо? — Мегън вдигна към него въпросителен поглед и дъхът ѝ секна. В очите му, като живи въглени, тлееше желание. Златистите точки подскачаха и танцуваха като пламъчета.

— Защото искам да те целуна. Искам да отпразнувам това, че вече не виждаш в мен чудовище или в най-добрия случай — враг. Чаках три години, за да ми кажеш, че враждата между нас е свършила. — Той стисна още по-здраво ръката ѝ. — Мегън, мислиш ли, че се гордея с онова, което направих тогава? Не дойдох на тържеството с планове да грабна булката на Джеймс в прегръдките си, да я целуна така, както те целунах, и да пожелаая с цялата си душа да е моя вместо негова. — Поклати глава и слънчевите му очила се разместиха. Джош ги свали, загледа се в собственото си отражение в тях и продължи: — Правил съм много неща, от които се срамувам, но моля те, повярвай ми, че последното нещо, което съм искал, е да те накарам да се чувстваш нещастна или виновна с целувката си.

— Но се чувствах. Следващата нощ, когато си легнах с Джеймс, се чувствах ужасно виновна. А и дълго време след това.

— Знам — каза той и въздъхна дълбоко. — Желая ти само радост, но, изглежда, от първия път, когато те срещнах, ти причинявам единствено мъка. Но тогава — очите му се впиха в нейните — можех да се спра да те целуна толкова, колкото можех да се спра да дишам

или живея. Това беше нещо, което трябваше да направя. — При тези думи устните ѝ потрепериха. — Господи, как ми се иска да те прегърна точно сега!

Мегън сведе очи и ги стисна силно в усилие да укроти чувствата си. Светът ѝ се беше изместил от оста си и се въртеше хаотично в някаква вселена от противоречиви емоции.

— Не ти ли е топло? Не искаш ли да си свалиш сакото? — попита той, на пръв поглед ни в клин, ни в ръкав.

Мегън вдигна очи към него и поклати глава.

— Не, защо?

Устните му се приближиха на няколко сантиметра от ухото ѝ.

— Защото искам да видя защо райетата на блузата ти се вдигат и спускат толкова примамливо. — Гласът му се снижи още малко: — Искам да погледна гърдите ти и да си пофантазирам как изглеждат и какво ли е да ги докосна.

Руменината, която блисна по бузите ѝ, не можеше да бъде изиграна. Тя го гледаше онемяла. Едва след кратко пътуване във вечността възвърна властта над гласа си.

— Тогава мисля, че ще е по-добре да не си свалям сакото.

Той въздъхна и се усмихна тъжно.

— Като се имат предвид ограниченията на заобикалящата ни обстановка, може би си права.

Но не пусна ръката ѝ. Дори и когато няколко от пътниците се спряха при тях, за да обсъдят шумно дългия уикенд, който им предстоеше, продължи да я държи. Тя погледна към ръцете им, склучени върху облегалката. Неговата беше обсипана с тъмни косъмчета, а нейната — гладка. Неговата беше дълга и силна, нейната — крехка. Неговата като че ли искаше да я защити; а нейната изглеждаше така, сякаш има нужда от защита. Дори и животът ѝ да зависеше от това, не можеше да измисли основателна причина да измъкне ръката си изпод неговата.

Кацането и слизането минаха без проблеми. Пред летището на Хилтън Хед чакаше редица от лимузини, които да откарват гостите, поканени на Сийскейп, пристигащи през целия ден. Тери беше дошъл, за да ги поздрави лично.

След като се здрависа с Джош, той целуна Мегън по бузата.

— Искам да се запознаеш с жена ми — каза бързо и делово.

Мегън едва се сдържа да не се изсмее на неспокойните му, но мили маниери. Джош също потискаше смеха си, ако вдигнатата му вежда беше някакъв показател. Тери им посочи една лимузина и каза:

— Ще се возя с вас, ако нямате нищо против.

После се обърна и отиде да поздрави другите гости. Джош подаде на шофьора саковете на Мегън, които беше взел, след като бяха стигнали от самолета до сградата на летището. Веднага щом се настани на задната седалка, където Мегън вече бе седнала, я взе в прегръдките си и я притегли към себе си.

— Джош... — беше единствената стресната дума, която успя да се изтръгне от нея.

Устните му се отвориха срещу нейните в целувка толкова еротична и замайваща, както и предшестващите я. Мегън дори не усети, че шофьорът е затворил багажника и е заел мястото си зад волана. Не можеше да мисли заради чудото да бъде в силната прегръдка на Джош или усещането за любознателния му език, който се триеше в нейния в любовен ритъм.

Едва когато чу стъпките на Тери върху бетонния тротоар, измърмори някакъв протест. Джош като че ли също беше усетил, че скоро ще имат компания. Той се отдръпна, но веднага след това отново я целуна силно и бързо и промърмори под нос:

— На брадичката ти има червило.

Мегън все още го бършеше, когато Тери отвори вратата и се настани до нея.

— Фиу, какъв ден!

Колата се плъзгаше по булевардите на наскоро застроения остров. Тери разправяше всичко, което се беше случило, откакто ги беше видял за последен път.

— Идвала ли си досега в Хилтън Хед, Мегън? — попита развълнувано той. Личеше си, че е горд не само от собствения си курорт, но и от красивия остров.

— Да, веднъж моят... — Погледна бързо към Джош. — Веднъж със съпруга ми, Джеймс, дойдохме тук за дълъг уикенд. Страшно ми хареса. — Мегън погледна през тъмните стъкла вековната гора, съхранена от изсичане. — Изобщо обичам Юга с покритите му с мъх

дъбове и борове. Също така обичам брега и плажовете. Хилтън Хед е единственото място, което съм виждала да комбинира и двете неща.

— Добре казано! — възкликна Джош. Дори и споменаването на Джеймс да го беше разстроило, той с нищо не го показа. — Може би трябва да те наема да пишеш текстовете на телевизионните реклами и да правиш афишите.

Всички се засмяха.

— Тези, които са дошли тук първи, за да застрояват, са били уникални с това, че са искали да запазят колкото може повече от естествената атмосфера на острова — обясни Тери. — Знаете ли, че някога на острова е имало огромна памучна плантация, още преди да стане резерват за дивеч?

— Да. И не се ли е водила тук една важна битка през Гражданската война? — попита Мегън.

Тери погледна Джош и му смигна:

— Тя е не само хубава, но и интелигентна, Джош.

Лъвските очи на Джош огледаха гордо лицето ѝ, сякаш беше негова собственост.

— Отдавна съм го забелязал.

Едва гледката на внушителните порти на Сийскейп успя да откъсне погледа ѝ от неговия. Заобиколен от цветни лехи, цъфтящи в пълно изобилие, изработеният от грубо дърво вход, жигосан с отличаващите се, но все пак ненаатрапчиви знаци на Сийскейп, водеше към алея, от двете страни, на която стояха величествени дъбове с висящ от клоните мъх. Масивните им клони образуваха сенчест балдахин над тесния път.

— О, Тери! — възкликна Мегън, но ръката ѝ във вълнението си намери и стисна здраво бедрото на Джош. — Сякаш е излязло от „Отнесени от вихъра“!

Тери засия, очевидно зарадван от удоволствието ѝ. От двете страни на пътя, зад дърветата, се простираха огромни смарагдови полета за голф. Отвъд тях малки пътеки прорязваха иначе недокоснатата гора. Мегън се чувстваше страшно развълнувана и ѝ се искаше да обхване всичко с погледа си. Централната сграда на Сийскейп представляваше още една приятна изненада. Беше построена почти изключително от стъкло и дърво и беше в хармония с гората наоколо.

— Прекрасно е, Тери — каза тя, когато слезе от лимузината, спряла пред широките стъклени врати. — Абсолютно свършено. Не зная какво съм очаквала, но това надминава всичко.

— Влезте.

Добре обучени пикола, най-вече млади, атлетични мъже, се разбързаха, за да настанят гостите по бунгалата с възможно най-малки неудобства. Повечето от поканените бяха откарани дотам с колички за голф.

— Вече ви намерих едно местенце, така че ей сега ще взема ключовете ви и ще ви изпратя — каза гостоприемно Тери.

Мегън кимна разсеяно. В момента зяпаше фойето като провинциалистка, дошла за пръв път в големия град. Това, което най-много я впечатляваше, бе, че нищо от декора не изглеждаше крещящо или безвкусно. Дори и сред лукса се усещаше домашна, уютна атмосфера.

— Погледни, Джош.

Без да се усети, тя го хвана за ръката и го обърна към вътрешния водопад, който обливаше внимателно подредените естествени камъни в блестящ фонтан. Цветя от всички видове и цветове го заобикаляха като цъфнала рамка на картина.

Джош уви ръка около раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Радваш ли се, че дойде? — прошепна той срещу косите ѝ.

Забравила за всички свои лукави планове, минали сърдечни болки и надежди за разплата, тя вдигна поглед към него с неприкрито удоволствие и каза искрено:

— Да.

— Това е Грег — каза Тери зад тях. Те се обърнаха към младеж на колежанска възраст с типична американска хубост, който им се усмихваше дружелюбно. — Той ще се погрижи за вас. Можем ли с Гейла да разчитаме, че ще дойдете с нас на вечеря?

Джош се посъветва с Мегън, като повдигна въпросително едната си вежда. Тя кимна едва забележимо.

— Да, благодаря ти. Очакваме го с нетърпение — отвърна той от името на двамата.

Тери беше извикан на рецепцията, която гъмжеше от пристигащи гости и суетящи се служители. На сбогуване само им махна и ги остави на грижите на Грег. Той ги откара по павираните пътеки на

курорта до бунгалото, където бяха стаите им. Когато се отдалечиха от оживената главна сграда, Мегън можа истински да оцени спокойствието на мястото. Докато пътуваха по засенчените от дърветата пътеки, тишината биваше нарушавана само от оживеното бръщолевене на Грег:

— Плувните басейни са ей там. Единият се отоплява, а другият — не. В онази сграда се помещава клубът за красота. Там има стаи за упражнения както за мъже, така и за жени, душеве, сауни. За да се стигне до тенис кортовете, трябва да се върви по пътеките, обозначени с табелки с малки тенис ракети.

— Не зная дали някога ще мога да се оправя тук, но ще бъде забавно да опитам — каза Мегън. Вече осъзнаваше с тревога, че все повече и повече се отдалечават от главната група сгради.

— Колко стаи има в едно бунгало? — попита тя, като се надяваше гласът ѝ да не издава неловкостта, която изпитваше. Чувстваше как очите на Джош шарят по лицето ѝ.

— Четири — отвърна Грег.

— Четири — повтори Мегън, сякаш размишляваше над някаква жизненоважна информация.

— Да, но само вашите две ще бъдат заети този уикенд.

Устата на Мегън пресъхна. Не смееше да погледне към Джош.

Грег спря количката пред едно бунгало, за което Мегън реши, че е неправилно названо. Изобщо не приличаше на бунгало.

— Госпожо Ламбърт — каза Грег, отключи една от вратите, поклони се и отстъпи встрани, за да им направи път.

Мегън влезе в апартамента, обзаведен в синьо, бежово и прасковено. Нито една подробност не беше пропусната — от банята с вградена в земята вана до спалнята с огромното легло и прозорците с изглед към Атлантическия океан. Грег показа някои от най-уникалните удобства, остави двете ѝ чанти в гардеробната и веднага отиде да покаже на Джош апартамента му.

Когато остана сама, Мегън отиде до широките прозорци и дръпна прозрачните завеси. От уединената тераса, обзаведена с удобни плетени мебели, се простираше обширна морава. Тревата беше обсипана с борови иглички, нападали от дърветата, които разделяха „двора“ ѝ от белия плаж.

Това беше място, създадено за влюбени; обстановка, изостряща всички сетива. Мегън знаеше, че ако не внимава, може да влезе с двата крака в собствения си капан.

Сякаш съзнанието ѝ беше извикало образа му, неочаквано Джош застана на нейната тераса, очевидно заобиколил стената, разделяща я от неговата. Без да мисли, Мегън отключи плъзгащата се врата и той влезе.

— Извинявай, че използвам задния вход — рече Джош. Не се усмихваше. Очите му жадно оглеждаха всяка черта от лицето ѝ.

— Няма нищо. Как е стаята ти? — попита Мегън, като едва дишаше.

— Празна.

Те се хвърлиха един към друг с внезапен порив. Устните му се притиснаха в нейните, докато ръцете му шареха по гърба ѝ. Буйният му език разрушаваше всякаква нейна логика, докато проучваше решително устата ѝ.

— Най-сетне сме сами. Няма кой да ни пречи. Не искам между нас да има каквото и да било — прошепна той срещу шията ѝ, докато сваляше бялото ѝ сако.

Без никаква съпротива от нейна страна Джош я придвижи до леглото. Когато паднаха върху пухената завивка, ръцете ѝ се увиха около врата му, а пръстите ѝ се вплетоха в косата му, жадни и нетърпеливи като неговите. Той не легна напълно върху нея, за да си остави пространство за изучаване.

С повече търпение, отколкото Мегън можеше да намери у себе си в момента, Джош измъкна копринената блуза от колана на панталоните ѝ. Кожата на дланта, която се плъзна по ребрата ѝ, причини тръпки по тялото ѝ. Когато ръката му обхвана гърдата ѝ, Мегън изви гръб и извика името му.

— Никога не успях да ги забравя.

Джош се наслаждаваше на закръглените ѝ гърди, които препълваха дантелените чашки на сутиена. Ръката му започна да обикаля около едната, докато изпъкналото ѝ желание застана в центъра на дланта му.

— Мегън — каза дрезгаво той, — разкопчай ризата ми. Докосни ме, преди да умра.

Жадните ѝ, развълнувани и нетърпеливи пръсти се подчиниха. Мегън ги прокара по фините косъмчета, покриващи твърди мускули. Дъхът му спря, а след това излезе от гърдите му като изтерзано стенание.

— Да, да! — изръмжа той, преди да слее отново устните си с нейните.

Закопчалката отпред на сутиена ѝ беше освободена. Той започна да я изследва, сякаш беше слепец. Любознателните му пръсти докосваха, галеха, потъркваха и дразнеха нежните полукълба, гладката кожа и деликатните зърна, сякаш искаха да узнаят всичко за нея. Зърната ѝ запламтяха от истинска страст под умелия му палец.

— Джош, Джош! — прошепна тя.

Другата му ръка се зае с копчето и ципа на панталоните ѝ. Сякаш готови да откликнат на молбата му, те се разкопчаха веднага. Ивицата дантела, която изпълняваше ролята на бикини, не представляваше особена бариера за действията му. Ръката му се промъкна там, започна да я докосва, да я възбужда с дръзка интимност, за която Мегън знаеше, че трябва да бъде забранена, но не можеше да лиши нито себе си, нито него от това.

Едва когато той започна да дърпа ципа на панталоните си и тя усети тежестта на тялото му върху своето, осъзна с поразителна яснота какво ще стане след това. Изпадна в паника.

Не му беше времето. Не беше преценила уловката си както трябва. Изобщо не бе възнамерявала да стигнат толкова далеч.

Тя започна да се съпротивлява и Джош веднага застана неподвижно.

— Мегън? — попита нежно той. — Мегън, какво има?

Тя се помъчи да намери правдоподобно извинение защо не могат да правят любов точно сега. После изрече първото нещо, което ѝ дойде наум:

— Джеймс. Аз... Ние предаваме Джеймс.

ШЕСТА ГЛАВА

Между нежните целувки, които полагаше върху челото ѝ, и рязкото вдигане на главата му имаше само един такт на сърцето ѝ. Беше успяла да го изтръгне от страстната замаяност. По учестеното, неравно дишане си личеше, че това поставя волята му на крайно изпитание.

Мегън знаеше, че я гледа и иска тя да отвори очи, но не можеше да рискува да му позволи да види истината в тях — че и тя съжaliaва толкова, колкото и той, задето е спряла всичко. Вместо това стисна здраво очи, докато накрая две сълзи се процедиха изпод клепките и се затъркаляха надолу по бузите ѝ.

Джош се надигна и слезе от леглото. Тихото стържене на ципа му, който беше затворен в тихата стая, беше противно като прокарване на нокти върху черна дъска.

Мегън дълго лежа по гръб, със затворени очи. Искаше ѝ се той просто да излезе, без да казва нищо. Най-голямото ѝ желание бе да се свие на кълбо, да се зарови в завивките и да потъне в съжаление. Съжaliaваше дори, че го е срещнала, че е танцувала с него; че го е целунала в нощта, преди да се омъжи.

Съжaliaваше и че се е съгласила да дойде тук. Ако бе проявила повече непреклонност, Дъг нямаше да я принуждава. Той знаеше колко е упорита. Можеше да го накара да се предаде, ако беше настоявала, че просто има твърде много работа.

И съжaliaваше... Не! Нямаше да съжaliaва, че не се е любила с Джош. Беше твърде опасно да размишлява какво ли щеше да бъде. Дори самата мисъл за това я караше да потреперва.

— Мегън, добре ли си?

— Да, добре съм.

Тя обърна глава на една страна и отвори очи. Джош седеше на един стол близо до леглото и я гледаше сериозно. Знаеше, че в момента не представлява особено приятна гледка; че очите ѝ са зачервени и бузите ѝ са нашарени със сълзи.

Странно, че ги имаше тези сълзи. Откъде бяха дошли? Източникът им я плашеше, но сега не можеше да мисли за това. Ако сега се замислеше твърде дълбоко, можеше да пропълзи в скута на Джош и да го замоли коленопреклонно да продължат това, което току-що бяха започнали. „Не, недей да си мислиш за загубата, която чувстваш“, предупреди се Мегън, а на глас каза:

— Съжалявам.

Коленете му бяха разтворени широко и той седеше, наведен напред, опрял лакти на коленете си и брадичката на юмруците си, и я наблюдаваше.

— Аз също.

Мегън седна бавно и затвори ципа на панталоните си колкото можеше по-незабележимо.

— Не... не знаех какво мисля за това, докато...

Когато гласът ѝ заглъхна, той каза с разбиране:

— Не е нужно да се оправдаваш за това чувство пред мен или пред когото и да било. Знаем, че след Джеймс не си имала друг мъж. Радвам се за това. Отсега нататък аз ще бъда единственият мъж в живота ти.

Тихо изречените му думи и мекотата, с която гледаше към нея, я разяриха необяснимо.

— Е, неприятно ми е, че трябва да те разочаровам, Джош — рече язвително тя. — Аз съм старомодна и изобщо не толкова изтънчена, що се отнася до секса. Ако си искал другарче за следобедните игрички, сбъркал си, като си ме довел, макар да съм сигурна, че мога бързо да бъда заместена.

Стана от леглото, отиде до гардеробната, отвори сака си и извади оттам четка за коса. Успя да я прокара няколко пъти през косата си, преди Джош да я хване и изтръгне от ръката ѝ. После той остави четката настрана и сложи ръце на раменете ѝ.

— Харесва ми, че си принципна — тази дума ми харесва повече от „старомодна“ — по отношение на секса.

— Само защото съм нещо ново в сравнение с това, с което си свикнал. Не съм научена на игричките в спалнята. Доколкото знам, Джеймс ми е бил верен дори по време на пътуванията си. Аз му бях вярна. Не мога да не се чувствам евтина, мръсна и виновна за това... за това, че спя с друг.

— След три години! — извика той, като най-сетне даде воля на гнева си. — Мегън, за бога, ти не мамиш Джеймс. Все още си съвсем жизнена и имаш нужда от мъж, който да допълва жената в теб. — Той сложи длани от двете страни на шията ѝ и палците му започнаха да потъркват ключицата под копринената блуза. — Имаш нужда от мен.

Когато я докосна, тя вече не беше в състояние да мисли. И без това нямаше готов отговор за този смешен спор. Беше го измислила само преди няколко минути. Това, което я вълнуваше повече, отколкото ѝ се искаше да признае, бе неговото желание да разбере колебанието ѝ. Защо не реагираше насилствено на този провал; защо не късаше дрехите ѝ с похотлива ярост; защо не ѝ отправяше страшни заплахи, ако тя не искаше?

Това състрадание щеше да задуши първоначалната ѝ цел, ако не срещнеше никаква съпротива от нейна страна. Отхвърли ръцете му и извика:

— Аз обичах съпруга си!

Поне отчаянието в гласа ѝ беше искрено.

— Не се съмнявам в това — каза той с нотка на раздражение. — Всеки, който познаваше Джеймс, го харесваше. Той беше приятно, добро момче.

— Говориш за него като за плюшено мече или кукла на конци — рече възмутено Мегън. — Трябва да ти е ясно, че не е твой патентът за сексапил. Джеймс беше мъж и аз го обичах като такъв.

Подскачащият мускул на челюстта му издаваше едва потискан гняв. Устните му се помръднаха едва-едва, когато я попита:

— Така ли?

— Да.

— Но ако имахме повече време; ако се бяхме срещнали месец преди това, вместо вечерта, преди да се омъжиш за него; той може би никога нямаше да стане твой съпруг.

— О! — възкликна тя и сви юмруци до бедрата си. — Ти, подло, нахално копеле! Една открадната целувка на лунна светлина и вече си мислиш, че съм била готова да пожертвам всичко заради теб. Да, но аз не бях, нали?

— Тогава беше твърде заинатена, както и сега, за да признаеш, че правиш грешка, като се омъжваш за Джеймс, след като сме се срещнали.

В гърдите ѝ закипя едва сдържан гняв. Думите му се приближаваха твърде много до истината и тя се заинати още повече, за да се защити:

— Бях пила прекалено много шампанско.

Джош се изсмя остро.

— Сега пък хвърляш вината върху шампанското. — Гласът му се снижи до измамно нежни нотки. — Ти ме целуна, Мегън, и тази целувка завинаги промени отношението ти към Джеймс, а и към теб самата, щом говорим за това. Отричай го колкото си искаш пред себе си, пред мен или пред света. Искат ти се да вярваш, че тази целувка не е означавала нищо за теб, но всъщност означаваше дяволски много. Ти го знаеш, аз — също.

Мегън беше твърде вбесена, за да говори. Стоеше с лице към него, със сковани гръб и рамене, с предизвикателно вирната брадичка.

— А сега, въпреки треските, които все още имаме да дяламе в отношенията си, мисля, че виждаш предимството на това да запазим нашите проблеми само за нас. Затова занеси хубавото си задниче в онази греховно разкошна вана, отпусни се с една топла баня или студен душ и охлади страховития си гняв. След час и половина ще те взема за вечерята със семейство Бишъп и ще бъде добре тогава да искриш от настроение.

Мегън все още кипеше от безсилен гняв, когато той излезе през вратата на терасата.

— Глупачка такава! — ругаеше се тя, докато си припомняше съвета му, за който не го бе молила, и стоеше под силните, студени струи на душа.

Беше имала идеалната възможност да се престори на изплашена и несигурна, но я беше пропиляла. Можеше да го върти на малкия си пръст и да го кара да си мисли, че е негова. Само да беше изиграла ролята си на виновна жена, нуждаеща се от прегръдки и утешение, той щеше да стане податлив като глина. Вместо това, каквато си беше упорита и непостоянна, бе успяла само да разпали гнева му.

— Трябва да обърна повече внимание на ролята си — напомни си Мегън, докато си слагаше вечерен грим.

— „Страховит гняв“ — процеди тя и хвърли молива за вежди върху мраморната тоалетка. И откъде можеше да знае, че ваната в нейния апартамент е греховно разкошна?

Докато се обличаше, тя си повтори наум причините да го презира, така че да бъдат ясни в съзнанието ѝ.

— Подчинение, Мегън, подчинение. Бъди женствена. Флиртувай. Недей да имаш мнение — промърмори, докато закопчаваше тясната каишка на сандала около глезена си.

После се огледа критично в огледалото.

— Не е зле — забеляза тя. Обърна се настрани и въздъхна обезкуражено. — Никак нямаше да ми навреди, ако имах малко поголеми гърди.

Беше избрала роклята заради чувствената материя и необикновената кройка. Беше в меко бял крепдешин. Корсажът ѝ беше набран отпред и отзад и едва се съединяваше на раменете, като оставяше по-голямата част от тях и ръцете ѝ голи. Деколтетото се спускаше дълбоко, но само загатваше какво има под копринения плат. Богатите поли стигаха до коленете ѝ.

Прибра косите си назад в нисък кок и почти го покри с копринена камелия със зелени сатенени листа. Ушите ѝ бяха украсени с малки диамантени обички.

Тъй като беше готова доста преди уговореното време, тя взе шала и вечерната си чантичка с мъниста и закрачи нервно напред-назад, като си репетираше какво ще каже и направи и се чудеше дали щеше да има куража да го стори, когато му дойдеше времето.

Джош почука на входната врата.

Мегън облиза нервно устни и прекоси стаята с омекнали колене. Остана със сведени очи няколко секунди след като дръпна вратата към себе си. После бавно, като се надяваше да изглежда провокативно, повдигна ресници и го погледна разкаяно.

— Беше напълно прав да се разсърдиш.

По потрепването на изразителната му вежда личеше, че разкаянието ѝ го е изненадало. Очевидно си беше мислил, че тя все още ще се държи враждебно и избухливо. Джош изглеждаше опустошително красив в тъмния си летен костюм и строга бяла риза и това почти стопи яда ѝ до основи.

Тя отново облиза устни, но този път неволно.

— Джош, съжалявам за днес следобед. Аз... не бях готова нещо такова да се случи толкова скоро. — Това поне беше истина. — Не знаех как да действам, какво да правя.

Той я притегли към себе си и я притисна до гърдите си.

— Прости ми, задето се нахвърлих върху теб като вманиачен пубертет. Аз обърках нещата, не ти.

— Не. Държах се глупаво, незряло. Мислех си, че съм готова за... това. Но като че ли не съм. Още не.

— Не трябваше да те притискам. Ти едва имаше време да пренастроиш мисленето си за мен, за нас. Прости нетърпението ми. Просто толкова дълго те чаках.

Докато говореше, устните му проследяваха линията на косата ѝ. Когато свърши, вдигна лицето ѝ към себе си. Целуна я нежно, почти без да прилага натиск, но се държеше напълно интимно с езика си, който влезе в сладката кухина на устата ѝ. По тялото ѝ мина лъч от желание и докосна всички ерогенни зони, връхчетата на гърдите ѝ, центъра на женствеността ѝ.

Обхвана я желание толкова силно, че не можеше да не му се подчини. Ръцете ѝ се увиха около врата му. Сега си спомни какво беше да лежи до него и неговото тяло да бъде твърдо и възискателно, а нейното — меко и податливо. Тя се потърка жадно във втвърдените му слабини.

— Господи! — процеди Джош, когато се отдръпна от нея. — Мегън, любов моя, не улесняваш кой знае колко самообладанието ми. Да вървим.

Свежият вечерен въздух помогна да изчезне руменината от бузите на Мегън. Собствената ѝ загуба на самообладание по време на целувката на Джош я беше шокирала и засрамила. Морският бриз ѝ действаше като балсам, проясняваше главата и охлаждаше пламналата ѝ кожа.

Разходката им в полумрака беше бавна и самотна. Покритите с камъчета пътеки бяха заобиколени от цъфнали цветя. Миртовите дървета едва бяха напъпили. Камелиите бяха великолепни.

— Изглеждат красиви за роклята ти — забеляза Джош и посочи един от храстите, натежал от цветове. — Хей, почакай малко. Гледа ли ни някой? — попита немирно той и откъсна един яркорозов цвят.

При тази лудория от гърдите ѝ се изтръгна весел, непринуден смях.

— Какво правиш, Джош Бенет? Опитваш се да ни издействаш изхвърляне от курорта?

— Не, няма да ни изхвърлят — каза той, като ѝ намигна. — Имам връзки. Обърни се.

— Защо?

— Просто се обърни.

Тя се обърна с гръб към него и веднага усети как пръстите му поставят истинския цвят до копринения, който украсяваше косите ѝ.

— Отне ми половин час, докато наглася тази прическа. Ако я развалиш...

— Стой мирно! — заповяда ѝ той. После подръпна нещо там, понагласи, потупа я по главата и каза доволно: — Ето. Изглежда страхотно. — Пръстите му се плъзнаха леко по врата ѝ. — А това пък изглежда превъзходно. — И целуна кадифената ѝ кожа.

Влажното място се охлади бързо на нощния въздух и тя го чувстваше в чудесен контраст с горещите му устни.

— Джош! — въздъхна неволно Мегън.

Лекото полюляване на боровите дървета около тях съдържаше някакъв сексуален символ. Въздухът, натечал от уханието на цветята, и сенчестата, уединена пътека, на която бяха застанали, представляваха доста сладострастен декор.

— Джош — повтори тя, без да усети, че е изрекла името му на глас.

— Хмм?

Устните му я пощипваха лекичко, езикът му близваше от време на време, а пръстите му шареха нежно по кадифената ѝ кожа. Джош сякаш я опитваше като сладострастен чревоугодник, наслаждаващ се на великолепно ястие.

— Да забравим за вечерята — прошепна той тихо зад нея. — Нищо не може да има такъв вкус като теб.

Езикът му докосна леко и бързо ухото ѝ. Ханшът му се притисна до гърба ѝ. Тя вдигна ръце назад, за да погали твърдите бузи и мъжествената му челюст. Пръстите ѝ се заровиха в къдравата тъмна коса над ушите му, която се уви около тях, като че ли беше жива.

— Хубаво... Ела по-близо до мен — промърмори той и спусна ръце надолу от двете страни на тялото ѝ. Внезапно замръзна. — Мили боже! — възкликна той.

Пръстите му бяха срещнали не плата на роклята ѝ, а топлата ѝ мека кожа. Джош раздвижи леко върховете на пръстите си и се увери, че наистина докосва външната част на гърдите ѝ.

Той я обърна бавно към себе си и задържа погледа ѝ като с магнит. После, без да я изпуска от омагьосващите си очи, плъзна пръстите на двете си ръце под роклята и погали разкошните външни извивки на гърдите ѝ.

— Тази рокля все повече и повече ми харесва — рече той с натезжал глас.

След това вдигна едната ѝ ръка и огледа кройката на роклята, шита, с цел да привлече мъжете. Отстрани беше отворена около пет сантиметра над талията и оставяше нежната кожа под мишницата и на ребрата гола.

— Не... не можех да облека сутиен с нея — каза несигурно тя.

Разбира се, беше облякла роклята, с цел да го омагьоса, но не бе планирала собствената си реакция на задоволството му. Беше имала намерение Джош да открие по някое време на вечерта модела на роклята ѝ, но не бе искала това да става толкова рано, нито пък той да се възползва толкова жарко.

— Виждам — рече Джош, като дишаше неравно. — И още повече — чувствам го. — Вдигна ръката ѝ към устните си и целуна дланта ѝ. После измърмори срещу нея: — Обожавам тази рокля, но, по дяволите, ще се чувствам ужасно през цялата вечер. Ще ми се иска да убия всеки мъж, който погледне към теб.

След това уви ръка около рамото ѝ с властен жест и я води така през останалата част от пътя към центъра на курорта. Трябваше да се срещнат със семейство Бишъп в най-елитния от четирите ресторанта на Сийскейп. Тери мъдро беше осигурил заведения, които да подхождат на всеки вкус и джоб — от хамбургери до европейска кухня.

Гореспоменатият ресторант се намираше на втория етаж и имаше изумителен изглед към Атлантическия океан на здрачаване. Черните лакирани маси бяха покрити с колосани бели покривки. Столовете бяха тапицирани или в тъмносиньо, или в тъмночервено. Кристалът

потрепваше на светлината на свещите; сребърните прибори проблясваха; оркестърът свиреше нежна музика от малък подиум, издигащ се от покрития с паркет дансинг.

Когато влязоха през изрисуваните стъклени врати, Тери се спусна към тях да ги посрещне.

— Мегън, изглеждаш прекрасно. Джош, как ти се струва? Достатъчно големи ли са стаите ви? Добре ли си прекарвате?

Мегън и Джош се спогледаха и избухнаха в смях на нервния ентузиазъм на Тери.

— Да, обожаваме Сийскейп. Да, стаите са върховни — увери го Джош.

— И да, прекарваме си добре — добави Мегън, а после го подразни: — Но сме гладни.

Тери се усмихна срамежливо.

— Знам, че съм смешен. И Гейла ми го каза. Каза, че ако не се успокоя, ще ме заключи в стаята ни. Хайде, елате, тя няма търпение да ви види.

Гейла Бишъп беше толкова доволно спокойна, колкото съпругът ѝ се суетеше. Мегън реши, че може би това ѝ спокойствие е дошло след раждането на четирите им деца. Иначе нямаше да оцелее, ако всичките истории, с които развличаше Мегън, бяха истина. Пълничката жена не изглеждаше ни най-малко повлияна от размерите на банковата си сметка и гледаше на Сийскейп само като на поредното от забележителните постижения на съпруга си. По начина, по който си бърбореха задушевно и отпиваха от питиетата си, си личеше, че се обожават.

Когато Джош автоматично поръча на Мегън бяло вино с лед, тя му се усмихна дискретно. Без да се стеснява ни най-малко, той сложи ръка върху нейната и погали нежно пръстите ѝ, докато си говореше с Тери за трите полета за голф на Сийскейп.

— Бях още по-развълнувана, когато разбрах, че ще дойдеш тук с Джош — каза искрено Гейла Бишъп на Мегън. После се наведе напред и прошепна затворнически: — Той е тъй дяволски красив. Разбира се, обичам моя Тери до смърт, но не съм нито сляпа, нито мъртва! — И се засмя безгрижно.

— Тук съм по покана на съпруга ти, а не на Джош — обясни ѝ Мегън. — Рекламите на Сийскейп се излъчват по телевизията, за която

работя. Аз отговарям за тяхната поръчка.

— О, разбирам, разбирам — каза Гейла с дяволита усмивка, която целеше да покаже на Мегън, че изобщо не разбира.

Дали всички я мислеха за завоеванието на Джош за този уикенд? За да проработи планът ѝ, трябваше да подозират много повече.

— Наистина си мисля, че е време някой да обуздае Джош Бенет. Време му е да се установи. Тери казва, че съм наивна, но след като съм така щастливо омъжена, не мога да разбера как някой не иска да бъде. Не бих могла да живея сама, изобщо не бих могла. — След това покри устата си с ръка, обсипана с диаманти. — Виж само как дърдоря глупости — рече самоукорително тя. — Извинявай, Мегън. Тери ми каза, че един ден съпругът ти просто се проснал мъртъв. Горкичката ми!

Многословното извинение на тази жена беше тъй очевидно искрено, че Мегън не се обиди.

— Няма нищо. Не е толкова страшно да живееш сама, щом веднъж свикнеш.

Веждите на Гейла се повдигнаха изразително.

— Е, ако начинът, по който Джош те гледа, е някакъв показател, бих казала, че дните ти на самотен живот са преброени.

— Но...

— От години разправям на този мъж, още откакто ни посети с Тери на яхтата едно лято, че е по-добре да внимава. „Един ден ще дойде някоя жена и ще ти вземе акъла“, ето какво му казах. И, миличка, ти си най-вероятната кандидатка, която някога съм виждала.

Гейла млъкна, за да погледне Джош, който си говореше тихичко със съпруга ѝ.

Мегън беше загубила дар слово. Не мислеше, че ще има някаква полза да изяснява положението. Оставаше с впечатлението, че когато Гейла Бишъп си намисли нещо, не променя мнението си при никакви обстоятелства.

Гейла отпи глътка коктейл с шампанско и продължи:

— Признавам, че се тревожех за Джош. Още откакто скъса с...

— Господи, госпожице Рей! — каза Тери, като прекъсна рецитацията на Гейла точно когато беше привлякла пълното внимание на Мегън.

Създателят на курорта се изправи, Джош също, за да се здрависат с един мъж, когото Тери представи на Мегън като един от инвеститорите на Сийскейп, индустриалец от Савана. Също така поздравиха и Лора Рей, която изглеждаше страхотно в дълга до земята рокля от леденосин сатен. Тя прилепваше по гъвкавата ѝ фигура и подчертаваше русите коси и светлата ѝ кожа. Лора поговори с всички с изтънчен, добре овладян глас и наведе глава назад, когато Джош я целуна по бузата.

— Лора, красива, както винаги — чу го да казва Мегън.

— Благодаря ти, Джош.

След като си размениха учтивости, двойката отиде да се присъедини към една по-голяма група на друга маса. Тери и Джош се извиниха и отидоха да обиколят залата. Тери нервно помоли Джош да го придружи, за да поздравят гостите.

— Никак не помня имена — каза той, като бършеше челото си с омачкана носна кърпа.

— Ох, едва не оплесках нещата с голямата си уста — каза Гейла и въздъхна облекчено. Този път изпи до дъно коктейла си. — Замалко да изрека името на жената и тя се появява най-неочаквано!

Ръката на Мегън, която поднасяше винената чаша с тънко столче към устните ѝ, леко потрепери.

— Лора Рей ли? — попита тя е изтънял глас.

Гейла очевидно беше твърде погълната от собствения си разказ, за да забележи вълнението на Мегън.

— Да. Ти, разбира се, знаеш, че Джош беше сгоден за нея.

Мегън поклати глава, преди да намери достатъчно глас, за да изграчи:

— Не. — После се покашля и отново опита: — Не.

Жизнерадостната физиономия по кръглото лице на Гейла изведнъж изчезна.

— По дяволите! Тери ще ме убие. Направо ще ме убие! Винаги ме предупреждава да не си отварям много устата. Но пък и ти трябва да знаеш. — Тя хвана Мегън за ръката и я стисна здраво. — Бяха сгодени преди около три години. После, най-неочаквано, по някаква съвсем неизвестна за мен причина, ни каза, че са скъсали. Просто така. — И тя щракна с обсипаните си с бижута пръсти.

— Не си спомням да съм чела нищо такова във вестниците.

Мускулите на гърлото на Мегън се стегнаха и дишането и говоренето ѝ се струваха болезнени.

— Не. Това беше една от краткотрайните връзки, която умря още преди да е започнала. Както и да е, зарадвах се, когато Тери ми каза, че Джош си има ново момиче. Мъж като него не бива да отива на вятъра. — Тя потупа Мегън по ръката и се провикна през залата: — Тери Бишъп, върни се и ми поръчай нещо за вечеря!

Чу се кикот, когато Тери се втурна обратно към жена си, като се извиняваше многословно на нея и Мегън, че ги е накарал да чакат.

Джош настани плавно стройното си тяло на стола и стисна под масата коляното на Мегън.

— Липсвах ли ти? — попита той, като се наведе толкова близо към нея, че дъхът му докосна устните ѝ.

Дълбоко потресена от това, което Гейла съвсем безгрижно ѝ беше казала, отвърна искрено и едва чуто:

— Да.

Дали сълзите в очите ѝ се виждаха на светлината на свещите?

Показалецът на Джош проследи нежната извивка на брадичката ѝ. Очите му припламнаха срещу нейните, а после се спуснаха надолу, сякаш искаха да изгорят плата, който смееше да застава между гърдите ѝ и пламенния му поглед.

Почувства как се накланя към него и бе спасена от неудобно положение от Гейла, която попита властно:

— Какво ще ядем?

Джош си поръча задушена патица, а Мегън — пиле с лимонов сок. И двамата изказаха похвали към главния готвач, примамен от един ужасно скъп хотел в Ница, Франция.

— Искаш ли да опиташ от моето? — попита Джош Мегън и вдигна вилицата си с набучено сочно парче месо към устните ѝ.

— Надявах се да попиташ.

Той поднесе вилицата към устните ѝ и тя ги склочи около зъбците. Очите ѝ бавно се насочиха към неговите и тя започна да издърпва главата си назад, докато вилицата излезе чиста. Очите му останаха приковани в устните ѝ, докато Мегън дъвчеше лениво. Тя не осъзна, докато не видя опасния блясък в очите му, колко недвусмислено сексуално е било държането ѝ.

Езикът ѝ се показа и облиза бързо ъгълчетата на устните ѝ. Дъхът на Джош излезе със свистене между зъбите му, докато погледът му се върна на нейния. В златистите дълбини Мегън видя страст и сърцето ѝ заби победоносно. Или може би биеше от страх?

Ястието беше приятно. Компанията на семейство Бишъп ѝ харесваше. Единственото нещо, което нарушаваше съвършенството на вечерта, бяха тъжните погледи, които Лора Рей хвърляше на Джош. Той като че ли не я забелязваше и Мегън нито веднъж не го видя да погледне към нея. И все пак всеки път, когато Мегън погледнеше към жената в другия край на залата, улавяше втренчения ѝ в Джош поглед.

— Искаш ли да танцуваш, Мегън? — попита я Тери, докато пиеха ликьор с кафе.

— Да, благодаря ти — каза доволно тя.

Мелодичните парчета на малкия оркестър я бяха преследвали през цялата вечер и тя неведнъж се бе улавяла, че се полюшва с бавния ритъм на музиката. Обичаше да танцува и рядко имаше такава възможност.

Джош върна любезността, като покани обърканата Гейла да отиде с него на дансинга. Веднага щом започна следващата песен, Мегън беше заета от един телевизионен директор от Чарлстън, с когото се бе запознала на някаква конференция година преди това.

Тъкмо се смееше на една история за техните колеги, когато видя Джош да танцува с Лора Рей. Смехът секна в гърлото ѝ, сякаш там беше мушната вилица. През сърцето ѝ като нож премина ревност. Яростта на тази ревност я изплаши. Никога не бе изпитвала чувство, което да я трови така.

Главата на жената беше отпусната назад, а русите ѝ коси докосваха ръката, която притискаше гърба ѝ. Двамата си говореха, усмихваха се и се смееха безгрижно. Когато песента свърши с чувствен рефрен, Мегън видя как Джош се навежда и целува леко Лора по устните. За да прикрие чувствата си, Мегън започна да бръцолечи словоохотливо на партньора си, докато той я отвеждаше обратно до масата. Надяваше се това, което говори, да има някакъв смисъл.

Преди да има възможността да седне, беше притеглена в прегръдка, чиито сила и властност не можеха да бъдат сбъркани. Омразата към жената, с която току-що беше танцувал, до такава степен я поглъщаше, че тя застана сковано срещу него.

Но скоро ароматът на одеколона, силата на мускулите, които помръдваха срещу тялото ѝ, и омайващите ноти на музиката я успокоиха. Отново беше попаднала в мрежата от чувственост и за момента не ѝ се искаше да бяга.

Водена от неразумната нужда да му докаже, че е също толкова жена, колкото и тази, с която току-що беше танцувал, тя притисна тялото си в неговото така, че да застанат в пълна хармония.

— Мислех си, че вечерята никога няма да свърши. — Устните му се движеха до слепоочието ѝ. — Нямах търпение да те прегърна.

Мегън се усмихна от тайно удоволствие и понечи да увие ръце около врата му.

— Моля те, Мегън, свали ръцете си. Не ми се иска сега да се бия с цяла тълпа мъже.

Той сложи едната ѝ ръка на ревера си и сгъна другата между тях, като я държеше в своята ръка. Мегън знаеше, че неслучайно тя е на гърдите ѝ.

Двамата се движеха като с магия в ритъма на музиката. Залата, осветена от свещи на месингови свещници, поставени върху стените, и ветроупорни фенери на масите, беше изпълнена с романтика.

Палецът на Джош погали лениво закръглената гърд на Мегън. Докосването предизвика гъделичкащо усещане, което тръгна от стомаха към гърлото и отново се върна надолу, този път по-дълбоко, до центъра на това, което я правеше жена. Бузата ѝ почиваше върху твърдите му гърди и Мегън чуваше биенето на сърцето му.

Трябваше да му е сърдита, задето не ѝ е казал за Лора Рей. Трябваше да го презира за безразличието, с което захвърляше жените, когато им се наситеше. Само че арсеналът ѝ от нападки бе запечатан, когато той я взе в обятията си и я притисна така, сякаш там ѝ беше мястото.

— Хубаво ми е да те прегръщам — прошепна Джош, като позабави малко устните си в горната част на ухото ѝ. — Да правя това.

Погали с палец гърдата ѝ, което остана незабележимо за всички останали, но цялото ѝ тяло потръпна така, сякаш я беше докоснал по възможно най-интимния начин.

— Много ме разсейва мисълта, че само едно парче плат прикрива гърдите ти от очите ми. — Другата му ръка се плъзна към

талията ѝ и я притегли още по-близо. — От ръцете ми. — Целуна я точно под ухото. — От устата ми.

Мегън потрепери и притисна лице към ризата му.

— Джош, не бива да ми говориш такива неща тук.

— Права си — каза той и я пусна толкова неочаквано, че Мегън залитна и му се наложи отново да я хване. — Тъй като имам да ти казвам много такива неща, мисля, че е по-добре да се махаме оттук.

СЕДМА ГЛАВА

Джош направо я извлече от дансинга. Двамата казаха набързо лека нощ, поблагодариха на обърканото семейство Бишъп и незабавно напуснаха ресторанта.

— Хайде да повървим по плажа.

Джош я хвана за ръката и тръгнаха покрай басейна с олимпийски размери, където неколцина от гостите все още празнуваха. На тези, които разпознаха, подвикнаха кратки поздравии. Други се бяха потопили до шиите във външния басейн с гореща вода. Никое от тези неща не съблязняваше Мегън в момента. Искаше ѝ се единствено да бъде сама с Джош.

Почти всички пътеки водеха към брега. Джош избра най-кратката, която прекосяваше широка поляна от поддържана морава, после поеха по високата трева, оставена да расте по меко издигащите се дюни, и стигнаха до плажа.

— О, колко красиво! — каза почтително Мегън.

Бяха оставили светлините далеч зад себе си и намериха пустия плаж в естественото му състояние. Сцената изглеждаше примитивна, първична и непроменяща се с издигащия се прилив, лунната светлина, целуваща всеки гребен на вълна, и вятъра, който носеше рева на океана.

— Красива си.

Джош обхвана главата ѝ с едната си ръка отзад, а с другата — шията ѝ. Устата му се сля с нейната и езикът му намери пътя си през покорните ѝ устни, за да потъне в топлата ѝ влага.

Вятърът измъкваше кичури коса от спретнатия ѝ кок и караше роклята ѝ да плющи диво, но Мегън едва забелязваше всичко това. Топлината на устата и силата на тялото му бяха цялата защита, от която се нуждаеше.

И когато накрая той я пусна и отстъпи назад, Мегън погледна надолу към високите си токчета, затънали в пясъка.

— Няма да стигнеш далече с тях — засмя се Джош. — Сложи си крака тук. — И се потупа по бедрото.

Заразена от безгрижното му настроение, тя измъкна токчето си от пясъка, вдигна крак и го постави малко над сгънатото му коляно. Силните му тънки пръсти се увиха около глезена ѝ и той откопча каишката. Вятърът издуваше полата ѝ и му разкриваше очарователната гледка на гладкото ѝ, стегнато бедро. Беше интересно как природните сили работят, за да ѝ помогнат да постигне падението на Джош. Вятърът рошеше косата му и неправилният ъгъл на едната му вежда усилваше дяволския му чар.

Когато обувките ѝ бяха свалени, двамата направиха няколко крачки по брега.

— Не, не мога да устоя на това — каза той и седна на пясъка, без да обръща внимание на скъпия си костюм. После свали обувките и чорапите си и нави крачолите си два пъти. Накрая се изправи, съблече сакото си и развърза вратовръзката си.

— Не смяташ да продължаваш, нали? — попита закачливо тя.

— Само ако и ти го направиш — подметна неприлично Джош.

— Няма начин. Ще замръзна.

Очите му се плъзнаха надолу по тялото ѝ и ако и до този момент да не ѝ беше студено, погледът му я накара да потрепери. Крепдешинът беше прилепнал към тялото ѝ и хладният вятър бе накарал зърната на гърдите ѝ да изпъкнат.

— Няма да ме чуеш да се оплаквам — рече дръзко той.

Мегън го погледна възмутено. Той се засмя и сложи ръка около рамото ѝ. Обувките ѝ висяха от пръстите му.

— Искане ми се да повървя по приборя.

— Но аз не мога — рече Мегън и отново спря.

— Защо? Студено ли ти е?

— Не, с чорапогащи съм.

— Е, и?

— *Е, и* ли? Ами усещането ще бъде много неприятно, а и ще се намокрят.

— Не и ако ги свалиш.

— Джош! — Тя се огледа бързо наоколо. На плажа все още нямаше никой, освен тях двамата. — Не мога да направя това.

— Защо?

— Пак ли започваш? Просто не мога, ето защо. Може някой да ме види.

— Няма кой да те види — отвърна той и разтвори широко ръце в подкрепа на думите си. — Освен аз. И аз със сигурност не бих заплашил репутацията си на джентълмен, като надничам.

Мегън го погледна подозрително.

— Ти не си джентълмен.

— О? Ами тогава ще ми се наложи да стана. Хайде — настоя, — свали ги. — После, когато Мегън се поколеба, се наведе към нея и попита: — Какво има? Нямах ли ми доверие?

— Ни най-малко.

Джош само се засмя и вятърът отнесе смеха му, но не преди да изпрати надолу по гръбнака на Мегън тръпки на очакване. Имаше ли нещо в него, което да не беше привлекателно?

— Моля те — каза той като малко момченце, което се моли за втора бисквита, — много ми се ще да повървим по прибоя на тази хубава лунна светлина. Моля те.

— Обърни се — рече примирено Мегън.

Когато Джош се подчини, тя бръкна бързо под полата си, пъкна палци от двете страни на чорапогащите и ги свали.

— Готово — рече тя, когато свърши.

Преди да осъзнае какво става, Джош вече беше грабнал чорапогащите от нищо неподозиращата ѝ ръка.

— Благодаря за сувенира — каза безгрижно той.

— Дай ми ги — каза Мегън и сложи ръце на хълбоците си.

— Тц — отвърна той и пъкна чорапогащите под ризата си.

— Но това... Това е перверзно! — възкликна тя.

Но, въпреки че се правеше на ядосана, мисълта, че една толкова интимна нейна дреха лежи до обраслите му гърди, я накара да се почувства замаяна.

Той уви свободната си ръка около талията ѝ и отново я притегли към себе си.

— Признавам си. Що се отнася до теб, съм напълно луд. А сега — рече Джош вече с по-малко търпение, — можем ли да повървим по прибоя?

Водата беше хладна, но не твърде студена, и обливаше краката им, преди отново да се върне към морето. Капризно мятащите си около

голите ѝ крака поли още повече усилваха усещанията, които преминаваха през тялото ѝ. Кръвта ѝ като че ли пулсираше с буйното темпо на вълните.

Джош вървеше по-бавно, за да не я кара да бърза, и вървяха така в приятно мълчание, докато светлините от централната част на курорта се отдалечиха съвсем и заприличаха на бижута, разпилени върху черно кадифе.

— Не знаех, че някога си бил сгоден за Лора Рей — каза накрая Мегън, като даде глас на мисълта, която я преследваше през цялата вечер.

Джош забави крачки само за момент, после каза:

— Малко хора знаеха. Не беше за много дълго.

— Видях ви да танцувате тази вечер. Изглеждахте много... близки.

Думите струваха на Мегън стъпкване на гордост, но някакъв незнаен импулс я накара да попита за степента на чувствата на Джош към редакторката от вестника.

— Лора е красива, интелигентна жена. Харесвам я. Сега ми е добра приятелка.

В сърцето на Мегън забушува болка от ревност и тя отчаяно се опита да я задуши. Тя не го искаше. Тази разходка по плажа, под луната и звездите, бе само част от плана ѝ. Събитията се подреждаха прекрасно. Хората ги виждаха заедно. Един фотограф от Атланта ги беше снимал заедно със семейство Бишъп на вечеря. Снимката щеше да се появи в сутрешния вестник. След няколко дни Джош щеше да бъде точно в това положение, в което тя го искаше — да си мисли, че го обича, когато всъщност не беше така. Мегън реши, че безумният прилив на ревност е страничен ефект от това, че се вживяваше в ролята си.

— Изглеждахте омаяни един от друг — забеляза тя с престорено безразличие. — Сигурен ли си, че пламъците вече не горят?

Джош спря и се обърна с лице към нея.

— Нито дори една искрица — каза тихо той. — Мегън? — Когато тя вдигна предпазливо глава, Джош продължи: — Има само една жена, която ме омайва.

Устните му се приближиха към нейните спокойно и уверено, излъчвайки електричество, което я правеше слаба и трепереща.

— На теб ти е студено — рече той, като разбра погрешно треперенето ѝ. — По-добре да се връщаме назад.

Смениха посоката. Нямаха кой знае колко да вървят, тъй като бунгалото им се намираше между тях и главната група от сгради.

— Този следобед се обадох в офиса. Хората от Диксиленд не биха могли да бъдат по-доволни — каза ѝ Джош.

— Добре. Чувствам се виновна. Днес нито веднъж не съм помислила за хората си. Предполагам, че трябва да им се обадя утре сутринта.

— Ти си във ваканция.

— Ти също, но си проверил. Твоят бизнес означава всичко за теб, нали?

Познаваше по-добре от всеки друг неразумните изисквания, които той поставяше на служителите си, макар и това да не бе причината за въпроса ѝ. Просто искаше да знае какво го мотивира.

— Бизнесът ми означава много за мен, да. Започнах от нищо и направих нещо голямо. Това е всичко, което имам да покажа за целия си досегашен живот.

Думите му звучаха почти със съжаление, но Мегън прогони тази мисъл като нелепа. Всички знаеха, че Джош Бенет е човек на безумната амбиция дотолкова, че изключва всички останали.

— Къде си израснал?

— В Западна Вирджиния. Баща ми работеше в мина за въглища и умря, когато бях на десет. Силикоза, създадена от хората болест. Тогава се заклев, че дори и да ми се наложи да гладувам, никога няма да сляза в проклетата мина.

Мегън усети желязната решителност в гласа му и си го представи като момче — див, изпълнен с горчивина, неуправляем и враждебно настроен. Да, това описание прилягаше на мъжа, какъвто бе израсъл. Леко я изненада фактът, че не знае нищо за детството му, но все пак инстинктивно усещаше, че не е било привилегировано.

— И си бил само дете?

— Да, и слава богу. Мама и без това доста се затрудняваше да ме храни. Тя готвеше и сервираше в един ресторант. В повечето вечери ми носеше остатъци, за да се нахраня.

Бяха стигнали моравата пред бунгалото. По мълчаливо съгласие Джош пусна сакото и обувките на тревата. После се облегна на

стъблото на едно дърво и притегли Мегън в прегръдките си. Брадичката му се опря на темето ѝ и той продължи:

— Един ден, между училището и работата ми в една газостанция, отидох в ресторанта. Един от синовете на шефа ми тормозеше мама, че не е побързала достатъчно със сандвича му със сирене. Той беше истинска шушумига; грубиян, който се отнасяше високомерно с всички. Беше по-голям на години и по-едър от мен, но аз му вдигнах задника от онзи стол и го напердаших здравата. — Джош се изсмя тихо и гърдите на Мегън завибрираха до неговите. — Нищо не би могло да ми достави такова удоволствие. — После сложи пръст под брадичката ѝ и я повдигна. — Нищо, освен да се любя с теб — прошепна и я целуна силно.

— Къде е майка ти сега? — попита Мегън, останала без дъх, след като устата ѝ се освободи.

Учудена от чувствения талант на устните му, тя ги проследи с върха на пръста си. Те се свиха в тънка горчива линия.

— Умря две седмици преди да завърша гимназия. — Джош се засмя тъжно. — А амбицията на живота ѝ беше да ме види завършил.

— Какво направи ти тогава?

Неочаквано Мегън жадуваше да научи повече за него. Не знаеше нищо за живота му отпреди нощта, когато се бяха запознали. Дори и последните години представляваха истинска пустиня в това отношение. Всеки път, когато Джеймс се опиташе да каже нещо за работодателя си, тя бързо променяше темата. А сега, съвсем необяснимо, ѝ се искаше да знае всичко.

— Обикалях и се хващах на кратковременни работи, докато спестих достатъчно пари, за да се запиша за един семестър в колежа. Убедих един проповедник да ми позволи да живея в мазето на църквата му в замяна на това да върша църковна и градинска работа. И ако в мен има и капка приличие, то се дължи на него и на жена му, които ме хранеха по веднъж на ден и ме обичаха въпреки лошотията ми. Но както и да е — въздъхна той, — успях някак да завърша училище, да получа заем и да основа компанията си.

— Май пропускаш трудностите. Едва ли е било толкова лесно — рече нежно Мегън и отмахна един тъмен кичур от челото му.

— Не беше. Работех като дявол. — Широката му усмивка преряза сенките по лицето му като бяла светкавица.

— Какво предизвика интереса ти към рекламата? Изобретателен ум? Артистична природа?

— Едва ли — засмя се той. — Съвсем случайно научих, че съм роден за това. Давах успешни идеи за популяризирането на мероприятия в колежа, дори и в църквата, където живеех. Когато ми хрумнеше нещо, го описвах на някой художник, който правеше табелите и афишите. Обикновено давах идеята, но натоварвах някой друг с тичането. — Целуна я по челото. — И все още го правя.

— И то ти се отплаща. Сега си много богат.

— Богат ли? Да, предполагам, че съм. Но парите никога не са означавали много за мен. Не липсата им ме вбесяваше, а униженията, които човек трябва да търпи, защото е беден. Когато погледнах кашата, която бях направил от лицето на онова копеле — момчето, което тормозеше майка ми в ресторанта — се заклевх пред него и пред себе си, че никога повече няма да позволя на някой да оскърбява мен и хората ми.

— Едва ли има някаква опасност от това. Ти си твърде силен. — Мегън го знаеше от личен опит. — Ти си изпълнение на американската мечта. Имаш всичко, което искаш.

Джош хвана лицето ѝ между дланите си и го повдигна към своето.

— Не, Мегън. Налагаше ми се да мина без това, което исках най-много, и то само защото нямах друг избор.

Устните му се сляха с нейните жадно, грубо, болезнено. В един момент Мегън осъзна, че приема целувката му прекалено охотно. Пръстите ѝ се заровиха в косата му и притеглиха главата му още повече. Телата им се притискаха едно в друго с необуздано желание.

Докато устните им се мъчеха да задоволят ненаситната си жажда, ръката на Джош се плъзна по ръката ѝ, докато стигна до външната част на гърдите ѝ.

Тя изстена името му с умоляващ звук. След като получи това разрешение, той не чака повече, за да пъхне ръката си под леката материя. После обхвана гърдата ѝ и я замачка нежно, претегли я внимателно в дланта си и опита чувствителността ѝ, като постепенно стигна до върха ѝ, който сякаш се протягаше да достигне галещия му пръст.

— Позволи ми да те любя, Мегън. Искам да видя това, което докосвам. Искам да го поема в устата си.

— О, Джош! — изстена тя.

Ръцете ѝ намериха пипнешком копчетата на ризата му и ги извадиха от илиците. Тя вдиша дълбоко упойващото му ухание и позволи на жадуващите си пръсти да го докоснат. Косъмчетата там бяха меки, кожата — топла, а мускулите — силни.

Копнееше за него. Докато ръцете му ставаха все по-дръзки в търсенето си, чувствата ѝ крещяха за задоволяване на бясното желание, което Джош беше запалил четири години преди това. Устните му, които жигосваха шията ѝ с целувки; ръцете му, които възбуждаха зърната на гърдите ѝ до болезнена нужда; любовните думи, които изливаше в ухото ѝ — всичко това заплашваше да провали замисъла ѝ.

Знаейки, че трябва да се оттегли сега, за да не бъде безвъзвратно загубена, тя го направи постепенно. Ръцете ѝ все още бяха на гърдите му, но ги бутаха.

— Джош, стига толкова, моля те!

Главата му се удари в стъблото на дървото и неравното му дишане прозвуча с устрема на вятъра. В този момент Джош, като че ли слизаше бавно на земята. Ръцете му се отпуснаха безжизнено. Гъстите мигли засенчиха очите му.

Неочаквано Мегън усети непреодолима нужда да го утеши. Помъчи се да я задуши. Той беше врагът. Беше решила да го разгроми по единствения начин, който знаеше; като използва оръжието, което притежава. Тъжните истории от младостта му не можеха да разколебаят решителността ѝ или да променят мнението ѝ. Той носеше отговорност за постъпките си. Тъй като вече не беше жертва на нещастни обстоятелства, можеше да прави избор. Заслужаваше възмездие и тя бе твърдо решена то да го застигне.

И все пак ѝ бе трудно да си спомни всичко това, когато той отвори очи и ѝ се усмихна криво.

— След всичко, което се случи вчера следобед, си обещах никога да не се опитвам да те убеждавам. Така и не мога да си обясня защо съм дал такова глупаво обещание.

Мегън му се усмихна сковано в отговор, но той като че ли не го забеляза и продължи:

— Трябва да си лягаш. Имам големи планове за утре.

Големите му планове започнаха в седем сутринта, когато почука силно на стъклената врата на терасата ѝ.

— Събуди се, поспаланке! Денят ни се изплъзва.

— Сигурно се шегуваш — промърмори тя, отвори очи и потвърди това, което си мислеше: беше твърде рано за ставане. Все пак беше във ваканция!

— Мегън! — изрева Джош иззад прозрачните завеси; единствените, които беше дръпнала на широкия прозорец.

Тя се измъкна изпод леките завивки, протегна ръцете и краката си и отиде до прозореца. След това дръпна завесите и го погледна сърдито.

— Ама че си смел — промърмори срещу стъклото.

— Ти също, щом ми идваш облечена така — рече Джош с лениво нахалство, което подхождаше на стойката му зад стъклото.

Кехлибарените му очи зашариха по тялото ѝ, като се спираха на някои места, които откликваха сякаш по заповед. Батистената, дълга до бедрата нощница не бе в състояние да прикрие изпъкването на зърната ѝ, които Мегън осъзна, че в момента се виждат като две тъмни сенки под прасковената материя. Беше още по-ужасена, когато видя, че бикините ѝ, вместо да скриват най-интимните ѝ части, само привличат погледа му към тях.

— Мога ли да вляза? — попита дрезгаво той.

Мегън можеше да му откаже толкова, колкото можеше да разпери криле и да полети. Очите ѝ останаха приковани в неговите, докато отваряше плъзгащата се врата. Той влезе вътре и докато морският бриз ги галеше и превръщаше завесите в корабни платна, двамата продължиха да се гледат жадно един друг.

Джош беше облечен за бягане, с потник и къси гащета. „Кой мъж, освен Джош Бенет може да си позволи да се облече в яркочервено?“, запита се тя. И все пак цветът подчертаваше ореховокафявия оттенък на кожата му, а изрязаният потник разкриваше гъстата растителност на гърдите му в крещящ показ на груба мъжественост.

Мегън копнееше да докосне извивките на твърдите му бицепси, напълно голи, ако не се смятаха презрамките на потника му. Дългите

му бедра, изпъкналите прасци и прекрасно изваяните крака също бяха голи, обути само в бели спортни обувки. Той не беше човек, който бяга веднъж месечно. Мегън виждаше, че приема това на сериозно.

— Добро утро, малко момиченце. Искаш ли да излезем да си поиграем? — попита той. Очите му се плъзнаха по разрошената ѝ коса и на устните му се появи любяща усмивка.

— Мама ми каза да не си играя с по-големи момчета — отвърна Мегън в същия тон. После се завъртя предизвикателно, отметна глава назад и вирна нос.

— Трябваше да послушаш майка си — каза той, сграбчи я за гърба на нощницата и я спря.

После я хвана над лакътя и я дръпна към себе си. Получи се удар, от който и двамата останаха без дъх. Или може би от близостта на телата им, които бяха облечени твърде оскъдно, за да не могат да забележат очевидните разлики, каращи очите им да се замъгляват така?

— Игричките с момчета на моята възраст могат да се окажат направо безразсъдни — прошепна Джош.

Устата му срещна нейната с грубост, укротявана от нежност. Устните им се докосваха, притискаха се и се сливаха. Езикът му преодоля преградата на зъбите ѝ и докосна дразнещо върха на нейния, а след това се завъртя, докато се увери, че е пълен победител и му се полагат привилегиите, които вървят с титлата. Накрая лениво, умело и щателно проучи завладяната територия.

Джош вдигна неохотно глава, като полагаше малки влажни целувчици, които имаха действието на успокояващ балсам за подутите ѝ устни. Ръцете му се плъзнаха надолу по нейните и той потърка длани от двете страни на гърдите ѝ.

— Тази сутрин имах намерение да правя упражнения — промърмори Джош.

— И трябва да го направиш.

Устните ѝ се намираха пред силната му шия и тя се наслаждаваше на уханието на лосиона и на вкуса на кожата му.

Той склочи ръце зад кръста ѝ и се наведе назад, за да я погледне.

— Но ако не изляза отук и ако ти не изтриеш това нацупено изражение от лицето си и не си сложиш малко повече дрехи, когато свърша с теб, вече няма да имам енергия и да пълзя, камо ли да

пробягам няколко мили. — Целуна я по върха на носа и отпусна ръце.
— Идваш с мен, нали?

— За няколко мили?

Джош се засмя.

— Една миля?

— Половин — примири се Мегън.

— С такива тренировки никога няма да участваш в маратон.

— И слава богу. Почакай тук да се преоблека.

Мегън отиде бързо в гардеробната и затвори вратата след себе си.

— Как спа? — извика тя, докато сваляше нощницата и бикините си.

Мисълта, че е гола само на няколко крачки от него, я караше да се чувства леко замаяна. Какво ли щеше да направи той, ако... Какъв глупав въпрос! Мегън знаеше с точност какво можеше да ѝ се случи.

— Прекарах ужасна нощ. Само с чифт чорапогащи за компания.

Мегън чу как пружините на леглото изскърцват и се досети, че може би той е седнал на него.

— О? Мислех си, че стаята ти е много удобна.

Тя се спря, докато обуваше късите си гащета, и се заслуша за отговора му. От другата стая долетяха серия от цветисти ругатни, след това неохотният отговор:

— Болката ми нямаше нищо общо със стаята.

Тъй като се чувстваше в безопасност зад вратата, Мегън се усмихна дяволито:

— Не е било нищо сериозно, надявам се.

— Знам идеалното лекарство. Излез и ще ти покажа какво е то.

До този момент Мегън вече си бе сложила сутиена за упражнения — два пъти седмично ходеше в един фитнес център в търговската част на града — и тениска без ръкави в тон с гащетата. Около челото си бе намотала памучно шалче, за да държи косата ѝ прибрана и да попива потта. Тя смело прие предизвикателството на Джош и влезе в спалнята.

Беше опрял гръб на тапицираната табла на леглото и се бе проснал точно на разбърканото място, където беше спала. Отпуснатата поза бе в пълно противоречие с адския огън в очите му, което не оставяше никакво съмнение за какво лекарство говори.

Мегън направи високомерна физиономия и сложи ръце на хълбоците си, като пусна обувките и чорапите, които носеше.

— Е?

Джош скочи от леглото, грабна я през кръста, повали я върху завивките и я притисна с тежкото си бедро. Писъкът ѝ прониза въздуха.

— „Е?“ Това ли каза? „Е?“ — попита той и гризна кожата в основата на врата ѝ.

— О, Джош, моля те! — рече тя, полусмеейки се, полупищейки. — Гъделичкаш ме! — После се загърчи и замята ръце и крака, доколкото можеше.

— А-а, внимавай с тези колене. Не искаме да повредим нещо, което после може да ни потрябва, нали?

Той се намести върху нея и притисна ръцете ѝ. Мегън лежеше неподвижно и само гърдите ѝ се движеха учестено. Изражението му стана сериозно.

— Ти си наистина великолепна — рече той с небивала нежност. — Великолепна, интелигентна, сладка и дяволски секси.

Постепенно се наведе над нея, като ѝ позволяваше да свикне с тежестта му. Целувката му беше нежна. Устните му си играха с нейните, докато Мегън изстена от удоволствие. Зъбите му я погризваха лекичко. След това езикът му се гмурна във влажната ѝ уста. Когато накрая вдигна глава, я попита:

— Готова ли си?

— За какво? — попита тихо и дрезгаво тя.

Белязаната му вежда се повдигна присмехулно.

— За бягане.

По лицето ѝ плъзна руменина:

— А, да бягаме. Разбира се, да, да бягаме. Да, готова съм.

Той се засмя.

— Освен... освен с обувките.

Все още не се беше окопитила, след като цялото му тяло я беше притискало върху дюшека, а голите им бедра се бяха галили едно друго.

— Позволи ми.

Той се протегна и взе чорапите ѝ, без да я освобождава от праметнатия си върху нея крак. Мегън се опря на лакти, за да гледа.

— Този лак за нокти ми харесва — отбеляза Джош, наведе се и целуна леко пръстите на краката си. После се изправи, нахлузи ѝ чорапа и прибави: — Почти толкова, колкото ми харесват очертанията на зърната ти под тази тясна тениска.

Мегън нямаше време дори да ахне от изненада. Джош се наведе назад и започна да прави със зърната ѝ същото като с пръстите на краката ѝ, докато я остави без дъх.

Тя остана като вцепенена, докато ѝ бяха обути чорапите и обувките и връзките бяха вързани с умели пръсти.

— Ето — каза той, изправи се и я издърпа да стане. После я шляпна отзад, като не ѝ остави никакъв избор, освен да излезе рязко от трансa си. — Ще ти дам преднина.

След като потичаха известно време, стана ясно, че Мегън е подобра бегачка, отколкото той е очаквал. Джош ѝ се усмихваше широко, докато бягаха по обляния от зората плаж. Беше рано и наоколо нямаше никой. След около миля и половина Мегън се измори и започна да изостава.

— Ти продължавай. Ще те почакам тук.

Джош ѝ махна и продължи да бяга по сякаш безкрайния плаж, докато накрая се превърна в тъмна точица на фона на белия пясък. Мегън забави крачка и позволи на пулса си да се нормализира постепенно. После прави на пясъка коремни преси и упражнения за разтягане, като периодично проверяваше дали има някакви признаци, че Джош се завръща.

След като приключи, тя седна на влажния пясък, събу обувките си и протегна крака пред себе си. Загледа се в безкрайните шарки на вълните по водата. Не знаеше колко дълго е бягал Джош, но чак след половин час го видя да се връща.

Когато се приближи тичешком към нея, разхвърляйки пясъка около себе си, дишането му беше учестено. Той смъкна потната си тениска и я захвърли към нея, но Мегън успя да я избегне.

— Хайде — рече задъхано Джош, като все още бягаше на място. Наведе се, сграбчи я за китката и я изправи на крака.

— Какво правиш? — засмя се тя и залитна. Джош се отправяше към приборя.

— Не! — извика Мегън, като се опитваше да изскубне ръката си от железния му юмрук.

— Защо не? Това е прекрасен начин да се поохладим.

— Аз съм се охладила, охладила съм се!

Мегън се смееше толкова силно, че едва вървеше. Така и не разбра как Джош е успял, без да я пуска, да подскочи първо на единия, а после и на другия си крак и да си събуе обувките.

— Пусни ме! — изкрещя тя за последен път и се озова във водата.

Играха си в прибоя, докато накрая легнаха изтощени в плитчините и оставиха вълните да смият натрупаната им умора и потта.

— Ако в Атланта имахме океан, щях всяка сутрин да бягам по брега — рече Джош, докато лежеше по гръб и присвиваше очи срещу току-що изгрялото слънце.

Мегън копнееше да докосне изваяните му скули и тъмните клепки над тях. Мокрите гащета прилепваха по тялото му и очертаваха всичко за любопитните ѝ очи. Широките му гърди, плоският му корем, големината на неговата мъжественост бяха несъзнателно изложени, за да може да ги огледа.

Тя се изтърколи по корем и опря брадичка на сгънатите си ръце.

— Значи си голям запаянко по упражненията?

— Аха.

— Откога?

— Отдавна. Едно от първите неща, които направих, когато компанията стана достатъчно голяма, за да е оправдано, и правехме достатъчно пари, за да си го позволим, бе да подсигурия членство за всичките ми служители в един от гимнастическите салони в търговската част на града. Насърчавах ги да ходят там по няколко пъти седмично за по един час, дори и когато се налагаше да излизат по-рано от работа.

При тези думи Мегън вдигна рязко глава и погледна невярващо Джош. Очите му все още бяха затворени.

— Джеймс... — Тя облиза устни. — Джеймс никога не ми е споменавал за гимнастически салон.

Джош присви очи срещу яркото слънце.

— Знам. Карах го да ходи, Мегън. Той повече от всеки друг имаше нужда от упражнения. Но всеки път, когато му го споменавах,

той ме отпращаше с шега и с обещания, че някога ще намери време. Доколкото знам, никога не успя.

Мегън се втренчи неவிждащо в широкия плаж.

— Аз също не знам за такова нещо — каза тихо тя.

Лежеше, опряла глава на ръцете си, и позволяваше на солената вода да се излива с масажирани движения по тялото ѝ.

— Хей, заспа ли или се удави? — попита Джош минути по-късно.

Мегън разпръсна мислите си с усилие на волята. После се изтърколи на една страна и му се усмихна.

— Нито едното, нито другото.

— Хайде тогава. Снощи, докато вървах, за да разсея... хм... объркването си, намерих нещо, което мисля, че ще ти хареса.

Взеха обувките, чорапите си и потника му и се насочиха към гората, която се намираше на около сто ярда от брега.

— Къде, за бога, ме водиш? — попита Мегън, докато вървяха по меката трева. Въпреки огромните дървета, които се възвисяваха над нея, горската растителност не можеше да поеме много светлина, но все пак беше блестящо зелена.

— Ето там — отвърна гордо той и направи широк жест.

После се поклони учтиво, превивайки кръст. Зад него стоеше гигантски дъб, от разперените клони, на който висеше къдрав мъх. На един от клоните беше вързана люлка. Въжето, на което висеше, беше дебело колкото китката на Мегън. Дървената седалка бе около два фута дълга и един фут широка. Въжето беше промушено през дупки в двата края на седалката и завързано на възли отдолу.

— Люлка! — извика радостно тя и се втурна към нея. Когато стигна дотам, грабна въжетата и отметна глава назад, за да погледне през листатите клони на дървото. Слънцето се процеждаше през тъмнозелената шума и образуваше интересни шарки на синьото небе. — Обожавам я!

Джош се усмихна доволно, пусна обувките си на меката трева и тръгна към нея. Когато се приближи, я избута настрана и седна на дървената седалка.

— Мислех си, че тази изненада е за мен — рече раздражено тя.

— Така е. Седни в скута ми. — И той потупа голите си бедра.

— Не мога да се люлея така. Ще падна.

— Не, няма да паднеш.

Тя пристъпи неохотно напред, обърна се с гръб към него и седна на скута му. За момент Джош не каза нищо. Когато проговори, в гласа му се чувстваше присмех:

— Мегън?

— Да?

— Права си. Така ще паднеш. Обърни се.

Мегън скочи и се завъртя на сто и осемдесет градуса.

— Искаш да кажеш... с л-лице към теб?

Той я посочи с показалец и затвори едното си око.

— Сега вече схващаш картината.

Очите ѝ, сякаш по своя воля, се насочиха към скута му. Преглътна мъчително. Точно както бе предполагала, мокрите гащета прилепваха плътно до тялото му и правеха мъжествеността му крещящо очевидна.

— Мегън.

Той изрече името ѝ нежно, но повелително и я принуди да вдигне очи към него. Мегън усети как се свива до размерите на отражението си в очите му. Златистите ириси я обгърнаха и тя се озова в тях. Пристъпи напред като хипнотизирана. С негова помощ постави първо единия, после и другия си крак върху неговите и седна на бедрата му с лице към него.

— Сложи ръцете си около врата ми и се дръж — каза ѝ той.

Мегън се подчини като насън. Мускулите на ръцете му се свиха, когато хвана въжетата. Усети как и мускулите на бедрата му под нея се раздвижват, докато правеше крачки назад. Той се придвижи назад колкото можа, докато тялото му застана изправено и под остър ъгъл. Мегън се държеше здраво за него, а пръстите на краката му едва докосваха земята.

— Готова ли си? — попита той.

— Да! — викна развълнувано Мегън.

Джош вдигна краката си и двамата полетяха. Смехът и радостните им викове стреснаха двойка сини сойки в гнездото им на дървото. Едната от тях им кресна сърдито, но лудото биене на сърцата им пречеше да чуват.

Когато се залюляха, Джош изнесе гърди напред, за да им даде инерция по пътя надолу. Всеки път, когато се докосваха с тези на

Мегън, тя настръхваше. Мократа ѝ тениска се беше изпънала и му позволяваше да се любува на гърдите ѝ. Изпъкналите ѝ връхчета бяха очевидно доказателство за възбудата ѝ.

Когато изпълняваха обратната дъга, Джош се наведе назад и тя легна върху него сякаш за цяла вечност. По време на тези безкрайни секунди теглото ѝ я натисна надолу, докато мъжествеността му се пъкна коварно между бедрата ѝ.

Люлеещите се движения на телата им превърнаха усещанията ѝ в изгаряща вихрушка от желание. Кипящите чувства замъгляваха разума ѝ. Тя хвана с едната си ръка косата на Джош. Глезените ѝ се кръстосаха зад хълбоците му. Очите им предаваха страстни съобщения, докато жарта обезсили и двамата.

Когато Джош започна да забавя люлката, устните му се сляха с нейните. Ръцете му все още държаха въжетата, но даже и без тяхното насърчаване тя премести бързо тялото си по-нагоре и притисна гърди в неговите. Люлката се плъзгаше все по-бавно към земята, но душата на Мегън още се рееше някъде.

Накрая люлката спря. Едва тогава Джош пусна въжетата и уви ръце около нея — едната около раменете, а другата около хълбоците ѝ.

Очите му останаха затворени. Опря чело в челото на Мегън, като дишаше тежко.

— Моя Мегън — прошепна той.

Устните ѝ се плъзнаха по твърдата му буза и вкусиха солта на океана. Думите му звучаха толкова тихо, че ѝ се налагаше да се напрегне, за да го чуе.

— Нощта, когато се омъжи за Джеймс, ми се струваше, че ще полудея.

ОСМА ГЛАВА

Сърцето на Мегън заби толкова бързо, че ѝ се струваше, че ще изскочи от гърдите ѝ. Дватамата стояха неподвижни, безмълвни, притиснати един към друг. Мегън не вярваше на това, което току-що беше чула, но това не попречи в душата ѝ да забушува вихрушка от чувства.

Накрая той вдигна глава и я погледна мрачно.

— Напих се до забрава и продължих така три дни, като карах само на дози уиски, приемани на равни интервали.

— Ти дойде на сватбата — рече Мегън с чужд глас.

— Да. Стоях там и те слушах как се вричаш да бъдеш жена на друг; да бъдеш негова с всичко, което включва тази дума.

Като балансираше върху тясната дървена седалка, той вдигна едната си ръка нагоре и с изключително изящно движение очерта лицето ѝ.

— Още не знам как останах неподвижен и позволих това да стане. Бог ми е свидетел, че ми се искаше да изтичам пред онази църква, да те отвлека от него и да те взема за себе си.

Тя допря страна в дланта му и затвори очи.

— Когато се запознахме, ти знаеше, че ще се омъжвам за него. Знаеше го и когато ме последва навън в беседката.

— Да. И в този момент може би все още се подчинявах на някакъв инстинкт. В момента, в който те видях, се почувствах така, сякаш съм улучен точно между очите, но не можех да повярвам. Ти... На колко години беше тогава? На двадесет и пет? — Мегън кимна и той продължи: — Бях с цели десет години по-възрастен от теб. Бях се борил, за да се измъкна от нищетата. Бях груб, подъл, похабен. На зверове като мен просто никога не се случва да се влюбят от пръв поглед. — Джош я докосна леко с устни. — Но веднага щом те целунах, разбрах, че е вярно.

— Не биваше да ти позволявам. Аз принадлежах на Джеймс.

— Знаех, но не желяех да го приема. И то в продължение на месеци. — Той улови един кичур от косата ѝ и го нави на пръста си. — След това започнах да се проклинам, че съм такъв глупак, и започнах да излизам и да спя с всяка жена, с която можех.

Джош започна да си играе с тениската ѝ, очевидно очарован, че всеки път, когато я дръпнеш, след това тя отново прилепваше до гърдите ѝ.

— Ти беше като болест, която не подлежеше на никакво лечение. Каквото и да правех, с когото и да го правех, копнеех до болка за теб, Мегън. — Гъстите му ресници се вдигнаха и очите му се впиха в нейните. — Веднъж вече положих невероятни усилия, за да те оставя да си отидеш. Втори път няма да си причиня подобна болка.

Мегън не бе в състояние да се съпротивлява, когато той разпери ръка върху гърба ѝ и я притегли към себе си. Устните му се впиха в нейните като нажежено желязо и я изгориха до дъното на душата. Той се отдръпна само за да направи пареща пътека надолу по шията ѝ с устните си. Мегън пусна врата му и се хвана за въжетата. След това отметна жадно глава и се наведе назад в открита покана.

Ръцете му се насочиха умело към гърдите ѝ и той започна да ги гали с бавни, уверени движения, които запалиха хиляди пламъци в тялото ѝ. Езикът му пробяга по ключицата ѝ, а после се спусна по-надолу и проследи извивката на гърдата ѝ.

— Джош! — извика тя, когато той стисна леко изпъкналото зърно между пръстите си и го покри с устата си. Мегън инстинктивно изви гръб напред и веднага усети, че той е възбуден колкото нея.

— Аххх! — изстена Джош, сложи глава на рамото ѝ и започна да диша тежко. Лицето му се изкриви в истинска болка, докато се мъчеше да овладее тялото си. Накрая въздъхна и вдигна глава.

— Трябва да се махнем оттук, освен ако не искаш изведнъж да се озовеш на шумата — рече нежно Джош.

В този момент Мегън нямаше нищо против да превърне в легло меката трева и балдахина на дъба. Добре че поне Джош не беше толкова импулсивен. Той стана и я остави да се плъзне бавно по тялото му, докато босите ѝ крака докоснаха земята.

— Освен това — каза той, докато се навеждаше, за да вземе обувките им — имам среща с Тери на полето за голф.

Един час по-късно Джош стоеше до мястото на плажа, което Мегън беше запазила за себе си. Тя лежеше по очи върху голяма хавлия, по която бяха разпръснати последната най-нашумяла книга, слънчеви очила, шишенце лосион против изгаряне с най-висока степен на предпазване, малка кърпа, хладилна чанта с три кутии безалкохолно и транзистор — накратко всичко, от което имаше нужда, за да прекара целия ден на плажа.

След бягането се бяха върнали в стаите си, за да си вземат душ, след това бяха закусвали с пълнозърнест препечен хляб, яйца на очи и пресни плодове с кисело мляко, които Джош беше поръчал да им се донесат на терасата.

Сега я попита:

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против да те оставя, за да играя голф с Тери?

Мегън имаше много против, задето я оставяше за следващите няколко часа, но вдигна поглед към него и се усмихна.

— Върви да поразкараш малката топка из игрището. И без това смятах да се пека цял ден на плажа.

Джош изглеждаше страхотно — в бели панталони, тъмносиня плетена риза и обувки за голф. Особено я вълнуваше мисълта, че той изглежда още по-добре без тях, само в тънки гащета за бягане. При тази мисъл кръвта във вените ѝ закипя; и то не защото слънцето биеше в гърба ѝ.

Банският ѝ костюм не можеше да я запази кой знае колко от изгарящите лъчи. Беше го избрала, надявайки се, че ще придобие добър цялостен тен. Беше направен от плетена на една кука памучна прежда. Канеленият цвят беше в почти същия оттенък като косата ѝ, но без медните отблясъци. Само стратегическите части на костюма бяха подплатени с плат с цвета на кожата ѝ. Тесни лентички на хълбоците ѝ свързваха предния и задния триъгълник на долната част. Плетена връвчица свързваше изящните чашки на сутиена между гърдите ѝ. Друга минаваше зад врата ѝ.

Мегън си помисли дяволито, че на Джош ще му се отрази добре, ако тя се обърне и му позволи да види предната част. Може би тогава нямаше да има чак толкова желание да я оставя, за да играе голф. Но вместо това засенчи очи от силното слънце и попита:

— Ще ми направиш ли една услуга, преди да тръгнеш?

— Само я назови.

— Можеш ли да ми намажеш малко лосион по гърба, без да си напълниш обувките с пясък? Ако не се предпазя от изгаряне, през останалата част на уикенда няма да мога да се помръдна.

Той седна до нея, наведе се към ухото ѝ и прошепна:

— Това не е услуга. Това е привилегия. И то такава, за която смятам, че много мъже биха убивали.

Ръцете му размазаха лосиона по гърба ѝ със силни, масажирани движения. После минаха през тънката връвчица и стигнаха до кръста ѝ. Магическите му пръсти ѝ донесоха тежка леност, която я прикова към хавлията. Но летаргията ѝ изчезна в момента, в който пръстите му се плъзнаха под долната част на банския ѝ.

— Джош!

— Хмм?

— Ти... слагаш лосион на това място, което няма да види слънце.

— О — каза той, докато пръстите му мачкаха нежно стегнатата ѝ плът. — Ами човек винаги трябва да бъде много внимателен.

„Ето нещо, което добре трябва да запомня“, рече си тя.

— Краката? — попита тихо Джош.

— Тъ... да, мисля, че ще е добре.

Джош стисна тубичката и нарисова по краката ѝ дълги бели следи от лосион. Ръцете му започнаха да го размазват по прасците ѝ. В сърцето ѝ се появи усещане за топлина и сигурност. Но когато Джош коленичи между глезените ѝ и се наведе напред, за да втрие крема в бедрата ѝ, бесният барабанен ритъм на сърцето ѝ отново започна. Думкането се отразяваше в твърдия пясък под нея и я караше да признава и поглъща собственото си вълнение.

Пръстите му се придвижиха нагоре и палците му се притиснаха в нежната кожа между бедрата ѝ. Подобно на устройства за търсене на топлина, те се приближиха съвсем близо до центъра, който пулсираше болезнено. Кожата ѝ излъчваше топлина. Зърната ѝ изпъкнаха от желание. Когато Джош бавно махна ръката си, Мегън остана с изгарящия копнеж, който умоляваше да бъде задоволен.

— Готово. — Нестабилността на гласа му подходеше на неравното ѝ дишане.

— Благодаря — прошепна тя.

— Сигурна ли си, че ще се чувстваш добре? Доста сме отдалечени от главната сграда. Защо не отидеш на басейна? Там около теб ще има хора.

— Аз съм голямо момиче — каза тя и се подпря на лакти. Веднага след това осъзна, че тази поза подчертава гърдите ѝ в малкия сутиен на банския.

— Виждам — промърмори Джош, а очите му пируваха с провокативната гледка. После се покашля и рязко извърна поглед. — Ще се върна колкото мога по-скоро. Запази ми място върху хавлията. Ако искаш да съм напълно спокоен, ако смяташ да ходиш на басейна, първо си смени банския.

— Поздрави Тери от мен и приятно прекарване.

Мегън му се усмихна широко, но беше изпълнена с разочарование, когато го видя да прекосява пясъка и моравата към бунгалото, за да си вземе сака за голф.

Учудена от моментното си чувство на загуба, тя се загледа в морето, без да го вижда. После силните слънчеви лъчи, шумът на вълните и нежно галещият я вятър я приспаха.

— Преча ли?

Мегън отвори с мъка клепачи и позволи през тях да проникне ивица ярка светлина.

— Какво? — попита тя, като се претърколи и седна, уморена и неориентирана.

— Спеше ли? Съжалявам — каза гласът.

Когато очите ѝ привикнаха с блясъка на слънцето, замъгленият образ на Лора Рей дойде във фокус.

— О, здрасти, Лора! — каза стеснително Мегън и придърпа връзките на банския си така, че да се покрие максимално. — Вероятно съм задрямала, но се радвам, че ме събуди. — Погледна раменете си и видя недвусмисленото розово, което можеше да означава слънчево изгаряне. — Ако стоя прекалено дълго на слънце, ще изгоря.

— Затова съм се увила като мумия — отговори Лора и се усмихна иззад модерните големи слънчеви очила и качулката на

тюркоазния, дълъг до глезените и с дълги ръкави плажен халат. — Имаш ли нещо против да седна?

— Разбира се, че не! — възкликна Мегън, засрамена от лошите си обноски.

След това събра нещата, разпръснати по хавлията, и Лора седна грациозно.

— Искаш ли нещо за пиене? — предложи Мегън и придърпа хладилната чанта до себе си. Тери беше проявил достатъчно предвидливост, за да снабди всяка стая с такава чанта. — Кола?

— Да, вървах доста дотук.

След като подаде на Лора една от кутиите с безалкохолно, Мегън отвори една и за себе си и огледа плажа. Наоколо не се виждаше никой.

— Мен ли търсеше?

Лора отпи от колата и поклати глава.

— Не, просто се разхождах по плажа. Когато те видях сама, си помислих, че това е удобен момент да се опознаем. Възхищавам ти се заради длъжността, която заемаш. Още откакто пристигнахме, чувам хората да си говорят за забележителната работа, която вършиш за УОНЕ.

— Благодаря ти, но не ми е удобно тъкмо ти да ми казваш такава неща. Изпитвам огромно възхищение от статиите ти. Сигурно е чудесно да пътуваш по целия свят и да ти плащат за това.

Лора сви рамене и отново отпи.

— Да, така е — каза замислено тя. — Особено когато нямаш с какво друго да се занимаваш — съпруг, деца и такива неща. Ти си тук с Джош. — И погледна към скритото между боровете бунгало.

Сами по себе си двете мисли изглеждаха несвързани, но след като знаеше за историята между Лора и Джош, Мегън разбираше, че не е така. Защо ли внезапно се бе почувствала като паднала жена, изправена пред светица? Испита желание да се покрие, сякаш почти пълната ѝ голота беше неприлична.

— Н-не точно с него. Отговарям за рекламите на Сийскейп. Джош е техният рекламен агент. — Мегън намираше погледа на Лора за объркваш и прибави, за да изглежда разказът ѝ по-вероятен: — Познавам Джош от години.

— Да, знам — отвърна Лора с тон, който показваше, че не вярва нито за момент, че съвместните им интереси за Сийскейп и дългото им познанство са единствените причини да бъдат заедно. — Покойният ти съпруг е работил за него. Джош често говореше за теб, докато бяхме...

Тя млъкна по средата на изречението и Мегън го довърши вместо нея:

— Когато бяхте сгодени?

Лора се притесни видимо.

— Откъде разбра? Джош ли ти каза?

Мегън разбираше тревогата ѝ. Подобно на всяка жена, и Лора не искаше миналите ѝ неуспехи да бъдат излагани в това, което в момента бе считано за състезание.

— Не, не — каза бързо Мегън. — Гейла Бишъп ми го спомена. До снощи не знаех.

Лора изглеждаше облекчена, но се засмя тъжно.

— Малко хора знаеха. Скъсахме, преди да обявим годежа. Джош... — Тя направи пауза, за да оближе устните си и Мегън изпита паника при мисълта, че събеседницата ѝ може да се разплаче. — Чувствата на Джош се промениха.

— Колко отвратително от негова страна — рече Мегън с повече враждебност, отколкото бе имала намерение.

Но реакцията на Лора я изненада.

— О, не, не. Не беше така. Оценявам откровеността му. Ако не беше постъпил честно, щяхме да се оженим, лека-полека да ставаме все по-нещастни и след това да се разведем с далеч повече дандания, отколкото би причинил един развален годеж.

— Как можеш да го защитаваеш? Това, което е направил с теб, само доказва какъв нагъл егоист е.

Лора Рей я изгледа продължително и както Мегън усети, твърде неодобрително.

— Нагъл ли? — рече замислено Лора. — Да, предполагам, че е такъв. Но също е и много мил. Струвало му е доста усилие да дойде при мен и да ми каже, че иска да прекъсне тази връзка. И пое цялата вина върху себе си. — Усмихна се тъжно. — Между другото в края на тази сцена аз го утешавах. Егоистичен ли? Да, такъв е, но не само за себе си. Егоистичен е за всички, които обича. Имал е трудно детство. Това, което има сега, е постигнал с упорит труд. Никога не е забравил

какво е да нямаш. И все пак е щедър до глупост — и материално, и със себе си.

Мегън не можеше да повярва, че говорят за един и същи човек. Джош винаги получаваше това, което искаше, и мачкаше всеки, който се изпречеше на пътя му. Не можеше да си спомни някога да му е отказвано каквото и да било. Всичко, което беше пожелавал...

Не. Имаше едно нещо, което желаше и не бе получил — нея. Но очевидно преценката на Лора беше повлияна от чувствата ѝ към него.

— Все още го обичаш, нали?

Мегън не бе възнамерявала да задава този въпрос. Той просто се беше изплъзнал от устните ѝ. Но за нейно облекчение, Лора като че ли не се обиди.

— Да — каза тихо тя и се втренчи в хоризонта.

Мегън започна да рисува с пръст някаква шарка по изпотената кутия с кола.

— Може би има надежда вие отново да се съберете.

Тази мисъл предизвика в гърдите ѝ пронизваща болка, която сега не искаше да анализира. Виденията как Джош прегръща, докосва и целува Лора Рей — или която и да било друга жена — със същата страст, както нея, я изпълваха с омраза. Защо?

Лора поклати глава и отново се обърна към Мегън. Усмивката ѝ беше нежна и примирена.

— Не. Няма. Аз съм доволна, че съм му добра приятелка. — Тя стана и изтупа пясъка от мястото на хавлията, където беше седяла. — През цялото време знаех, че Джош е влюбен в друга. В омъжена жена. Накрая ми го призна. Мисля, че винаги ще я обича.

Сърцето на Мегън подскочи и устата ѝ пресъхна. Лора попита:

— Ще бъдеш ли на вечерята на открито довечера?

Мегън успя само да кимне.

— Ще се видим тогава — рече Лора и тръгна обратно към централната част на курорта: висока, грациозна, самотна фигура.

Мегън седеше неподвижно, втренчена във вълните. Те донасяха на брега толкова много обещания, втурваха се напред с такова нетърпение и великата сила на океана беше зад тях. Но докосваха земята само за кратко, блестяйки с подобната си на дантела пяна, после се отдръпваха и оставяха след себе си единствено мокри следи.

Нима това беше същността на всички неща в живота — безкрайна, безплодна борба за значение?

Какво правеше тя тук? Защо си беше наумила да доведе докрай детинския си план за отмъщение? И щом ставаше дума за това, какво се мъчеше да направи? Кой щеше да е по-наранен? Имаше неприятното предчувствие, че ще е тя.

Мегън подскочи стреснато, когато нисък гръден глас попита съвсем до ухото ѝ:

— Може ли човек да се присъедини към тази забава?

Сложи ръка на гърдите си, за да спре лудото биене на сърцето си, обърна се рязко и едва не сблъска носа си с този на Джош.

— Ау! — рече той и я целуна шумно. Вместо костюма за голф носеше тъмночервен бански. — Какво правиш?

— Наслаждавам се на тишината и спокойствието.

Той седна до нея, прегърна я с една ръка през врата и наклони главата ѝ назад с юмрука на другата.

— Ако това е забулен намек да те оставя сама, нямаш късмет. Накарах всички на игрището да бързат, за да мога да се върна при теб възможно най-скоро.

Сля устните си с нейните и ги засмука нежно, сякаш се мъчеше да изтегли цялата ѝ сладост.

— Не си ли играл добре? — попита тя с малкото въздух, който ѝ беше останал.

— По дяволите, спечелих! Винаги играя, за да печеля, в противен случай не си струва да играя.

Думите му я разтревожиха и уплашиха, но нямаше възможност да ги прецени, тъй като Джош я притегли за още една умопомрачителна целувка. Той я наведе постепенно към хавлията, докато накрая легнаха на нея с преплетени ръце и крака.

— Как е гърбът ти? — попита Джош срещу гърдите ѝ.

— Малко е порозовял, но не ме щипе.

Той очевидно нямаше проблем със слънчевите изгаряния. Цялото му тяло беше тъмнобронзово. Растителността на гърдите му образуваше интересна шарка, която я заинтригува. Мегън я проследи колебливо с пръсти. Къдравата покривка се простираше широко в горната част на гърдите му и се свиваше надолу по тялото му в потъмна и по-гладка линия, която се губеше в гащетата. Пъпът му се

криеше в тази линия, но когато любопитните ѝ пръсти стигнаха до него, тя не можа да събере смелост да го докосне.

— Не хапе — промърмори Джош, хвана ръката ѝ и я насочи към дълбоката вдлъбнатина на корема си. — Имаш постоянната покана да ме докосваш по всяко време, по всякакъв начин и на всяко място, което искаш. Давам ти картбланш за тялото си.

При тези думи главата ѝ се замая от еротични мисли и тя зарови лице във вдлъбнатината на рамото му. Любознателните ѝ пръсти пропълзяха през тъмната копъринена растителност и започнаха да изучават малката вдлъбнатина, докато дъхът му секна.

— Легни! — заповяда ѝ той.

Мегън се подчини. Неистовото желание я правеше слаба. Очите ѝ се затвориха и тя позволи на тялото си да се отпусне. Предпочиташе да не мисли за това като за подчинение. Джош взе шишенцето с лосиона и каза:

— Така и не можах да си простя, задето не те намазах и отпред.

Дълбокият звук на гласа му я мамеше към по-дълбока отпадналост.

Ръцете му бяха като на талантлив скулптор, докато се плъзгаха по стомаха и корема ѝ, намазвайки голямо количество лосион. Силните и ловки пръсти разтриха тялото ѝ до линията на долната част на банския ѝ. Мегън се почувства разочарована, задето той не продължи пътя си по-нататък; но това трая само докато връзката на горната част се освободи от бързото му подръпване.

Тя отвори рязко очи. Джош махна малкото парче плат и я оголи за лъчите на слънцето. Беше се навел съвсем близко и я гледаше право в очите.

— Шшт! — рече успокоително той, целуна я нежно по устните и се изправи.

Мегън отново затвори очи, и то навреме, за да чуе богохулния му шепот, който звучеше някак почтително:

— Господи, Мегън, колко си красива! Представял съм си те хиляди пъти, но ти... ти просто си изящно направена.

Усети как върху върховете на гърдите ѝ се излива лосион. Джош се зае първо с едната, а после с другата, докато втри емулсията в гърдите ѝ с бавни движения. От време на време прошепваше по някой комплимент, но ръцете му говореха повече от думите. Изразяваше

обожанието си с докосване. Пръстите му предаваха съобщението, че я смята за шедьовър, достоен за неговото възхищение.

Когато я намаза цялата, освен мястото, където Мегън най-много копнееше да я докосне, той отдръпна ръце. Мегън отвори очи и го погледна умолително. Но нямаше защо да се притеснява. Той тъкмо изливаше лосион в шепите си и ги разтриваше една в друга. Когато ги намаза изцяло, ги постави върху гърдите ѝ. Мегън нададе дълъг нисък стон и неволно повдигна колене.

Ръцете му извършваха бавни кръгови движения. Зърната ѝ, които се триеха в дланите му, напъпиха от желание. Той започна да ги търка с хлъзгавите си палци.

— Джош! — изхълца тя.

— Колко са нежни! Колко са хубави!

Джош хвана нежно великолепните ѝ гърди в дланите си и ги оформи нагоре като конуси. Мегън сви юмруци до тялото си и като в сън замята глава наляво-надясно. В гърлото ѝ вибрираха ниски звуци и тя се чу да повтаря името му като в любовна молитва.

Когато Джош наведе глава и пое тъмното зърно в устата си, гърбът ѝ се изви на дъга и пръстите ѝ се заровиха в косата му.

— Да, да — насърчи го тя.

Но той отказваше да бърза. Устните му се движеха напред-назад по изпъкналото ѝ зърно, докато ѝ се стори, че вените ѝ ще експлодират. Езикът му се показваше, за да навлажни нежното, подуто връхче с нектара на устата си, докато го накара да заблести.

Ханшът ѝ се гърчеше в природния ритъм на езически ритуал. Темпото ѝ се засилваше с всяко засмукване на устата на Джош, с всяко бързо движение на езика му. Когато вече ѝ се струваше, че повече не може да издържи, той покри с длан пулсиращия център на нейното желание между бедрата ѝ, започна да натиска силно и ритмично и засмука зърното ѝ в горещата, влажна кухня на устата си.

Светът на Мегън избухна в светлина.

— Защо го направи?

Лежеше до него, свита на кълбо, и влажните им тела блестяха. Пръстите му се ровеха лениво в косата ѝ, а главата ѝ лежеше на гърдите му.

— Защото никога не си осъзнавала или поне не си била сигурна, че си сексуално същество. Сексуалността на човек не е нещо, от което трябва да се срамува, Мегън. Погрешното ѝ използване — да. Но ние сме създадени, за да търсим и намираме сексуално удовлетворение един от друг.

Мегън сгуши срамежливо лице до тялото му и Джош се засмя.

— Един урок засега ти стига — рече той и отново завърза горната част на банския ѝ. — Хайде. По-добре да те заведе вътре, преди да си изгоряла болезнено.

Помогна ѝ да си събере нещата и двамата тръгнаха към бунгалото ръка за ръка. Когато стигнаха до вратата на терасата, той я обърна към себе си:

— Давам ти един час. Ако дотогава не си свършила, ще дойда да ти изтъркам гърба, докато си под душа.

Мегън поклати глава. След това, което току-що бе преживяла, имаше нужда да помисли, да подреди нещата в ума си. Това, което Лора Рей ѝ бе казала, че Джош е влюбен в омъжена жена, не бе започнало да придобива смисъл, докато той не бе дошъл, за да утрои объркването ѝ по отношение чувствата му. Всичко беше в абсолютна бъркотия.

Нещата се изплъзваха от властта ѝ и тя не знаеше как да си я възстанови. Знаеше само, че в момента не може да стои гола под душа с Джош, без да започне да го моли да я докосне и целуне така, както го бе направил на плажа. На този етап времето, пространството и разстоянието бяха твърде важни за нея.

— Ще се видим след час. Предполагам, че облеклото не трябва да е официално.

Той кимна, но едва ли можеше да се каже, че умът му е в предстоящото парти или в това, което трябваше да облече. Обхвана лицето ѝ между дланите си.

— Току-що те вкусих, Мегън, и това само усили апетита ми. Искам те цялата.

И преди Мегън да успее да издаде и звук, Джош беше изчезнал в апартамента си.

Вечерята на открито, провеждана на една от широките морави, наистина не изискваше официално облекло, но както всичко в Сийскейп, притежаваше стил. Големите ями с въглища съдържаха безмерни количества печени ребра и говеждо. Планини от държани в лед и сварени до розово скариди чакаха да бъдат обелени и потопени в пикантен сос. На дълги маси с покривки на червени и бели карета стояха плата с пържени пилета, царевица с кочаните, издигащи пара бамя и ориз с подправки, печени сладки картофи, сочни дини, лакомства за всеки вкус, бисквити и царевичен хляб. И сякаш това не беше достатъчно — имаше и горещ коблер от праскови и орехов пай за тези, които обичаха сладко.

След вечерята Джош ѝ предложи да се поразходят из Харбър Таун. Мегън се съгласи с готовност и двамата потеглиха с кола, която Джош беше наел от курорта.

Харбър Таун имаше собствен фар и беше развит в търговско отношение комплекс, разположен на пристанището на Калибог Саунд. Създаденото от човешки ръце пристанище представляваше неправилен кръг, за да се предпази едно от масивните дъбови дървета на острова. Дървото се смяташе за нещо като талисман на острова и беше обкичено с малки бели лампички. На импровизираната сцена под клоните му всяка нощ свиреха и пееха различни изпълнители.

След като позяпаха витрините на редицата скъпи бутици, Джош и Мегън се поспряха да погледат шоуто. Професионален певец дрънкаше с китара в старанието си да свири в ритъм с двете млади момчета, които беше повикал от публиката. Те се кикотеха и бъркаха всяка трета дума от смешната песен, но на публиката това ужасно ѝ харесваше. Възрастни и деца се заливаха от смях на импровизираното представление, предизвикано от младия певец.

— Този отляво е истински лудетина — рече Джош. — Личи му по дяволития блясък в очите.

В непринудени моменти като този той беше коренно различен от заетия директор, за когото се говореше, че пипа с железни ръце в работата си. Зъбите му блестяха на слабата светлина. Косата му, разрошена от вятъра на пристанището, лежеше на тъмни разбъркани кичури по главата му и изкушаваше Мегън да ги докосне. Но мисълта, която ѝ хрумна, я разтърси из основи и тя я отпъди бързо.

— Краставите кози през девет планини се подушват — рече Мегън и го ръгна в ребрата. — Обзалагам се, че когато си бил на седем, си бил истински лудетина.

— Когато имах време — отвърна замислено той и я погледна с кехлибарените си очи, в които личеше, че изисква истината за следващия си въпрос: — Защо с Джеймс няхахте дете?

Стресната, Мегън заекна:

— Амии... почти... почти нямаше време. Той... той умря малко след първата ни годишнина.

— А планирали ли сте да имате деца?

Мегън така и не знаеше защо не му каза да си гледа работата. Чу се да изрича:

— Да, в по-далечно бъдеще.

Цялото тяло на Джош като че ли се отпусна облекчено. Макар и да я беше прегърнал през рамото, тя осъзна колко е бил напрегнат едва когато мускулите на ръката му се отпуснаха.

— Аз исках да имам деца.

Сега не гледаше към нея, а към двете хлапета, които тананикаха на сцената.

Въпреки буцата в гърлото си, Мегън попита:

— Защо тогава не си се оженил, за да ги имаш?

— Веднъж бях на крачка от това, но... — той сви лаконично рамене — ... не се получи.

— С Лора? — попита Мегън. Мъжът до нея кимна кратко. — Тя е прекрасна жена, Джош. Харесва ми.

— Не знаех, че я познаваш.

Той загърби сцената и се обърна с лице към Мегън. Сега вече беше привлякла цялото му внимание.

— Не толкова добре. Днес ме посети, докато ти играеше голф. Говори ми за теб.

— Какво ти каза? — попита тихо той, но Мегън успя да го чуе, въпреки гръмовитите аплодисменти, когато момчетата се връщаха при сияещите си родители.

— Че си много мил. Че си съжалявал, задето си я наранил. Че не си егоист.

— А каза ли ти защо е трябвало да я обидя и разочаровам така? — Мегън кимна, но не можа да отговори. — Защо, Мегън? Какво ти

каза Лора?

— Каза, че си бил влюбен в омъжена жена. — Думите проскърцваха през гърлото ѝ и се забиваха в него като бодли.

— Точно така.

О, господи, защо ѝ причиняваше това? Нямаше значение, нямаше значение. Думите завибрираха в главата ѝ, но нямаха никакъв смисъл. Имаше повече значение, отколкото бе предполагала. Това откритие ѝ донесе по-голяма болка, отколкото някога бе изпитвала.

— Все още съм влюбен в нея.

— Разбирам.

— Не, не разбираш, но започваш да се приближаваш до истината.

Тези загадъчни думи я накараха да го погледне. Веждата му с белега се беше повдигнала с недвусмислено немирство. Ъгълчето на устните му беше подвито и личеше, че едва сдържа смеха си.

— Тя вече не е омъжена.

Внезапно в гърдите ѝ се надигна гняв и унищожи всички остатъци от нежност, които се бяха натрупвали през последните два дни. Гръбнакът ѝ се скова.

— Защо тогава си даваш толкова зор с мен? Защо не доведе нея този уикенд и не ме остави на мира? Знаеш ли, направо си противен! Искам да кажа, умопобъркан...

Той я хвана здраво за ръцете и я разтърси леко, за да спре тирадата ѝ.

— Престани, Мегън!

Тя извърна очи и ги стисна силно. Джош стегна още малко ръцете си.

— Каза ли ти Лора кога съм развалил годежа ни?

Мегън отвърна хапливо, без да го поглежда:

— Не. Не пожелах да зная. Не ме интересуваше. Не ме интересува.

— На следващия ден, след като ти погребя Джеймс.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мегън се обърна към него и зяпна от изненада. Отвори широко очи и се втренчи в усмихнатото му лице.

— Искаш да кажеш, че... аз...

Ръцете му я поотпуснаха малко, а очите му, проблясващи като скъпоценни камъни, я поздравяваха за блестящото откритие.

— Исках да кажа това, което казах по-рано днес. Не ми беше приятно, че се омъжваш за Джеймс. Току-що бях намерил жената, която съм търсил през целия си живот. Това, че ти ставаше съпруга на друг, не ми попречи да те обичам, а само да те имам.

Джош я поведе през тълпата, която вече се разпръсваше, тъй като певецът пееше финалната си песен за вечерта.

— Да си вървим у дома — рече кротко той.

Докато вървяха обратно към колата, Джош продължи да ѝ обяснява:

— Около осем месеца след сватбата ти някой ми уреди среща с Лора. Не бях много навит да ходя. По това време не бях навит за нищо. — Прегърна я още по-здраво. — Но харесах приятния характер на Лора и това, че не искаше нищо от мен.

Отключи вратата на наетата кола и Мегън се качи бавно на мястото си. През няколкото секунди, които му бяха нужни, за да заобиколи колата, тя си пое няколко пъти дълбоко дъх. *Не можеше да бъде! Просто бе невъзможно! Дали Джошуа Бенет наистина ѝ казваше, че я обича?*

Той запали двигателя, изкара колата извън Харбър Таун и едва тогава заговори:

— Започнах да се виждам все по-често с Лора. Исках да имам деца. Нямах да стана по-млад. Тя изрази подобно желание — да се установи и да има дом и семейство. Твоят брак изглеждаше стабилен. Смятах, че съм те загубил завинаги и помолих Лора да се омъжи за мен.

Нощта беше абсолютно тъмна и не се виждаше никаква луна. Звездите блестяха ярко на небето, но едва проникваха през гъстите клони на дърветата от двете страни на пътя.

Мегън беше благодарна на тъмнината. Тя скриваше лицето ѝ от очите на мъжа, който я убиваше с всяка дума. Тази смърт беше безболезнена, прекрасна, но все пак тя умираше.

— Някакъв необясним инстинкт ме накара да помоля Лора известно време да запазим годежа си в тайна. След няколко седмици, преди дори да го бяхме обявили, Джеймс почина.

— А аз бях свободна — прошепна Мегън.

Той паркира колата възможно най-близо до бунгалото. След спирането на двигателя ги обгърна непроницаема тишина.

— И ти беше свободна. В деня след погребението казах на Лора, че не мога да се ожения за нея. Мислех, че има право на някакво обяснение. Не ѝ казах името ти, но смятам, че се е досетила.

Обърна се към нея и дрехите му прошумоляха. Пръстите му докоснаха разрешената от вятъра коса, паднала на бузата ѝ.

— Знаех, че ще отнеме много време, за да ме възприемеш като нещо друго, а не като натрапник, женкар и авантюрист, Мегън. — Поклати глава с крива усмивка. — Онази наша целувка в беседката бе един от най-върховните моменти в живота ми и все пак аз всеки ден се проклинах за нея. Ти завинаги реши, че съм човек, който би си играл с годеницата на приятеля си; вече не можеше да ме видиш в никаква друга светлина. Даваше ми добре да разбера какво е мнението ти всеки път, когато желях да установя връзка с теб след погребението. Накрая разбрах, че колкото повече се опитвам да те видя, толкова по-упорита ще ставаш. — Целуна я нежно по челото. — Това не е обвинение, а само установявам факт. Така че, колкото и трудно да ми беше, се отдръпнах и зачаках. Дадох ти три години. Имах желание да изчакам.

У Мегън се бореха противоречиви чувства. Не знаеше дали да се нахвърли върху него, да му каже, че не е сбъркал за непромененото ѝ мнение за него; или да се поддаде на убедителното докосване на пръстите му, които проследяваха дантеленото деколте на роклята, спускащо се съблазнително между гърдите ѝ. Устните му, допрени до въгълчетата на нейните, бяха непоклатимо убедителни.

Мегън така и не успя да вземе съзнателно решение. Джош я обърна към себе си и тя започна да се разтапя срещу горещото му тяло.

Притисна се до него, доколкото позволяваше тясната кола, усети страстта му до бедрото си и разбра, че и нейната е също толкова силна.

— Не ме карай да чакам още дълго, Мегън — насърчи я той с дрезгав шепот.

Помогна ѝ да излезе от колата и двамата тръгнаха забързано по моравата. Ръката му беше увита около талията ѝ и докосваше леко гърдата ѝ, гола под тъмносиния плат на бели точки. Те се запрепъваха през двора, като се смееха на нетърпението си.

Внезапно се спряха. На градинските столове пред бунгалото седяха две сенки. Едната стана и се чу гласът на Тери Бишъп:

— Ето ви и вас. С Гейла тъкмо смятахме да се откажем. Помислихме си, че ще е забавно да изиграем един бридж.

Семейство Бишъп смятаха, че ще е забавно до три и половина сутринта. Тогава Гейла събра злорадо центовете, спечелени от нея и партньорката ѝ Мегън. След това Мегън и Джош се погледнаха тъжно и си пожелаха набързо лека нощ.

След дългата нощ на другата сутрин станаха късно. Тъй като това беше последният им пълен ден на Хилтън Хед, искаше им се да правят колкото се може повече неща, но без да се изморяват за тържествения официален банкет вечерта.

Джош се обади на румсървиса и поръча закуската да им бъде донесена на моравата пред терасата на Мегън. Искаше им се едновременно да се насладят на всички удобства на Сийскейп и да останат максимално дълго сами.

— Какво ще правим първо? — попита той и заби зъби в хрупкавото, охладено парче сладък като мед пъпеш.

— Не съм пробвала онзи огромен басейн — каза тя.

Ризата му беше отворена и утринният бриз разбъркваше косъмчетата по гърдите му. Мегън си представяше как топлият ѝ дъх ги облъхва, за да види омайващото им раздвижване. Струваше ѝ се, че това е мечта.

— Добре, ще го опитаме, но се надявам, че банският, който носеше вчера, не е единственият, който си донесла.

— Не, защо?

Без да я изпуска от погледа си, той стана от стола си, заобиколи малката стъклена масичка и застана до нейния. После, без ни най-малко да се притеснява, сложи ръцете си на гърдите ѝ, неограничавани под свободния халат на райета във всички цветове на дъгата. Наведе се и устните му застанаха зад ухото ѝ.

— Нямам нищо против да предизвикваш най-ниските ми инстинкти, но не искам да го правиш с никой друг. Нямам намерение да ги делия с никого.

Часове по-късно, докато си спомняше думите му и се червеше, Мегън се питаше защо не се е обидила от собственическото му държане, както щеше да направи някога. Преди гръбнакът ѝ щеше да се извие на дъга и да настръхне цялата, като след това го направи на нищо с език, бърз и смъртоносен като на усойница. Но вместо това се беше наслаждавала на топлината на неговото отношение.

След като полежаха до басейна и се попекоха на слънцето няколко часа, двамата обходиха тенис кортовете. Но вместо да изиграят някой сет, си наеха двойно колело и поеха по една от безбройните пътеки за велосипедисти, които кръстосаха Хилтън Хед.

След няколко жизнерадостни минути, докато се опитваха да изравнят ритъма си на педалите, те се сетиха за нещо друго. Пътеката под дърветата беше сенчеста и прохладна.

— Предполагам, че ще си зле с равновесието, но не чак толкова — каза ѝ Джош през рамо. Беше заел предното място с хвалбите, че знае по-добре как да управлява колелото.

— Внимавай за онази дупка! — изкрещя Мегън.

Джош обърна рязко глава, точно навреме, за да избегне катастрофата, но тяхната безразсъдност даде повод за още една игрива размяна на обиди. Когато стигнаха до една по-усамотена част от пътеката, Джош спря колелото, помоли я да слезе и го опря на едно дърво.

— Хайде да се поразходим.

— Не казва ли същото гангстерът на друг гангстер, когато паркира колата до гората? — подразни го тя.

Но въпреки подозренията си тръгна след него през гъстата гора.

— Аха. Пригответи се за целувката на смъртта.

Той я притисна до едно дърво и я обездвижи с тялото си. Едната му ръка се уви около талията ѝ, а другата я хвана за брадичката.

Устните му се сляха с нейните силно, буйно и горещо.

Езикът му проникна в устата ѝ със сладки тласъци — ту насилствени, ту нежни. Когато нейният се включи в играта и дръзко проучи вътрешната страна на устните му, доволното му стенание прозвуча като сладка симфония в ушите ѝ. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу и нагоре по мускулите на гърба му и след няколко такива движения се спряха на кръста му.

Беше поставил краката си така, че едното му коляно се намираше между бедрата ѝ, а нейното — между неговите. И двамата бяха по къси гащета и по нервите на Мегън пропукваше статично електричество, разтърсваше я и я зареждаше. Джош задвижи малко коляното си и нежните косъмчета, които го покриваха, погъделичкаха изострената чувствителност на кожата ѝ. Когато Мегън плъзна коляното си нагоре, той изстена името ѝ и зарови лице във вдлъбнатината между шията и рамото ѝ.

— Толкова е хубаво, Мегън! Направи го пак. По-високо.

Мегън се подчини. Устата му се отвори срещу шията ѝ и езикът му я погали влюбено.

— Кожата ти е толкова нежна — прошепна дрезгаво той. — Нямам търпение да те усетя гола под себе си.

Джош се отдръпна, за да я погледне, и очите му се насочиха право към гърдите ѝ. Мегън просто беше нахлузила късите си гащета над банския и фината материя не можеше да скрие формата на гърдите или нахалните им връхчета. Джош наведе глава и целуна едното ѝ, прилично на копче зърно. После устните му се обърнаха навътре и той го засмука нежно.

— О, Джош, моля те!

Мегън не знаеше дали го моли да спре веднага, или да не спира никога. Може би действията ѝ говореха повече. Ръцете ѝ се плъзнаха надолу и стиснаха здраво мускулите на задните му части, които се свиваха и разпускаха конвулсивно, докато ханшът му се въртеше ритмично срещу тялото ѝ. Мегън намери голо място отзад на бедрото му и го стисна силно.

— Мили боже! — извика той и се отдръпна от нея. Дълго я гледа, като се мъчеше да си поеме въздух и мигаше, сякаш да се отърве от закриващо очите му було.

Когато се окопоти, ѝ се усмихна тъжно.

— Ще остареея и посивея много бързо, ако имаме твърде много от тези „разговори“. — Въздъхна. — Но не искам да се любим за пръв път върху легло от борови иглички. По-добре да се връщаме при колелото. — После я хвана за ръката и промърмори: — До Сийскейп има много път. Надявам се някой да не го е откраднал.

Наистина, когато минаха през последната преграда от дървета, мъж и жена оглеждаха велосипеда. Едва ли възнамеряваха да го откраднат, тъй като имаха свой. Те гледаха загрижено към края на гората. Когато младежът видя Джош и Мегън да излизат, им каза дружелюбно:

— Намерихме колелото ви изоставено. Всичко наред ли е? Нали никой не е наранен или нещо подобно?

— Не-е — рече енергично Джош. — Просто ѝ се ходеше по малка нужда и се страхуваше да отиде сама в гората.

Мегън изписка възмутено и го ритна силно в пиццала. Другата двойка се отдалечиха на велосипеда си, като се смееха шумно на Джош, който подскачаше на един крак. Мегън се освободи от всичките доводи, поради които го смяташе за зъл.

Когато вечерта влезе в тържествената бална зала на Сийскейп, видя, че полилеите излъчват слаба светлина и проблясват едва-едва върху дузините маси, покрити с прашносини ленени покривки. Всяка от тях беше украсена по средата с ваза цветя в различни тонове.

Вече ухаещи не на плажен лосион, а на скъпи парфюми, гостите на тържественото откриване на Сийскейп бяха изоставили облеклата си за игри и банските костюми и бяха облекли най-елегантните си дрехи.

Лора Рей, в яркочервен шифон, приличаше на ангел, съвсем малко кривнал от правия път. По настояване на Тери Джо Хампсън беше долетяла за тази вечер. Носеше копие на блуза на Валентино, ушита цялата в бели набори, и червена пола от тафта, която приличаше на камбанка. Мегън не смяташе, че би избрала точно такава премяна за сочната фигура на приятелката си, но Джо не можеше да изглежда зле, дори и да се постаряеше. Двете се поздравиха сърдечно и Джо набързо осведоми Мегън за това какво е станало в офиса по време на отсъствието ѝ. След Гейла Бишъп се влачеха ярдове шлейф от златен

сатен с мъниста, който правеше излишен наниза от диаманти на врата ѝ.

Когато срещна погледа на Джош, Мегън се почувства най-красивата жена в залата.

— Да вървят по дяволите тези вълци! — изръмжа той. — Да им изтекат очите дано. Нямах ли шал или нещо подобно?

Но безпокойството му не я тревожеше. Подобно на всички дрехи, купени преди това пътуване, беше избрала роклята заради сексапила ѝ. Тесните дълги ръкави и корсажът бяха от черен тюл. Останалата част от обгръщащата тялото ѝ рокля беше от черен креп. Там, където се съединяваше с тюла, бе изрязана с формата на венчелистчета, които като че ли се изкачваха в невидима нишка и се приближаваха до гърдите ѝ. Под прозрачния тюл кожата ѝ, сега загоряла, блестеше, топла и приканваща.

Носеше лачени черни обувки с високи токчета. Единственото ѝ бижу бяха диамантените обици. Косата ѝ привидно небрежно беше прибрана в кок на темето. Към врата ѝ се спускаха срамежливи къдрици.

Мегън посегна притеснено и прибра един непокорен кичур в кока с жест, който целеше да прикрие нервността ѝ. Преди това ѝ се беше искало всички да я забележат с Джош, но сега, когато това време беше дошло, изведнъж не се чувстваше много приятно да са толкова известна двойка.

Очевидно и Джош мислеше така. Веднага щом обиколиха залата и се поздравиха с всички, той избра маса далеч от другите, близо до задната част на залата, където осветлението беше по-слабо.

— Ще потанцуваме ли? — попита нежно той и я притегли бавно в прегръдките си. Когато бяха погълнати от другите танцуващи двойки, каза на ухото ѝ: — Всъщност не ми се танцуваше, защото така не мога да те гледам. Но това беше единственият начин, който можах да измисля, за да те прегърна безнаказано.

Мегън бе завладяна от магията на красивата зала; на музиката, свирена от струнния оркестър; на нежната тропическа нощ. Но най-вече бе омаяна от Джош.

Той беше истински образец на мъжествеността с черния си вечерен костюм и бялата набрана риза с ониксови копчета на яката. Първия път, когато го беше видяла, той бе облечен по същия начин и

гледката сега я поразяваше също толкова, колкото и тогава. Но сега вече Мегън знаеше, че страстната натура, само загатвана под строгото облекло, беше реална.

Сега познаваше и косата му, посребрена на слепоочията, но безгрижно, по момчешки подстригана. Знаеше и че кройката на костюма му не мами и че силните мускули, които очертава, наистина ги има. Добре ѝ беше известно и какъв е допирът с твърдите му гърди.

— Мръдни се... а-а, точно така. Да, точно тук.

Дъхът на Мегън секна. Само с едно движение ръката му на гърба ѝ я беше наместила така, че да усеща желязното доказателство за желанието му.

— А сега затвори очи и си представи, че изобщо не сме тук, а лежим голи на леглото ти. Аз те любя в такт с музиката. Още малко и ще ме поемеш в себе си. И започваме да се движим — първо бавно, след това по-бързо. И правим любов, отново и отново.

При тези дръзки думи бузите на Мегън пламнаха и сърцето ѝ заби лудо. До края на танца вече се чувстваше като пияна, омагьосана от мъжествената му същност, замаяна от картината, която той ѝ рисуваше. Джош я поведе обратно между лабиринта от маси и намръщената му физиономия отблъскваше всеки мъж, който можеше да си помисли за възможен танц с Мегън.

Подобно на неуморен паяк, той продължи да плете мрежата си около нея през цялата вечер. Тъй като на тяхната маса имаше още шест човека, Джош и Мегън бяха принудени да водят разговор, но никой от останалите не забеляза безмълвното общуване с прикрити погледи и потайни докосвания.

Мегън беше планирала тази вечер да бъде кулминацията на плана ѝ. Очевидно Джош — също. Той рядко сваляше поглед от нея и златистите му очи изпращаха до сърцето ѝ напълно недвусмислени сигнали.

Накрая светлините в залата намаляха още повече и вниманието на всички се насочи към главната маса, където започна да говори Тери Бишъп. Джош се възползва от това разсейване, за да се наведе към Мегън и да я целуне. Устните ѝ се разтвориха под неговите като венчелистчета, подобно на тези на роклята ѝ, които се разтваряха, за да поддържат гърдите ѝ. Без ни най-малко да размазва червилото ѝ,

езикът му се плъзна между устните ѝ и се потърка във върха на нейния. Когато се отдръпна, гласът му беше дрезгав от чувства:

— Обичам те, Мегън. Омъжи се за мен.

За момент и двамата бяха твърде замаяни, за да разберат, че още веднъж са станали център на внимание. Тери Бишъп беше извикал по микрофона Джош на подиума.

— Не се срамувай сега, Джош — каза той. — Ела тук и позволи на мен и акционерите да те почетат в знак на нашата благодарност за прекрасната реклама на Сийскейп.

Всички започнаха да аплодират. Мегън за пръв път в живота си видя Джош объркан. Той я погледна мрачно, сви безпомощно рамене, поправи стеснително папийонката си и се изправи. Тя го гледаше, все още слисана от неочакваното предложение, как се отправя към главната маса.

Тери и всички акционери се ръкуваха сърдечно с него. Гейла го целуна звучно. Фотографите щракаха неуморно. Беше му подарен чифт копчета за ръкавели от злато и диаманти. Той се държеше скромно и уверено, после застана зад микрофона и започна да говори с дълбок, вълнуващ глас.

Внезапно Мегън почувства, че трябва да се махне. Без да се спре за секунда, за да помисли, тя се измъкна през задната врата на балната зала и прекоси централния район толкова бързо, колкото ѝ позволяваха високите токчета. Истината ѝ беше просветнала — не, беше я ударила като светкавица — и тя трябваше да остане сама.

Наистина около нея се сипеха светкавици, докато тичаше надолу по пътеките към бунгалото. Вятърът развали прическата ѝ, но не я беше грижа. Докато бягаше, по бузите ѝ се стичаха сълзи. Чувстваше пареща болка от едната страна на стомаха и в душата си от това, което сега знаеше, че е чистата истина.

Стигна до бунгалото за рекордно време и започна да бърника в мънистеното си портмоне за ключа. Когато влезе, едва не разкъса черната си рокля, за да я съблече, сякаш беше някакъв задушавач покров.

След това свали и чорапогащите си. Накрая, съвсем гола, отиде до тоалетката, за да махне всички останали в косата ѝ фиби и прокара през нея четката, сякаш искаше да я накаже.

Нуждата да избяга я притискаше и носеше със себе си безразсъдство и паника. Трябваше да избяга от себе си и човека, който щеше да дойде да я търси, когато откриеше, че я няма. Тази вечер не биваше да я открива тук. Не биваше. Мегън се чувстваше твърде слаба, твърде податлива. Ако я намереше...

Къде можеше да се скрие? Сякаш за да ѝ даде отговор, една светкавица процепа небето и като че ли се заби право в сърцето на бурния океан. Джош нямаше да я потърси на плажа, не и в тази буря. Само глупак можеше да приближи водата, когато падаха светкавици. Но в такъв случай и тя беше глупачка.

Мегън нахлузи долната част на банския си костюм, но си помисли, че ще ѝ бъде твърде студено от вятъра, който виеше над океана, и вместо горната му част, облече широка тениска. Само след секунди беше излязла през терасата и бягаше по склона към плажа. Продължи да тича, докато престана да вижда каквато и да било светлинка. Единственото осветление бяха честите светкавици.

Когато се отдалечи достатъчно от бунгалото, седна на влажния пясък, сви колене и опря чело на тях. Горчиви сълзи опариха очите и намокриха бузите ѝ.

Обичам го.

Въпреки усилията ѝ да я прогони, тази мисъл изпълни съзнанието ѝ. Обичаше го отдавна, и то силно. Беше се влюбила в него още от първия момент, в който го бе видяла, преди повече от четири години. Обичаше го твърде много, за да може да се омъжи за друг; твърде много, за да се счита за истински вярна съпруга; твърде много, за да изпълни глупавия си замисъл за отмъщение. И за кого щеше да отмъщава? За Джеймс? За себе си? Всичко, което някога ѝ бе толкова ясно, сега представляваше бъркотия от смесени чувства, джунгла от истини, полуистини и погрешно разбрани думи.

Смазана от разкаяние, тя се катурна на една страна, както беше свита на кълбо, и зариде горчиво. Не Джош беше поставен на колене, а тя самата. Ролята, която беше играла през последните няколко дни, бе ролята, която винаги бе мечтала да изпълнява с този мъж, но никога не си бе позволила да признае. Ужасяващата истина бе, че бе направила всичко това, защото го искаше, а не защото желаше да провали Джош. През цялото време се беше убеждавала, че лъже него с

прелъстителните си примамки и влюбен брътвеж, но вместо това лъжеше себе си.

— Ти си глупачка, Мегън Ламбърт! — извика тя на глас. — Никога ли не ти е хрумвало, че можеш да попаднеш в собствения си капан?

Лежа дълго на плажа и плака. Вятърът виеше зловещо около нея. Проблясваха и гърмяха светкавици, като осветяваха ужасяващо целия хоризонт или процепваха завесата от облаци и за момент заваряваха небето и морето. Мегън нито знаеше, нито я беше грижа дали е започнало да вали, или солена вода пръска по студената ѝ кожа. Беше глуха за природните стихии. Осъзнаваше само гризщата я дълбоко болка и празнотата, която се показваше в покрайнините на душата ѝ и заплашваше да я погълне цялата в своята непрогледна тъмнина.

— Мегън!

Името ѝ сякаш се бе изтръгнало от изтерзано гърло. Мегън го чу само секунди преди да чуе бягащите му стъпки по мокрия, сбит пясък. След това силни ръце я прегърнаха нежно.

— Мегън?

Отвори очи. Очите на Джош, които шареха по лицето ѝ, се затвориха силно от облекчение. Бесният вятър развяваше косата му. Сакото на вечерния костюм и вратовръзката му ги нямаше, подобно на обувките и копчетата на яката му. Вятърът дърпаше фината бяла материя, сякаш се мъчеше да я откъсне от тялото, чиято сила съперничеше с яростта на бурята. Той коленичи на пясъка, притисна я в прегръдките си така, че дъхът ѝ секна.

— Никога повече не ми причинявай това. Помислих си... помислих си... О, господи!

Джош я люлееше напред-назад в прегръдките си и вливаше топлина в тялото ѝ. Устните му покриваха лицето ѝ с диви целувки, а ръцете му шареха тревожно по тялото ѝ.

— Какво те накара да го направиш, Мегън? Защо? Защо избяга от мен? От мен!

Измъченото изражение разкриваше терзанията му и отваряше задръжките на любовта ѝ към него.

— Аз...

Не, не можеше да му разкаже глупавия си план за отмъщение. Той си мислеше, че признаците ѝ за нарастваща любов са били

естествени, а не планирани. И след като наистина бяха, то нямаше никаква причина Джош някога да разбира за замисъла ѝ.

— Прегърни ме, Джош, просто ме прегърни. Обичам те — проплака тя и уви ръце около врата му.

Джош я вдигна на ръце и я понесе по лекия склон към бунгалото. Вятърът и дъждът ги шибаха яростно, но това само го подтикваше да върви още по-бързо. Той влезе през отворената стъклена врата и се втурна към леглото, за да постави Мегън на него.

— Добре ли си? — попита я, като отмахна разчорлената от вятъра и сплъстена от дъжда коса от лицето ѝ.

— Да, да — изхълца тя, сграбчи ръката му и поднесе дланта към устните си.

Джош я остави само толкова, колкото да стигне с два скока до вратата на терасата и да я затвори. Докато се връщаше към леглото, сваляше и захвърляше колана, панталоните и бельото си. През това време Мегън беше отметнала завивките и бе легнала на чаршафите с цвят на пъпеш.

Очите му се впиха в нейните. Той захвърли ризата си и застана до леглото. Мъжествеността му показваше дръзко нужда и желание. Диво разчорлената му коса, яростните очи и дрезгавото дишане му придаваха първичен вид, който накара кръвта да се насочи към най-ерогенните зони на тялото ѝ. Мегън почувства най-примитивния от всички инстинкти — да задоволи похотта на партньора си.

Ръцете ѝ се насочиха към долния ръб на тениската. Очите ѝ се приковаха в неговите, докато бавно и примамаващо я придърпваше нагоре и откриваше гърдите си. Поспря се, за да види реакцията му, изхлузи я през главата си и се протегна. Тялото ѝ образува лъскава, стегната, сексапилна линия. Тя хвърли тениската на пода. След това повдигна ханша си на няколко сантиметра от дюшека и изхлузи бикините на банския.

Един мускул на бузата му потръпна спазматично и очите му потъмняха. С ръка, която трепереше видимо, той посегна и провери мекотата на кестенявата сянка. Мегън замърка от удоволствие.

Само след секунда Джош вече беше легнал върху нея и двамата се нахвърлиха един на друг, сякаш умираха от жажда. Пръстите му се заровиха в косите ѝ, обхванаха главата ѝ и я задържаха властно, докато

устните му завладяваха нейните. Езикът му се гмурна в устата ѝ, воден от глад и отчаяно желание най-сетне да я обяви за своя.

Ръцете ѝ се разтвориха на гърба му, като триеха силно мускулите му, които се надигаха и отпускаха всеки път, когато се размърдаше върху нея, за да намести телата им в още по-страстно положение.

— Не възнамерявах да бъде така — рече задъхано Джош. — Смятах да действам бавно... да вкусям... о, господи... докосни ме пак там!

— Моля те, Джош, сега! — замоли се тя и ханшът ѝ се надигна, за да посрещне тласъка му.

Джош се зарови във влажната, мамеща коприна на тялото ѝ и екзалтираните им викове се помъчиха да съперничат на рева на вятъра навън.

— Кажи, че винаги си го искала. — Накъсаните му думи бяха в такт с ритъма на движенията на тялото му.

— Така е.

— Кажи, че си се влюбила в мен още от първата нощ.

— Още в момента, в който те видях.

— Ахх, обичам те, Мегън.

— Обичам те, Джош.

Бурята навън не беше нищо в сравнение с бурята, която беснееше между тях. Тя бе дива, свободна, яростна и бърза.

Обхванати от сладка леност, двамата най-сетне успокоиха дишането си. Мегън се усмихна срещу устните му и той отвори очи и я погледна лениво.

— Нещо смешно ли има?

Тя поклати бавно глава.

— Не си спомням някога да съм се чувствала толкова приповдигната или толкова изтощена.

Той се повдигна на лакти и я погледна.

— Бях груб. Заболя ли те?

Погледът му я докосна с любов и загриженост.

— Не — отвърна тя, като изучаваше белега на веждата му с върха на пръста си. Устните ѝ се отвориха от изненада, когато почувства мъжествеността му дълбоко в себе си и усети, че желанието му не е напълно изгаснало.

— Съжалявам — каза разкаяно Джош и понечи да се отдръпне.

— Не! — каза тя с такава жар, че Джош се засмя тихо и я целуна.

Този път жаждата им беше задоволена и преобладаваше нежността. Устните му се движеха успокояващо върху нейните. Езикът му проследи долната ѝ устна, пробяга бързо по ъгълчетата им и се мушна между тях с нарастващо желание.

Ръце и устни се движеха безспирно, ненаситно; копнееха за поплътен допир; омайваха се от всяко блажено откритие. Мегън загуби равновесие, когато той претърколи и двамата, за да застане тя върху него.

— Не се чувствам удобно така — каза извинително Мегън. — Отдавна не съм го правила. — И спокойно можеше да добави: „А и никога не е било така“.

— Ти си свършена. Изправи се.

Тя се почувства неловко.

— Но...

Джош се усмихна лукаво и я изправи.

— Ще се получи — обеща той с думи и блеснали очи. — Хайде, ела тук.

Ръцете му я обхванаха отзад и я насочиха. Тя се придвижи малко по-нагоре по тялото му, като се наслаждаваше на допира с осеяната му с косъмчета кожа. Когато седна върху него, той показа обожанието си на гърдите ѝ, като ги повдигна, за да може да ги огледа по-добре. После напълни шепите си с топлината им и ги стисна нежно, отпусна ги и ѝ се усмихна немирно. Мегън се засмя с него, защото се чувстваше радостна, че може да му доставя такова удоволствие.

Той прокара палци по тъмните им връхчета, отново подути от събудилото се желание. Докато ѝ причиняваше тази сладка мъка, я гледаше внимателно в лицето.

— Когато правя това, очите ти придобиват възможно най-тайнствения оттенък на зеленото и клепачите ти се спускат. Не затваряш напълно очи, а само ги криеш. Това ми се струва невероятно секси.

Когато ръцете му се раздвижиха леко, Мегън го помоли задъхано:

— Моля те, не спирай.

— Дори и за да ги целуна?

Тя наведе глава и прошепна срещу устните му:

— Целуни ги, щом трябва.

Устните му се сключиха около набъбналото ѝ зърно и го засмукаха нежно. Докато челюстта му се свиваше и отпускате, езикът му галеше и обикаляше, додето главата ѝ се замая. Джош направи същото и с другата ѝ гърда, а в същото време триеше стомаха си в извивката на хълбоците ѝ.

Накрая я закрепил стабилно върху себе си и двамата се претърколиха на една страна. Той хвана ръката ѝ и я насочи надолу по тялото си. Наблюдаваше внимателно реакциите ѝ, но Мегън не почувства колебание или страх, когато търсеците ѝ пръсти намериха члена му.

— От толкова време си част от мен, че не мога да си спомня някога да не си била. — Златистите очи се затвориха и дишането му стана неравно, когато пръстите ѝ добиха повече увереност. — Мегън, всеки мой дъх... всеки удар на сърцето ми през последните четири години... принадлежеше на теб.

Тя прошепна срамежливо и влюбено:

— Толкова ми е приятно, когато те докосвам тук. — Гърлото му завибрира от животински стон. — И тук. — Последните думи излязоха едва чуто от устните ѝ, докато пръстите ѝ нежно му изразяваха обожанието си.

— Ако ти смяташ, че е приятно за теб...

Той разтвори с галеца ръка бедрата ѝ и покри с длан центъра на удоволствието ѝ, после я задвижи в кръг, като постепенно увеличаваше натиска. Пръстите му, които нежно се потапяха в нея, откриха, че е влажна и приканваща. В тялото ѝ вече нямаше тайни за него.

Всеки от тях довеждаше другия до върха на удовлетворението отново и отново, но и двамата се сдържаха и удължаваха терзанието, за да увеличат удоволствието си. Докато пръстите му извършваха магията си, той плъзгаше езика си по гърдите ѝ. Когато Мегън направи същото с него, цялото му тяло се скова.

— Мегън?

Тя постави бедрото си върху неговото и докато се гледаха един друг в очите, Джош проникна в самата ѝ утроба. Бедрата ѝ се придвижиха малко по-нагоре по него, докато той се обръщаше по гръб. Макар и да ѝ беше за пръв път, Мегън изглеждаше обучена в това изкуство, докато се движеше върху него. Той я насърчаваше и

помагаше с ръцете си, които обхващаха талията ѝ с палците си, които се плъзгаха нагоре и галеха влюбено гърдите ѝ.

Когато върховният момент дойде, те се усмихваха един на друг и се любеха както с телата, така и с душите си.

— Джош?

— Ммм?

— Спиш ли?

— Шегуваш ли се? Когато ми правиш това? Няма начин.

Кикотът му прозвуча като ромон в ухото ѝ, което лежеше на гърдите му. Пръстът ѝ лениво описваше кръгове около изпъкналото му, заобиколено с косъмчета зърно. Краката им бяха преплетени, а телата им се докосваха на всички места, където беше възможно. Косата ѝ образуваше медна качулка върху шията му. Мегън спря провокативното си галене и сложи длан върху гърдите му.

— Говоря сериозно.

Ръката му спря да я гали нежно отзад и се плъзна нагоре, за да покрие гърба ѝ, сякаш за да я защити.

— Кажи — рече тихо той.

Мегън си пое дълбоко дъх и каза с несигурен глас:

— Съжалявам, задето бях толкова нечестна с теб през всичките тези години. Грешах по отношение на теб. Обвинявах те за нощта, когато ме целуна.

— Аз бях виновният. За кого се мислех, че да целувам булката на друг мъж? Поне така, както целунах теб. Това не беше най-благородното нещо, което съм извършил през живота си.

— Но аз ти позволих да ме целунеш. Исках го.

Джош поглади косата ѝ.

— Това беше единствената причина, поради която си позволих да го направя. Помислих си, че и ти едва ли можеш да се сдържиш повече, отколкото аз.

— До ден-днешен не бях в състояние да си го призная. Стараех се да те нараня с думи, таях гняв, представях те за злодей, защото не исках да призная вината си.

— Ти беше вярна съпруга на Джеймс — каза тихо той. — Ако смятах, че има и най-малката възможност да не си, щях да бъда по-

настоятелен и да пратя по дяволите морала, съвестта и приятелството.

Мегън потрепери и се сгуши още по-близо до него.

— В сърцето си не бях вярна. Ако ми беше предложил официално... не съм сигурна какво щях да направя.

— Щеше да ме разкараш, както направи в нощта преди сватбата си. Точно затова те обичам, Мегън. Ако ме беше целунала, без да се почувстваш виновна, вероятно щях да те забравя за няколко седмици. Нямах да бъдеш по-различна от толкова много жени, които познавам. Но ти наистина беше различна. Тъй чудно различна с благочестивото си възмущение, и то след най-сексуалната целувка, която някога съм преживявал. Този контраст ме обърка и омая. Знаех, че ти си жената, която желая, която винаги ще обичам, независимо дали мога да я притежавам или не.

Мегън се повдигна малко, за да го целуне нежно по устните. Той хвана кичур от косата ѝ, нави го на пръста си и продължи да си играе с него дори и когато тя отново постави глава на гърдите му.

— Смятах, че ти си виновен за смъртта на Джеймс — призна Мегън с изтънял глас.

— Знам. Беше ми най-трудно да понеса това, тъй като няхах вина. Всичко, което правех за теб, ти приемаше като нагъл егоизъм. Изчаках толкова дълго, колкото можах.

— Ако някой е виновен за смъртта на Джеймс, това съм аз.

— Той сам си е виновен.

— Трябваше да го накарам да полага повече грижи за себе си.

— Джеймс не беше дете. Той трябваше да се погрижи сам.

— Но ако го обичах така, както трябваше, щях да го принудя да забави темпото, да спре винаги цигарите и да не пие толкова много. Бях длъжна да настоявам.

— Ако той те обичаше така, както трябва, нямаше да ти се наложи да го правиш. — Тя повдигна глава и го погледна. — Това никога ли не ти е минавало през ума, Мегън? — Джош обхвана лицето ѝ между дланите си. — Бил е отговорен за теб. Знаел е, че води твърде напрегнат и твърде забързан живот, защото и ти, и аз, и всички останали му го казваха. Но той беше твърде самоуверен, за да го повярва. Знаеше, че кръвното му налягане е опасно високо, но това не го накара да се откаже от обедите с мартини. Никак не ми харесваше

да остава до късно вечер с клиенти, защото това означаваше, че ти ще бъдеш сама.

Една самотна сълза се затъркаля надолу по бузата ѝ. Джош я улови с палеца си и разстла влагата по устните ѝ.

— Ти си толкова виновна за смъртта на Джеймс, колкото и аз. Собственото му натрапчиво желание да успее с цената на всички и всичко, дори и собственото му здраве, доведе до инфаркта.

Мегън подсмръкна, за да прогони останалите сълзи и се усмихна.

— Благодаря ти.

Джош се усмихна нежно.

— Дори не го споменавай. — Пръстът му мина по долните ѝ зъби.

— Прехвърлих цялата си вина на теб — призна тя. — Виждах само това, което исках да виждам, и чувах само това, което исках да чувам. Виждах само пороците ти и бях сляпа за добродетелите ти. — Мегън легна по гръб и го накара да застане на една страна. — Не съм сигурна дали имаш пороци.

— О, имам много. — Очите му се плъзнаха похотливо надолу по тялото ѝ. — И един от тях е...

— Да? — измърмори тя, когато ръцете му се присъединиха към развратните действия, които очите му бяха започнали.

— Един от тях е гола дама с коси с цвят на канела, съвършени гърди, копринена кожа, розови зърна и...

Мегън разбра, че нощта далеч не е свършила.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мегън се събуди от шума на душа в банята ѝ и фалшиво свирукане. На устните ѝ заигра усмивка, след това стана още по-широка. Неочаквано се засмя гласно, прегърна възглавницата, която още пазеше уханието на одеколона на Джош, зарови лице в нея и вдиша дълбоко.

Усещала ли бе някога такова задоволство? Никога. Беше ли тялото ѝ задоволявано така? Никога. Беше ли усещала съзнанието си така освободено и сетивата си толкова изострени? Никога. Беше ли очаквала някога с такова нетърпение новия ден? Никога.

Не знаеше защо не се чувства изтощена, макар и да бе спала толкова малко. Вместо това, в нея сякаш избухваха мънички капсули енергия и изпълваха тялото ѝ с огромна жажда за живот.

Мегън спусна голите си крака на пода и скочи от леглото, нетърпелива да се присъедини към Джош под душа. Наистина беше твърде дързък, щом използваше банята ѝ, без преди това да помоли за разрешение! Отново се засмя, след това си придаде възмутен вид и се отправи към банята, където свирукането бе станало още по-високо.

Но по средата на пътя я спря резкият звън на телефона.

— По дяволите! — изруга тя, после вдигна слушалката до ухото си и каза едно нетърпеливо „добро утро“.

— Ъ-ъ... добро утро, госпожо Ламбърт. Тук е Барнс.

Мегън сбърчи озадачено чело. Какво ли можеше да иска, след като ѝ звънеше от толкова далеч в неделя сутринта?

— Здравей, Барнс.

— Предполагам, че се чудите защо... Нали разбирате, всъщност се обаждах на господин Бенет, но от стаята му никой не отговаряше. Знаех, че мога да разчитам на вас да му предадете едно съобщение.

Сърцето ѝ подскочи панически, след това забави ритъма си. Дали Барнс не знаеше, че Джош точно в тази минута се намира под душа ѝ? Не че се срамуваше от това, просто още не искаше да бъде разгласявано.

— Какво съобщение? — попита тя.

— Ами малко е сложно — започна Барнс.

— Е, опитай, може и да го разбере.

Мегън пристъпи нетърпеливо от крак на крак. По дяволите, никак не ѝ се приказваше за работа; най-голямото ѝ желание в момента бе да се мушне под душа с Джош и да погали тялото, което вече познаваше толкова добре.

— Ами един от хората на Джош, името му е Кланси — фамилното, а не първото. Както и да е, този Кланси е натоварен с новата кампания на „Еър Саут“. Нали знаете, те са готови да пуснат нова серия от самолети към...

— Зная за разширяването на „Еър Саут“ и за рекламната кампания, която го съпътства. Също така зная, че агенцията на Джош се занимава с това. А сега какво да предам на Джош?

— Та този приятел Кланси снощи беше на едно парти и се почерпи. Всъщност беше доста почерпен. Както и да е, изглежда, че Джош го е нахокал здравата, преди да замине за Сийскейп. И то не за първи път. И преди съм чувал как Кланси говори лоши неща за своя, цитирам, „надут и високомерен“ шеф. Но не му обръщах внимание. Имам предвид, всеки се оплаква от своя... ъ-ъ... от своя...

— Разбрах те, Барнс — рече сухо Мегън. — А сега давай по същество.

— Ами снощи беше по-различно. Беше наистина отмъстителен, нали разбирате? Заплаши, че ще си вземе рекламната кампания и ще я продаде на „Пауъл Асошиейтс“, която е...

— Главният конкурент на Джош — довърши тихо Мегън и седна на леглото.

Съзнанието ѝ, провокирано от Барнс, сега вреше от възможните последствия, каквито такава злоупотреба можеше да има върху агенцията на Джош. Макар и рядко, случваше се рекламен агент от някоя агенция да работи върху някоя кампания и след това да я продаде на този, който предлага повече пари. Такъв шпионаж можеше да разруши агенцията.

— Сигурен ли си, Барнс? Нали не преувеличаваш?

— Не. Кланси беше пиян, но знаеше какво говори. А и жена му беше там и през цялото време го умоляваше да млъкне, защото щял да развали всичко. Не, той наистина говореше сериозно.

— А ти защо се обаждаш да кажеш това на Джош?

Мегън си представи огорчения поглед на Барнс, когато чу въздишката му в слушалката.

— Защото чувствам, че му дължа услуга. Той не беше длъжен да ви предупреждава за поръчката на Диксиленд. Можеше просто да ме остави да загазя и косъм нямаше да падне от главата му. Наистина заради него ме съдвкахте, но аз имах нужда от това.

Ако не беше толкова загрижена за агенцията на Джош, Мегън щеше да се усмихне. Но при това положение само каза рязко:

— Недей да казваш на никого за това.

— Няма.

— Утре се връщам на работа. Тогава ще говорим.

Понечи да затвори, когато отново чу гласа му:

— Госпожо Ламбърт?

— Да?

— Вече излязох с жената, която ме тормозеше толкова.

— И?

— Няма да го прави повече.

— Изясни ли се с нея?

— Не, станаха ми ясни много неща. Мога да се справя по-добре.

Едва тогава Мегън се усмихна.

— Винаги съм вярвала, че можеш.

— Благодаря ви... ами, нали разбирате, за всичко.

— Не, аз ти благодаря, Барнс — каза тя, като имаше предвид информацията за предателя Кланси.

Веднага щом постави слушалката на мястото ѝ, две ръце прегърнаха талията ѝ отзад и на врата ѝ се залепиха жарки устни.

— По-добре да ти се е обаждала жена, пък и знаеш ли колко е хубаво малкото ти задниче?

— О, Джош! — каза тя, като се обърна с лице към него.

Внезапно ѝ дойде наум, че в момента притежава оръжие, за което само преди няколко дни щеше да даде всичко. Имаше властта да съсипе напълно Джош, ако пожелаеше. Ако премълчеше информацията за предателството на Кланси, това щеше да постави сериозна пречка пред кариерата му. Цялото съсловие щеше да му се присмива, задето е оставил такава скъпоценна поръчка да му се

изплъзне между пръстите. И щеше да загуби десетки хиляди долари печалба.

Ето, на върха на езика ѝ беше тайната, която, ако останеше неизказана, щеше да ѝ подсигури отмъщение, за което никога не бе и мечтала. Ако сега му се усмихнеше невинно и увиеше ръце около раменете му; ако се притиснеше до него и го излъжеше, че са се обадили на грешен номер, щеше да го поведе като агне на заколение — невинен, непредусещащ и незабелязващ бедствието, което се приближаваше към него.

Но Мегън нито за момент не си поигра с тази мисъл. Усещаше само непреодолима нужда да помогне на мъжа, когото обичаше.

— Случило се е нещо ужасно, Джош.

Той я целуна силно.

— Да не би снощи да си забременяла? Не се притеснявай. Ще се ожения за теб. Надявам се да са близнаци.

Мегън откъсна с мъка устните си от настоящата му целувка.

— Моля те. Говоря сериозно.

— Кой беше? — попита той, като вдигна рязко глава, внезапно усетил тревогата ѝ, и я стисна за ръцете.

— Барнс.

Веждата му с белега се стрелна нагоре.

— Барнс! — изсумтя той, без да покаже ни най-малко облекчение. — Не ми казвай, ще позная. Приятелката му отново го е изоставила.

— Джош, чуй ме! — Тя обхвана, доколкото можеше, бицепсите му, и го разтърси леко. — За теб работи един човек на име Кланси.

— Да — отвърна Джош и се намръщи озадачено.

— Той смята да занесе цялата си работа за авиолиниите „Еър Саут“ на „Пауъл Асошиейтс“.

Джош я погледа известно време с безизразно лице.

— Какво? — попита накрая той с невярващ шепот.

— Снощи той и Барнс са били на някакво парти. Кланси се напил и започнал да дрънка обидни думи за теб. Барнс казва, че бил недоволен поради някакъв спор, който си имал с него, и бил заплашвал да отнесе работата си на конкурентите ти.

Мегън не знаеше какво да очаква, но в никакъв случай не беше гръмовития смях, който разтърси тавана. Джош се просна на леглото и

я повлече със себе си. Тя беше толкова слисана от абсурдната му реакция към ужасните новини, че почти не забелязваше, че той дори не си е направил труда да се облече след душа. Тялото му все още бе леко влажно.

— Не съм и предполагал, че Барнс е толкова находчив — каза Джош, като бършеше сълзите от смях от очите си.

— Находчив ли? Джош, не виждаш ли...

— Ти не виждаш ли? Барнс се надява по този начин да ми отмъсти. Вероятно дори е имал шпионин тук, който се е разбърбил за нас. И той нарочно се е обадил по това време на сутринта, надявайки се да прекъсне нещо. — Сложи ръце на гърба ѝ и я притегли силно към себе си. — Няма да му позволим, нали?

Но Мегън сложи ръце на гърдите му и го забута.

— Барнс не е такъв. Той не лъжеше.

— Не казвам, че е злобен — каза Джош с помирителен тон, който ѝ се стори крайно вбесяващ. — Просто мисля, че е решил да си направи с нас малка шега и да си върне, задето го плеснахме през ръцете.

Мегън скочи от леглото, отиде до стола, на който се намираще робата ѝ, и я нахлузи през главата си.

— Това не е шега — рече ядосано тя.

— Добре. Значи е чул някой да мрънка от мен, взел е тези брътвежи на сериозно и е направил от мухата слон.

— Мисля, че трябва да считаш заплахите на Кланси за нещо повече от брътвежи.

Джош се подпря на лакът, абсолютно небрежен в голотата си.

— Мегън, защо се сърдиш?

Тонът му отново я подразни.

— Защото се опитваш да намекнеш, че моят служител е или злобно влечуго с извратено чувство за хумор, или кретен. Ако си мислиш, че бих наела такъв човек, тогава ми става ясно какво е мнението ти за мен като за делова жена.

— Това не е вярно.

— Има си хас да не е! — избухна тя. — Карал ли си се с Кланси или не?

— Това не беше караница. Казах му, че копието му за печатни реклами вони до небесата и му дадох две седмици да го оправи.

— И поставяш под въпрос това, че таи злоба към теб? Знаем как можеш да смачкаш човека. Очевидно на Кланси му е писнало.

Вече сърдит на свой ред, Джош се изтърколи от леглото, вдигна слиповете си от пода, където ги беше хвърлил предишната нощ, и ги навлече. Устата на Мегън пресъхна, докато го гледаше как го прави.

— Кланси знаеше, че това копие е пълен боклук и има нужда от промени. Обикновено е добър човек, с творчески идеи. Но твърде често започва да се мисли за примадона и не може да различи доброто от лошото, защото егото му пречи. И преди съм го нахоквал и е влизал във форма. Той е верен. Никога не би отишъл при конкуренцията.

Мегън изскърца със зъби.

— Ти си толкова арогантен, толкова дяволски самоуверен. Учудена съм от самооценката ти. Нима всички на този свят са длъжни да я споделят; да те мислят за нещо изключително?

Той хвърли лукав поглед към леглото.

— Очевидно ти го правиш.

Кръвта, която се качи в главата ѝ, я накара да се почувства замаяна. Мегън се хвана за ръба на тоалетката.

— Махай се! — рече дрезгаво тя.

Джош изруга с повече въображение, отколкото някога бе чувала в живота си, и прокара ядосано пръсти през косата си.

— Съжалявам, че го казах, Мегън. Ти толкова ме ядоса...

— Махай се! — повтори категорично тя.

Той направи няколко крачки към нея, но Мегън му хвърли злобен поглед и го спря.

— Знаеш, че не съм искал да кажа точно това.

Тя се засмя хъркащо.

— О, да, точно това искаше да кажеш.

— Бях ядосан, Мегън!

— Аз също, и то повече, отколкото съм била някога през живота си. Не на теб, а на себе си. Така и не мога да разбера защо не си държах устата затворена за Кланси и не те оставих да си получиш заслуженото? А сега се махай!

Само с едно движение той грабна останалите си дрехи от стола.

— Ще те оставя за малко да се поохладиш. Ще се обадя до Атланта, но ще се върна и тогава ще седнем да довършим спокойно този спор.

Джош излезе през плъзгащите се стъклени врати само по бельо, с панталона и ризата си в ръка. През ума на Мегън мина вялата мисъл, че в момента никой от тях не може да оцени комичността на положението. Когато се върнеше в тази стая, тя вече щеше да бъде далеч. Наистина го възнамеряваше абсолютно сериозно.

На следващата сутрин вестниците гръмнаха със сензацията. Мегън нямаше начин да не узнае за това, след като Арлийн влетя в кабинета ѝ, размахвайки един брой на „Атланта Конститушън“.

— Прочете ли това?

Мегън не смяташе, че може да понесе повече емоционални удари, но сърцето ѝ се сви от болка за мъжа, за когото още веднъж си бе казала, че презира. Всичко беше описано — как недоволен служител е отнесъл цялата си, вече готова секретна до този момент рекламна кампания за разрастващите се авиолинии на директорите на „Пауъл Асошиейтс“ и е получил тяхното обещание за неземно голямо увеличение над това, което Джош му е плащал.

Репортерът — както Мегън смяташе, че имат склонност всички репортери — рисуваше бъдещето на Джош по-черно от това, което в действителност щеше да бъде, и намекваше, че пороци като жени и пиене са причината за липсата му на проницателност.

Единствената му цитирана забележка — Мегън подозираше, че това е и единственият му коментар, който е достатъчно приличен, за да се опише по вестниците — беше: „Когато цялата тази работа свърши, ще имам какво да ви кажа“.

Погледна към снимката на мъжа, който я гледаше намръщено от вестника, и я поглади с пръст, сякаш искаше да изтрие бръчките от тревога по лицето му. Нямаше смисъл да се опитва да прогони празнотата в душата си. Тя само се разширяваше.

След свадата, когато Джош си отиде в стаята, Мегън опакова нещата си. Натъпка дрехите, които толкова внимателно беше сгънала, в саковете, облече се набързо, огледа се да види дали не е забравила нещо и отиде до рецепцията на Сийскейп.

Нямаше проблем да намери някой, който да я откара до летището. Даже и документите за наемане на кола до дома бяха оправени много гладко. Или може би така бе потънала в болката си, че не забеляза суетнята?

С всяка измината миля от Хилтън Хед към Атланта Мегън се кълнеше, че мрази Джош. Той ѝ се бе подиграл, беше я обидил; бе направил нещо гнусно от чудото, което бяха споделили; бе направил да изглежда евтин естественият ѝ, влюбен отклик.

Когато стигна тъмната си самотна къща, си призна, че го е предизвикала да каже всички тези неща.

Щеше да бъде толкова лесно просто да предложи да се обадят на Барнс и да го накарат да повтори дума по дума казаното от Кланси. Джош щеше да прецени сам. Може би Барнс наистина преиграваше.

Но тя не бе направила такова предложение. Беше настръхнала още при първите признаци на безразличие към новината. А щом веднъж това се случеше, господ да беше на помощ на този, който се опиташе да я разубеди.

Господ да е на помощ на Джош. Това беше молитвата ѝ през цялата седмица. Статиите във вестниците даваха все по-малко информация и до сряда напълно изчезнаха. Налагаше ѝ се да разчита на клюкарската мрежа. Пресяването на истината от слуховете беше начинание, поглъщащо време и енергия, но Мегън нямаше търпение да узнае последното развитие на събитията.

— Мисля, че Кланси вече вижда грешката си — каза Барнс на Мегън и Джо Хампсън до кафе машината. — Изглежда, хората от „Еър Саут“ не са убедени, че „Пауъл“ може да проведе кампанията със същия размах като „Бенет“. Кланси чува собствената си погребална камбана.

Когато Мегън ги напусна, за да си отиде в кабинета, чу Барнс да казва:

— Хей, Джо, какво ще кажеш някой път да вечеряме заедно?

Мегън се усмихна — нещо, което напоследък ѝ се случваше рядко.

Времето минаваше мъчително, докато оправяше документацията, натрупала се по време на краткото ѝ отсъствие. Нощем, изтощена, но неспособна да заспи, копнееше за Джош. Проклинаше болезнената нужда на тялото си за него. Той влизаше и излизаше от съзнанието ѝ с върховни спомени за дните, прекарани заедно на Хилтън Хед. Виждаше го във всякакви положения — как я дразни, докато я влачи към океана; как се смее с отметната назад глава

и блеснали очи, докато летят над земята с люлката; ленив и с влюбени очи, докато лежат, преплетени, на леглото ѝ, след като са се любили.

— Някак си успя да изкара седмицата.

В петък вечерта се прибра късно след ужасно улично движение, което, дори и да беше режисирано, нямаше да се получи толкова объркано. Изхлузи благодарно дрехите си и навлече тънка памучна роба с цип отпред. След това зашляпа боса към кухнята, за да изяде пицата, заради която беше сглупила да премине през шест улици с натоварено движение.

— По дяволите!

Когато вдигна капака на картонената кутия, глазурата, за която беше платила един долар в повече, залепна за него. Това беше последната капка в чашата. Отпусна се като смазана на един стол, опря глава на плота за рязане и заплака.

Тънките ѝ рамене се тресяха конвулсивно и по бузите ѝ се стичаха сълзи. Мегън плачеше за съпруга, когото не бе обичала достатъчно, и за мъжа, когото обичаше сега. Плачеше за пропадналата им любов. Плачеше, защото не можеше да отиде при него сега, когато той имаше най-голяма нужда от нея.

По повърхността на плота със сълзите ѝ започна да се стича тъмна струйка от спиралата и Мегън я размаза още повече, когато се опита да я избърше.

— Какво значение има? — изхълца тя. — И без това няма кой да го види.

— Каза ли нещо?

При niskия мъжки глас Мегън се извъртя рязко на стола и страх скова гърлото ѝ. Джош се беше облегал на касата на вратата. Лицето му изглеждаше толкова измъчено, колкото и нейното. Под очите му имаше тъмни кръгове, бузите му изглеждаха хлътнали, а белязаната му вежда бе позагубила малко от самоувереността си. Беше свалил сакото си и го държеше праметнато през рамото си с показалец. Жилетката му висеше отворена. Белите ръкави на ризата му бяха навити до лактите и вратовръзката му бе разхлабена. Всичко това ѝ донесе вялото чувство на утешение, че дрехите на Джошуа Бенет могат да се намачкат, също както и на всички останали.

Избърса сълзите от лицето си и се изправи бавно. Вече не се ежеше, не крещеше. Не го питаше какво прави тук. Направи точно

това, което искаше да направи.

Отиде право в прегръдките му.

Ръцете му я обгърнаха като защитен плащ и я стиснаха здраво. Двата дълго стояха, притиснати един към друг, без да говорят, без да се целуват, без да се гаят, само се люлееха наляво-надясно. Тя черпеше от силата му. Джош беше това, което искаше.

— Защо плачеше? — попита накрая той и хвана лицето ѝ между дланите си.

— За пицата — каза тя и направи разсеян жест.

Едното ъгълче на устните му потрепна. Подобно на нея през тази седмица, и той като че ли не бе в състояние да се усмихва. След малко отново се опита и се получи тънка усмивчица.

— И какво ѝ има на пицата?

После я поведе към масата, като плъзгаше плавно краката си, за да не настъпи босите ѝ нозе. Когато стигнаха до масата, вдигна картонения капак и видя пораженията. После цъкна съжалително с език, откъсна парче от сиренето и го пъкна в устата си.

— Може и да се спаси нещичко.

Джош преглътна шумно и предизвика лека усмивка на устните на Мегън.

— Защо плачеш? — попита отново той.

Очите му я гледаха изпитателно и търсеха отговор.

— Заради себе си.

— Защо?

— Страхотно ми е тъжно.

— Защо?

— Мъжът, когото обичам, преживява много труден момент и се страхувам, че ще отхвърли предложението ми да му помогна с каквото мога.

— Какъв нахален задник е само! Между другото спомням си, че веднъж някой го нарече така. Че защо няма да иска помощта ти?

— Защото последния път, когато го видях, му казах неща, които не бива да се казват.

— И той каза нещичко. Нещо грозно. Никой не може да те обвинява, задето презираш тая шушумига.

— Той не искаше да каже точно това. Знам, че не искаше. — Мегън си пое дълбоко дъх, което прозвуча като ридание. — Трябваше

да бъда до него тази седмица, да го подкрепям, да му помагам.

Джош я притисна до себе си, после се понаведе и сложи глава на рамото ѝ. Носът му се зарови в копнинената вдлъбнатина на шията ѝ.

— Ти се опита, любов моя, опита се. Не желяех да те послушам и ти беше права. Бях дяволски сигурен в силата си. — Ръцете му я стиснаха, сякаш искаха да оставят отпечатък от нея в тялото му. — Нуждая се от теб, Мегън.

Той вдигна глава и кехлибарените му очи огледаха напрегнато всяка черта от лицето ѝ.

— Никога през живота си не съм казвал такова нещо на човешко същество — призна Джош. — Никога не съм изричал, че се нуждая от някого или нещо, но наистина имам нужда от теб.

Мегън обхвана главата му от двете страни и прокара пръсти през косата му.

— Аз също се нуждая от теб. Имам нужда от теб, за да ме излекуваш от ината и гордостта ми.

— Гордост. — Джош поклати горчиво глава. — Бих могъл да ти давам уроци как да имаш прекалено много гордост. От десетгодишна възраст се държа предизвикателно и колкото повече се опитвах да премахнат гордостта ми, толкова по-голяма ставаше. Винаги преследвах това, което желяех. Дори и да минех през ада, го получавах. Просто не можех да се откажа от теб. Трябваше да те имам. — Извади едната ѝ ръка от косата си и я целуна по дланта. — Но не си струва да те спечеля, ако ти през това време започнеш да ме презираш. Няма да ти се наложи да се откажеш и от едно нещо в живота си. Кълна ти се. Нито от кариерата си, нито от амбицията си, нито от нищо. Просто бъди част от живота ми. Моля те.

— Още от първия момент, когато се срещнахме, исках да те презирам, защото като че ли ти бях прозрачна. Още повече — винаги беше готов да ми посочиш недостатъците.

— От чиста подлост, просто за да предизвикам някаква реакция от теб. Гневът е по-добре от нищо.

— Но винаги беше сладък гняв.

Веждата му, която бе възвърнала малко от самоувереността си, се повдигна нагоре.

— Това доста ми прилича на любов.

Мегън се наведе предизвикателно към него.

— Защо не ме целунеш, за да откриеш?

Джош не чака втора покана. Устните му се разтвориха срещу нейните и езикът му се гмурна вътре с яростна нужда. Той обиколи устата ѝ, прогони всичката горчицина, която се беше появила между тях, и остави само сладостта от любовта им.

— Къде е спалнята? — попита той с тъгълчето на устата си.

Мегън направи твърде общ жест и Джош я насърчи да го води.

— Как влезе? — попита тя, докато разкопчаваше ризата му, вървейки заднишком пред него.

— През вратата. По-късно ще ти изнеса лекция за това как не бива да се оставя отключена. — Той плъзна по нея похотлив поглед. — Всеки сексманиак би могъл да влезе.

Мегън понечи да се засмее, но се спря.

— Джош, а какво стана с „Еър Саут“ и „Пауъл“?

— Страшно съм вбесен на цялата тая пасмина. Между другото напомни ми да ти изнеса още една лекция за това как не бива да се измъкваш от разни курорти, да наемаш коли и да шофираш сама през цяла Джорджия.

Той я буташе недвусмислено към спалнята.

— Но какво стана с „Еър Саут“? — попита тя.

Джош въздъхна примирено, когато петите ѝ се забиха в дебелия килим.

— Бях по разни заседателни зали през цялата...

— Спални ли?

— Зали.

— Просто проверявам. Продължавай.

Той я погледна унищожително:

— Само заради тази реплика няма да ти кажа нищо повече, освен че, да кажем, към понеделник или вторник журналистите, които едва не ме погребяха, ще бъдат принудени да пишат опровержения.

— Напълно ти вярвам — каза Мегън, надигна се на пръсти и уви ръце около врата му.

Те сляха устни и тела. Джош я хвана отзад, вдигна я от пода и я понесе към спалнята за гости. Очевидно знаеше, че тя ще се чувства неудобно с него в стаята, която беше споделяла с Джеймс. Сърцето ѝ се изпълни с любов. Как бе могла да го смята за нечувствителен?

Той я пусна бавно на земята и Мегън се плъзна по него, като по време на спускането си усещаше твърдостта и нетърпението на неговото желание. Повдигна натежалите си клепащи и го погледна палаво. После свали жилетката по раменете му и я хвърли на пода, измъкна вратовръзката през главата му и започна да съблича ризата му. Той си свали обувките, като избутваше с носа на едната петата на другата, и ги изрита настрана.

Когато и ризата му отиде при купчината дрехи на пода, Мегън прокара длан през растителността на гърдите му. Чувствителните ѝ пръсти потрепнаха върху зърната му, които сякаш се оживиха и изпъкнаха при нейното докосване. Наведе се бавно да ги целуне и езикът ѝ запърха леко по тях.

— Харесва ли ти това? — прошепна Мегън.

— Ами опитай и виж — предизвика я той.

Мегън сложи опакото на ръката си на гърдите му и я плъзна бавно, докато пръстите ѝ минаха под колана и влязоха в панталоните му. Джош се усмихна самодоволно, когато тя вдигна очи към него. Мегън стисна токата на колана му и започна да го тегли заднишком към двойното легло.

— Ще се ожениш за мен, нали? — попита тя.

— Ще ме посрещаш ли всяка вечер на вратата само по една прозрачна роба и нищо отдолу?

— Откъде разбра, че нямам нищо отдолу?

— Зърната ти се виждаха — рече нежно той. — И сенчестият намек за това.

Ръката му я докосна между бедрата с прекалената арогантност, в която винаги го бе обвинявала. Мегън можа само да пророни името му, когато познатият течен огън започна да се разлива по тялото ѝ. Тя седна на леглото, докато Джош сваляше панталоните и бельото си.

Когато застана пред нея с разкрита величествена мъжественост, тя постави ръце на леката извивка на талията му, наведе се напред и притисна устни до копринената линия от косъмчета, която вървеше по корема му. Главата ѝ започна да се движи, носът ѝ се гушеше в него, устните ѝ го пощипваха. Езикът ѝ танцуваше по пъпа му и по-надолу...

Името ѝ се изтръгна от устните му като молитва и той коленичи до леглото.

— Трябва да те обичам! Ще те обичам до края на живота си! И така трябваше да бъде още преди години.

— Не, тогава не можеше.

— Затова сега ни е по-скъпо.

Той започна, като взе ръката ѝ и целуна дланта така, както целуваше устата ѝ. Устните му се разтвориха срещу нежната плът. Джош плъзна живия си език по всеки пръст с мъчителна леност, после взе върха на показалеца ѝ в устата си и го засмука като захарна пръчка.

— Моля те, Джош! — извика тя и посегна към рамото му със свободната си ръка.

Той я избегна.

— Позволи ми да те любя така, както исках да стане първия път — бавно и цялостно.

Джош свали ципа на робата с двете си ръце и почтително я свлече по раменете ѝ, сякаш откриваше свято съкровище.

Първо очите му ѝ показаха обожанието си и я изучаваха като скъпоценна скулптура, създадена само за него. Той вдигна първо едната ѝ ръка, а после другата и целуна вътрешните страни на лактите ѝ, откривайки ерогенни места, за които дори и не бе предполагала, че има.

Джош подръпна зърната на гърдите ѝ, докато ръцете му се плъзгаха надолу по ребрата ѝ. След това започна да масажира с палци тъмното хълмче между краката ѝ в същия еротичен ритъм, с който езикът му описваше кръгове около зърната ѝ.

Мегън го хвана за тъмната коса и притисна главата му до гърдите си. Той се освободи.

— Шшт, не още. Легни.

Мегън нямаше сили да спори, когато той я бутна леко да легне. Главата ѝ се замята бясно върху възглавницата, докато устата му продължаваше ритуала си върху корема ѝ, после и по-надолу.

Дълго време мина, докато Мегън се носеше из галактики от неописуемо блаженство. Стана още по-хубаво, когато Джош покри тялото ѝ със своето и се потопи в дълбините на любовта ѝ. Двамата заплуваха от една вселена в друга, всяка по-висока и по-ярка от предишната. Накрая стигнаха до нивото, където душите се свързваха във вечен любовен огън.

Изтощени, те се притискаха един до друг и се наслаждаваха на величието на любовта си.

— Пак проявих егоизъм. Прости ми, задето се забавих — каза тихо той.

— Има едно нещо, в което се надявам винаги да проявяваш егоизъм — в любовта си към мен — прошепна Мегън.

Той се засмя и я сгуши до себе си.

— Можеш да бъдеш сигурна в това, любов моя. Можеш да бъдеш сигурна в това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.